

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L V C I A N I .

PSEVDOSOPHISTA,

S E V

S O L O E C I S T A

Cum notis & animadversionibus

JOHANNIS GEORGII GRAEVII.

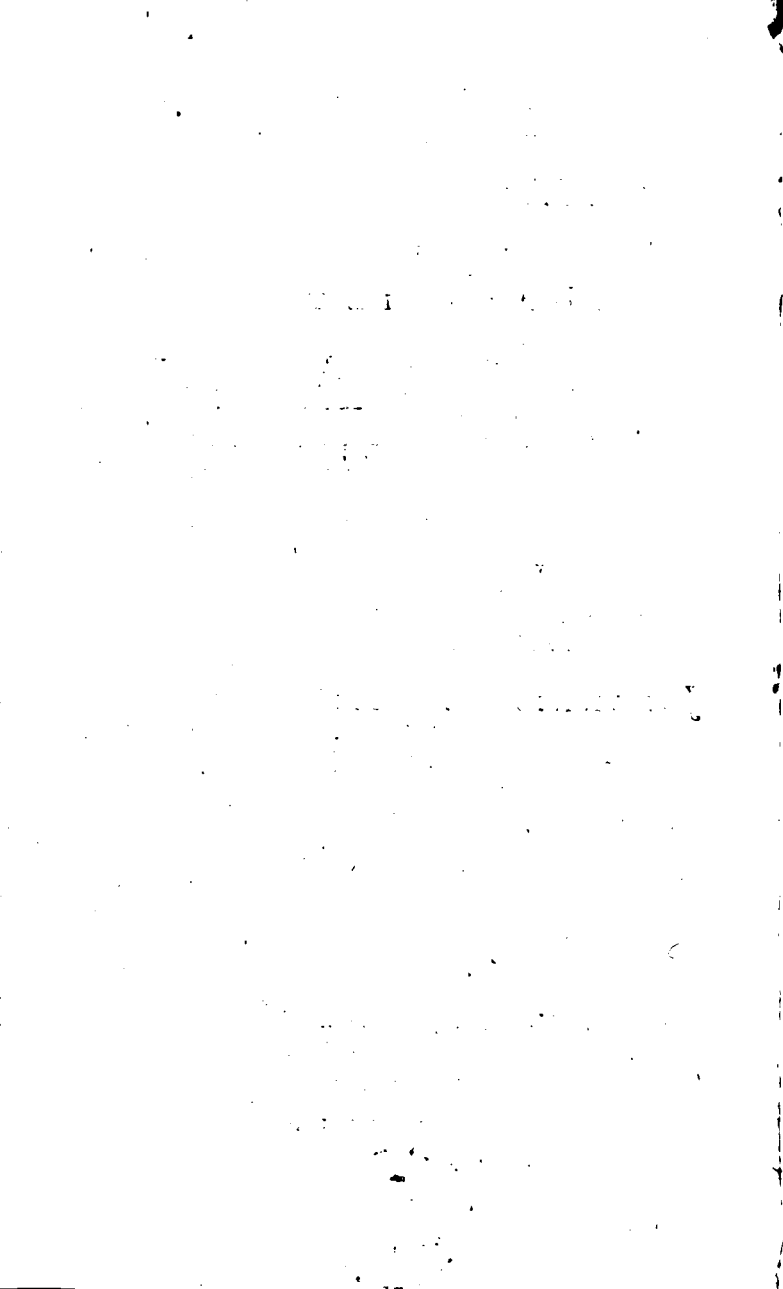

A M S T E L O D A M I ,

Apud Danielelem Elzevirium,

MDCLXXVIII.

SERENISSIMO
ET RVRIAE
PRINCIPI,
COSMO MEDICI.

uantam & quam insperatam Fœderatæ Belgicæ civibus lætitiâ Tuus attulerit nec opinus ad eos adventus, omnis ætas, sexus & ordo testantur; qui quacunq; transis in publicum effusi Te tanquam de cœlo demissum hominem intuentur, ac admirando spectaculo suos pascunt oculos simul & animos. Nemo enim est qui Te adspicit, quin statim cogitet de divinis tuis, gentisque Medicæ virtutibus, quarum fama ut Europam quanta est, & pœne terrarum Orbem peragravit, sic dudum

* 2

dum etiam nostros perculit homines, & omnium præconio hic est celebrata. Sic vero comparatum est, ut quæ miramur & suspicimus, ea cupidissime videamus ut satiari adspectu vix possimus, præsertim si nec opinantibus offerantur. Quid autem magis inexpectatum nobis poterat accidere, quam augustum Tuum os, Serenissime Princeps, in his oris contueri? Quis in animum poterat inducere Etruriam e sinu & complexu suo spem suam unicam dimissuram vel ad exiguum tempus? Quis sibi persuasisset Italiam non tam suas quam Orbis delicias aufuram credere peregrinis gentibus, ac terris fere sole alio calentibus? Hinc vix oculis nostris credimus, & admiratione defixi de tanta felicitatis hujus repentinæ copia, per quam licuit coram venerari, quem
dudum

dudum intra animum coluimus omnes, & nobis gratulamur, & patriæ nostræ, cui tanti hospitis complexu frui datum fuit. Sed nemo gestit effusius, majoribusque gaudiis exultat, quam Musæ nostræ. Non meminerunt enim unquam antehac majorem eis candidioremque diem illuxisse, quam quo facultatem habuerunt adorandi Magnum Etruriæ Principem, COSMUM, sydus & præsidium Mediceæ familiæ, cui vitam, salutem, decus, & dignitatem, quam nunc tenent, fere debent omnem. Mater, restitutrix & altrix Ea est studiorum sapientiæ. Illa non Italiæ magis quam rei litterariæ salutaria nomina COSMUM & LAURENTIUM MEDICEM nemo nisi barbarus ignorat. Non patriæ solum patres, sed & litterarum parentes fuerunt. Hi Principes in

Europa præclaras artes ubique gentium afflictas recrearunt, illamque barbariei ac inscitiae foedam noctem, quæ Europæ sex septemve sæcula incubuerat, & quicquid erat liberalioris doctrinæ tanquam eluvies aut pestilens sydus extinxerat, dispu- lerunt, arcessitis Græcis exulibus, qui primi in hac Occidentali plaga post septingentos annos collapsa literarum studia instaurarunt. Hi, cum immanissimi hostes Græciam subegissent, extorres, desolati, terra marique diu, nemine respiciente, jactati tranquillissimum, in quo conquiescerent, portum invenerunt commune illud ingeniorum asy- lum, domum Mediceam. Hic non solum eis loca lautia præbita, sed & tuta exilii sedes & tam honesta, ut brevi patriæ desiderium exuerent, cum hic meliorem patriam reperis- sent,

sent, ubi benignius habebantur & facilius agebant. Hinc diffusa lux omnium egregiarum disciplinarum per Italiam primo, deinde Galliam, Germaniam, Hispaniam, & omnem Septentrionem. Toti Europæ Majores Tui, Serenissime Princeps, signum quasi dederunt ut ad restituendum litterarum obsoletum splendorem consurgeret. Idque ut tanto felicius præcederet, nihilque esset quod auspiciatissima renascentis eruditionis incrementa retardaret, aut reprimeret, miserunt in Græciam & Orientem, ex doctis illis, quos suæ adscripserant cohorti, viros, qui omnem veterum codicum pulverem excuterent, omnia tinearum ac blattarum pabula peruestigarent, ac insanis, sed saluberrimis tamen sumptibus, quorum ratio facile constat, etsi modum excedat,

quicquid esset insignium scripto-
rum, a quibus Dii eruditionis præsi-
des fatalem illam perditissimorum
temporum injuriam defenderant,
compararent, & ad Vos deferrent.
Inde tanta vetustissimorum monu-
mentorum copia in Vestra Urbe
congesta est, ut bibliothecæ, quæ u-
bique celebrantur, quæ cum vestris
comparari queant, sint paucissimæ,
quæ præferri, nullæ. Hinc quicquid
fere politum, elegans, doctum a re-
natis litteris fuit editum, id omne
aut maximam partem vestris debe-
tur pluteis. Ex iis in lucem emerse-
runt tot excellentes in omni doctri-
næ genere scriptores veteres, quot
vix ex ullis aliis. Plures, fateor, Re-
ges, & opulenti homines, exemplo
potissimum vestro excitati ad eam
laudem adspirarunt, sed ea fere con-
tentio unius fuit ætatis. Nam apud
poste-

posteror ille refrixit ardor, qui aut
neglexerunt, aut irriserunt hanc de
laudatis artibus bene merendi vo-
luntatem. Vobis hæc gloria propria
est & perpetua. Nec in bibliotheca
locupletanda, nec in ornandis
studiis doctrinarum, nec in foven-
dis eximiis viris Vestra unquam
claudicavit liberalitas, ut vere aula
Medicea prædicetur ab omnibus
nutricula studiorum & ingeniorum.
Tu ipse, ne de aliis nunc dicam, &
præcipue Parente Tuo, optimo &
litterarum amantissimo Principe,
quid contentionis & studii Tibi a
primis annis reliquum fecisti, ut avi-
tam laudem non tucaris modo &
propages, sed & augeas longe ac su-
peres? Magnifica illa & lautissima li-
brorum supellex, quam Majores Tui
conquisiverunt, non Te deterruit a
præclaro consilio novam bibliotheca-

*

5

cam

cam maximo studio & delectu adör-
nandi. Nihil tam abstrusum & re-
conditum est siue in naturæ myste-
riis, siue in aliarum rerum scientiis,
quod non sagacissime sis perscruta-
tus, & capacissima mente compre-
henderis. Quid te compulit, ut, re-
lictæ pulcherrima regionum & Ur-
bium, Tibi ipse per multas infestas &
incultas terras indiceres iter tam lon-
gum & periculosum, in quo cum mil-
le molestiis & tædiis fuit conflictan-
dum alienissimo anni tempore, &
asperrima tempestate, quam egregia
& omnibus sæculis commemoranda
cupiditas visendi quicquid ubique
pulchrum, quicquid exemplo, ra-
ritate, antiquitate, aut arte est con-
spicuum? Nulla sunt sacra, cærimo-
niæ, consuetudines, mores tot dis-
sonorum, quos hic vidisti, populo-
rum, nullæ opes naturæ exquisitio-
res,

res, quas ex remotissimis gentibus,
ultra solis quasi metam & anni vias,
huc advexerunt nostri nautæ, nullus
Vir ingenio, doctrina, arteque ce-
lebrior, nulla bibliotheca, quam
rariores libri commendant, nihil de-
nique publice & privatim fuit visu
& cognitu dignum, quod aut tuæ
menti, aut tuo Musæo ornando vi-
debatur facere, quod non cognove-
ris & perlustraris. Nam huic uni cu-
ræ Te totum impendisti, neglectis
tralatitiis & inanibus rebus quæ hu-
miliores animas solent oblectare.
Honores quæsitissimos rectores &
magistratus regionum & oppido-
rum, quæ peragrasti, Tibi decre-
verant, festum suis civibus indixe-
rant diem, & tanto apparatu Te ex-
cipere constituerant ubique, quan-
to unquam ulli Reges & Principes
hic sunt excepti. Sed hæc tanquam
insti-

institutum tuum turbantia, aut onerantia modestiam officia es deprecatus. Vocem vero Musarum, in vicina Academia Feliciter Tibi in magno Procerum & populi confessu acclamantium, magna cum attentione, magnaue, quam vultu præteferebas, cum voluptate audivisti. Ex quo intelleximus Mediceos habere Principibus dignas aures, quibus extra castra & campum nullum suavius acroama potest accidere quam disertum oratoris os, & erudita disputatio. Vident etiam & agnoscunt omnes neminem unquam majore consilio, fructu & gloria peregrinas invisisse gentes. Narrabunt hoc iter annales, quod obscurabit decantatam illam Germanici peregrinationem, obruetque Alexandri Macedonis, ac Ptolemæorum acre studium indagandi res abditas & a
vulgi

vulgi oculis & cognitione remotas. Et sæculi & posterorum interest ut tam nobile profectionis in longinqua loca exemplum memoriæ & immortalibus mandetur chartis. Sed licet aut socordia aut negligentia tanta nostræ esset ætatis, ut nemo tam illustri argumento manum ad-moveret, aut difficultas etiam operis omnes ab hoc proposito scribendi averteret, loquetur tamen id omnis posteritas, neque ulla temporum memoria oblitterabitur. His enim Oceani littoribus æterna virtutum tuarum impressisti vestigia, quæ perenniora erunt tropæis, quæ olim hic populares tui Cæsares Germanici fixerant.

Musæ vero nostræ tenue hoc & exile munusculum Tibi offerre sustinerunt, dum in hoc articulo deprehensæ nihil quod offerrent inveniebant

niebant majus. Malebant autem
parvo & exiguo defungi, quam hanc
unam omnium optimam occasio-
nem suam in Te tantum litterarum,
earumque amatorum patronum
pietatem & observantiam declaran-
di amittere. Nec Regum Rex Sinæ
tam contempsit offerentem manibus,
quam ex profluente hauserat, a-
quam, cum aliud quo Regem vene-
raretur expedire donum tum non
posset: Nec dii castos sui cultores,
si, cum thure & mero non queant,
farre tantum ac fritilla suppli-
cent, rejiciunt. Agnosces, spero,
& Tu Magne Princeps, qua es ad-
mirabili humanitate, & inusita-
ta in tanto fastigio benignitate,
pium rectumque animum, non do-
ni modum & pretium. Veniet dies,
qua luculentiore testimonio Tibi
probaturæ sunt se non immemores
esse

esse Tuarum maximarum virtutum,
meritorumque in optimas artes &
disciplinas. Nunc vota nuncupant
pro inoffenso itu & reditu, Deum-
que venerantur uti reversus do-
mum diutissime feliciter rebus hu-
manis, magno earum bono, intersis.
Trajecti ad Rhenum a. d. x Kalend.
Februar. cld lcc lxxviii.

Serenissimo Tuo Nomini devotissimus,

JOH. GEORG. GRAEVIVS.

LE

LECTORI.

Non multis hic tecum agam. Vides Luciani dialogum per obscurum notis meis illustratum, in gratiam illorum qui Græcis litteris student. Cur inscribatur Σολοικιστής non est ut moneam. Nec paulo humanioribus potest obscurum esse cur Ψευδοσοφιστῆν indicem præ se ferat. Tum temporis Sophistæ dicebantur qui cum Philosophia conjunxerant studium eloquentiæ, hoc est, mentem simul & linguam excoluerant. Invidia huic nomini tunc erat detracta, & recuperaverat pristinam, sed diu amissam dignitatem. Antiquissimis enim temporibus σοφοὶ & σοφισταὶ nominabantur, qui in indagandis rerum divinarum & hu-
mana-

manarum causis & principiis, veritate-
que in omni doctrina genere perscrutanda
tempus & operam suam locabant. Postea
hanc personam induerunt homines avari,
vani & ambitiosi, qui omnium discipli-
narum cognitionem sibi arrogabant & de
quavis, quae poneretur, quaestione, ex-
templo plurimis argumentis & uberrima
oratione se disputaturos esse promitte-
bant, eamque artem, ut divitias quaere-
rent, se brevi tempore facillima qua-
dam ratione suos docere posse discipulos ja-
ctabant. Hinc pessime hac natio audiit,
& a Platone verisque Philosophis suo me-
rito vehementer fuit exagitata. Verum
cum posterioribus temporibus & ipsius
Philosophiae laus consenesceret, cum nimi-
rum qui pro Philosophis volebant haberi
illis vitiis, quae priscis Sophistis tantum
odium conflaverant & contemptum, con-
taminarentur: Cum detricto & pannoso
pallio, majestateque opaca barba sapien-
tiam

tiam vellent censeri : cum grandi supercilio in voluptates morumque & hominum perversitatem inveharentur , domi vero sibi ipsi facerent delicias , servirent libidinibus & flagitiis , omniaque referrent ad quæstum & ostentationem , nihil ad conscientiam , tantopere Philosophorum nomen evuluit , tamque invisum fuit redditum , ut qui illa tempestate studiis vacarent , animum ad eloquentiam applicarent , revocarentque pristinum Sophistarum nomen in lucem & usum. Rhetores enim appellabantur ac Sophistæ. Sed hi non tam elate de se sentiebant , ut illi priores , & aliis quoque scientiis egregiam navabant operam , præcipue tamen artem dicendi cum virtutum studio colebant. Plurimorum vitas Eunapius & Philostratus memoria prodiderunt , ut Veterum Philosophorum Diogenes Laërtius. Verum cum & in his numerarentur , qui provinciam ,
quam

quam ceperant, ornare digne non possent, quippe qui veram Attici sermonis rationem & proprietatem ignorarent, saepeque in eam impingerent, Lucianus hoc dialogo talis Sophista, qui falso hoc nomen, quod non poterat sustinere, sibi sumserat, confidentiam & temeritatem false & lepide redarguit, plurimis usus periculi faciendi gratia locutionibus a nitore Atticae venustatis abhorrentibus, quas ille deprehendere & cognoscere nequibat. Nos studuimus hos solæcismos patefacere & Græcæ linguæ cultoribus ostendere. Sicubi forte a scopo aberraverimus facile mihi ignoscent, qui cogitabunt quam arduum sit Attica discernere a solæcis, præsertim cum ex annotationibus meis cognoverint & ipsum Lucianum nonnunquam esse hallucinatum, & in aliis operibus suis, a culpis, quas in isto libello reprehenderat, non abstinuisse, & temere quædam damnassee, quæ in anti-

** 2

quis-

quissimis & æthiopicis scriptoribus leguntur. Vale, & si studium meum tibi non ingratum esse futurum intellexero, habebis, simul ac per alias curas licuerit, & in Lexiphanem & in alios quosdam dialogos meas lucubrationes.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

L U C I A N I

PSEUDOSOPHISTA,

SEU

S O L O E C I S T A.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ,

Η

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.

Αρά γε ὁ γνῶναι τὴν σολοικί-
ζοντα δεινός, ὅστις καὶ φυ-
λάξασθαι μὴ σολοικίζειν
δυνατός; Σο. ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. Λυ. ὁ
δέ γε μὴ φυλάξας, εἰδὲ γνῶναι τὴν
εἴτως ἔχοντα; Σο. ἀληθῆ λέγεις. Λυ.
σὺ δ' αὐτὸς φῆς εἰ σολοικίζειν, ἢ πῶς
λέγομαι πρὸς σὺ; Σο. ἀπαίδειοι γὰρ
ἀν εἴλω εἰ σολοικίζοιμι πηλικῆτος ὢν.
Λυ. ὅκῃ καὶ ἕτερον φωρέσαι δυνή-
σῃ τῷ δρῶντι, καὶ ἐλέγξαι τὴν δει-
νέμενον; Σο. παντάπασί γε. Λυ. ἴδι
νῦν,

L U C I A N I

PSEUDOSOPHISTA,

S E U

S O L O E C I S T A.

LYCINUS ET SOLOECISTA.

NUm qui agnoscere solœcissantem potest, idem etiam cavere potest ne solœcisset? SOL. Mihi quidem

ita videtur. LYC. Qui vero cavere non potest, ille nec agnoscere potest eum qui talis est? SOL. Recte dicis.

LYC. Tu vero te negas solœcissare, aut quo pacto de te dicamus? SOL.

Indoctus equidem essem, si cum tantæ ætatis sim, adhuc solœcissarem.

LYC. Proinde & alium deprehendere poteris qui hoc facit, & negantem convincere? SOL. Omnino. LYC. Age

A 2

nunc

νυῦ, ἐμὲ λαβὼ σολοικίζοντι, ἄρ-
 πι δὲ σολοικιῷ. Σο. ὅκῃν εἶπέ. Λυ.
 ἀλλ' ἐγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἰργασμαι,
 σὺ δ' ὅκ' ἐπέγνως. Σο. παίζεις ἔχων.
 Λυ. μὰ θεῷ θεός, ἐπεὶ σολοικίσας
 ἔλαθόν σε ὡς ὅκ' Ἰππυσάμηνον. αὐ-
 ρις δ' ὁκόπη. ἔγάρ σε φημὶ διωάσθαι
 κατανοῆσαι, ἐπεὶ ἂ μὲν οἶδ' ἂ δὲ
 ὅκ' οἶδα. Σο. εἶπέ μόνον. Λυ. ἀλλὰ
 καὶ νυῦ σεβλοικισαί μοι, σὺ δὲ ὅκ'
 ἔγνως. Σο. πῶς γάρ, σὲ μηδ' ἐν λέγον-
 τι; Λυ. ἐγὼ μὲν λέγω, καὶ σολοι-
 κίζω, σὺ δὲ ἔχ' ἔπη τέτ' ὁρῶντι, ἐπεὶ
 ὅφελον καὶ νυῦ ἀκολαθῆσαι διωήσο-
 Σο. θαυμάσια λέγεις, εἰ μὴ διωήσο-
 μαί καταμαθεῖν σολοικισμόν. Λυ.
 καὶ πῶς ἂν διώαιο τὸν ἑνα μαθεῖν,
 θεῷ τρεῖς ἀγνοήσας; Σο. τίνας τρεῖς;
 Λυ.

nunc deprehende me solœcissantem.

Jampridem enim solœcissare gestio.

SOL. Proinde dic. LYC. At equidem

jam grave istud commisi: tu vero

non agnovisti. SOL. Ludis tu nunc?

LYC. Non per deos. Nam solœcismo

commisso latui te, perinde ac ne-

scientem. Rursus autem considera.

Neque enim te puto intelligere pos-

se: quoniam alia quidem nosti, alia

autem non nosti. SOL. Dic modo.

LYC. Sed & nunc solœcismus a me

commissus est, tu vero non cognovi-

sti. SOL. Nam quomodo cognosce-

rem, cum tu nihil dicas? LYC. Ego

quidem dico, & solœcisso: tu vero

non assequeris istud facientem: uti-

nam etiam nunc assequi possis. SOL.

Mira dicis, si nequeam solœcismum

quis sit intelligere. LYC. Quo pacto

unum intelligeres, quando jam tres

non animadvertisti? SOL. Quos tres?

Λυ. ὅλως δ' ἡλκήρεις. Σο. ἐγὼ μὲν σε
 παίζω δοκῶ. Λυ. ἐγὼ δέ σε ἀγνοεῖν
 τὴν ἀμαρτάνοντα ἐν τοῖς λόγοις,
 Σο. καὶ πῶς ἂν τις μάθοι, μηδενὸς
 εἰρημνύς; Λυ. λέλεκται, καὶ σεβόλοι-
 κισαί τετραπλῇ, σὺ δὲ οὐκ ἔγνωνς.
 ἰμέγα οὐὶ ἄθλον κατέπραξας ἂν
 εἶπες ἔγνωνς. Σο. ἰμέγα μὲν, ἀνα-
 γκαῖον δὲ πᾶ ὁμολογήσαντι. Λυ.
 ἀλλ' ἔδ' ἐν νῦν ἔγνωνς. Σο. πότε νῦν;
 Λυ. ὅτε τὸ ἄθλον ἔφην σε κατα-
 πρᾶξαι. Σο. οὐκ οἶδα ὅ, τι λέ-
 γεις. Λυ. ὁρθῶς ἔφης, ἰ γὰρ οἶδα.
 καὶ περὶ οὗτοί γε ἐς τὸ ἔμπροσθεν, ἰ
 γὰρ ἐθέλεις ἔπειτα. ὁ σωθήσω ἂν εἰ-
 περ θελήσεις. Σο. ἀλλ' ἐγὼ βέλο-
 μαί· σὺ δ' ἔδ' ἐν εἶπας ὧν ἀνθρώποι
 φοιτικίζοντες λέγασσι. Λυ. τὸ γὰρ νῦν
 ῥηθὲν

LYC, Totos recens natos. SOL, Ego te quidem ludere puto. LYC, At ego te ignorare eum qui in verbis peccat. SOL, Quomodo quis intelligat, quando nihil dictum est? LYC, Dictus est, & solœcismus jam quadri-fariam commissus, tu vero non cognovisti. Magnum igitur præmium confecturus fueras, si cognosces. SOL, Non magnum quidem, sed necessarium confitenti. LYC, Sed neque nunc cognovisti. SOL, Quando nunc? LYC, Quando præmium confecisse te dixi. SOL, Non intelligo quid dicas. LYC, Recte dicis, neque enim intelligis. Ac procede sane in anteriorem partem, non enim vis assequi. Intelligam enim si modo volueris. SOL, At ego volo: tu vero nihil dixisti eorum quæ homines solent cum solœcismum faciunt. LYC, An tibi hoc quod modo dictum est, parvum

ῥηθὲν μικρὸν πὶ σοι φαίνεται κα-
 κὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολέθηθον αὐ-
 ρις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα.
 Σο. μὰ οὐθὺν θεὸς οὐκ ἔγωγε. Λυ.
 ὦ ἀλλὰ μὲν μεθῆκα θεῶν λαγὼ τα-
 χέως, ἄρα παρῆξαι; ἀλλὰ καὶ νυνὶ
 ἔξεσιν ἰδεῖν τὸν λαγὼ· εἰ δ' ἢ μὴ,
 πολλοὶ γυρόμενοι λαγὼ λήσασί σε
 ἐν σολοικισμῷ πεσόντες. Σο. ἐλύσασ-
 σι. Λυ. καὶ μὲν ἔλαθόν γε. Σο. θαν-
 μαστὰ λέγεις. Λυ. ὦ σὺ δ' ἔσθ' ἡ ἀ-
 γαν παιδείας διέφθορας, ὥς τε μήδ'
 αὐτὸ τέτο σολοικίζοντας κατανοῶ-
 σαι. ¹⁰ καὶ γὰρ πρόσθεν αὐτῷ τὸ πινά.
 Σο. ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις·
 ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζοντας
 κατένοησα. Λυ. καὶ μὲν τοίνυν εἴη τό-
 τε, ¹¹ ὅταν πὶ τῷ παιδίῳ γῆ, τῷ
 τὰς

aliquod malorum videtur esse? Sed tamen sequere denuo, quoniam non animadvertisti cursu digredientem.

SOL. Ita per Deos, ego quidem non, LYC. At vero dimisi currere leporem celeriter. Num præteristi? sed & nunc licet videre leporem.

Si vero non, multi inde lepores facti latebunt te in solœcissimo jacentes. SOL. Non latebunt.

LYC. At vero latuerunt certe.

SOL. Mira dicis. LYC. Tu vero

præ nimia eruditione corruptus es, ut neque ipsum hoc solœcissantes intelligere possis. Deest enim ipsi distributiva vox *πνῶν*.

SOL. Hæc quidem non intelligo quo pacto dicas: ego vero multos jam solœcissantes perspexi. LYC. Et

me igitur scies tunc, quando puer quispiam eris, eorum videlicet qui mammam adhuc sugunt. Aut si

τὰς πίτθας θηλαζόντων. ἢ εἰ ἔτι
 ἔγνωσ σολοικίζοντά με, ¹² ἔδ' ἐ αὖ-
 ξάνοντα παῖδια σολοικισμόν ποιήσῃ
 τῷ μηδ' ἐν εἰδότι. Σο. ἀληθεῖ λέγεις.
 Λυ. καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομαι,
 ἔδ' ἐν γνωσόμεθα τῷ ἑαυτῶν, ἐπεὶ
 καὶ τόδε σολοικιστὴν ἀπέφυγέ σε,
¹³ μὴ τίνωμι ἐπὶ λέγειν, ὡς ἱκανὸς εἰ
 καλεῖν τὸν σολοικίζοντα, καὶ αὐ-
 τὸς μὴ σολοικίζειν, καὶ γὰρ μὴ ἔ-
 τω. Σωκράτης δ' ἐπεὶ ἀπὸ Μόψα, ὃ
 συμεγρόμιον ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τριαῦ-
 τα ἔλεγεν ἀνσπαχθῶς, καὶ οὐκ ἤ-
 λεχε τὸν ἀμαρτάνοντα. πρὸς μὴν
 τι γε τὸν ἐρωτήσαντα ¹⁴ πηνίκα ἔξει-
 σι, τίς γ' ἂν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι πρὸς
 τῆς τήμερον, ὡς ὀξιών; ἑτέρω δ' ἔφη-
 σαι. ¹⁵ ἱκανὰ ἔχω τὰ παλαιῶνα, πῶς
 φησὶ

nunc non cognovisti solœcissantem me, neque crescentes pueruli solœcismum facient nihil intelligenti. So. Vera dicis. Lyc. Atqui si hæc ignorabimus, nihil cognoscemus nostrorum propriorum: quoniam & hic solœcismus quem nunc feci, fefellit te. Ne igitur dixeris amplius te posse deprehendere solœcissantem, & ipsum solœcismum non committere. Atque ego quidem hoc pacto. Socrates autem qui a Mopso genus ducebat, cum quo in Ægypto versatus sum, huiusmodi dicere solebat citra invidiam, neque aperte coarguebat eum qui sic peccasset: verum ad eum qui interrogabat, *πνίκα ἔχεις*? Quis enim, inquit, responderit tibi de hodierna die tanquam exiens? Alio autem dicente, *ἡκανά ἔχω τὴν πατρίδα*. Quomodo ais? inquit, an tibi pater

Φῆς, εἶπε; τέθνηκε γὰρ ὁ πατήρ σε,
 ἄλλα δὲ αὖθις λέγοντί τοι, ¹⁶ συμπα-
 τριώτης ἐσί μοι, ἐλάνθανες ἄρα ἡμᾶς,
 ἔφη, βάεβαρ τοι ὦν. ἄλλα ἢ εἰπόντι τοι
¹⁷ ὁ δεῖνός ἐστι μεθύσης, μητρὸς εἶπεν, ἢ
 πῶς λέγεις; ἐτέρη ἢ λέοντας, διπλα-
 σιάζεις, ἔφη, σὺ λέαντας! εἰπόντος δὲ
 τινός τοι, ¹⁸ λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ διὰ τῆς
 δύο μμ, ἔκῃ, ἔφη, λήψε', εἰ λῆμμα
 αὐτῷ πάρεστιν. ἐτέρη ἢ εἰπόντος, ¹⁹ πρόσ-
 εις ὁ μείραξ, ἐμὸς φίλος, ἐπεῖτα,
 ἔφη, λαιδορεῖς φίλον ὄντα; πρὸς ἢ τὸν
 εἰπόντα, ²⁰ δεδίητομαι τὸν ἄνδρα, καὶ
 φύγω, σὺ, ἔφη, ὅταν πνα δὺλαβη-
 θῇς, διώξει. ἄλλα ἢ εἰπόντος, τῷ ²¹ φί-
 λων ὁ κορυφαῖός τας, χάρειν γε, ἔφη,
 τὸ τὸ κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ²² ἐξορ-
 μῶ δὲ πινος εἰπόντος, καὶ τίς ἐστιν, εἶπεν,
 ὃν

ter mortuus est? Alio autem rursus dicente, συμπεριλάωτης ἐστὶ μοι: Nesciebamus sane, inquit, te barbarum esse. Alio autem quodam dicente, ὁ δαῖνά ἐστι μεθύσης: Matrifone, inquit, aut quomodo dicis? Alio autem, λέοντες; Duplicas, inquit, leones. Cum autem quidam dixisset, λῆμμε παρέστιν αὐτῷ, duplici videlicet μμ: Proinde, inquit, capiet, si quæstus ipsi inest. Alio autem dicente, πείσεις ὁ μείραξ ἑμὸς φίλος: Et conviciaris illi, inquit; cum sit amicus? Ad eum autem qui dixerat, δέδιπτομαι τὸ ἄνδρα, καὶ φάγω: Tu, inquit, etiam quando timebis aliquem, persequeris? Alio autem dicente, τὸ φίλων κορυφαϊότης: Festivum sane, inquit, quod supra verticem aliquid ultra etiam ponis. Et ἐξορμῶ quopiam dicente: Et quisnam est, inquit, quem

ὃν Ἰσορμαῖς; Ἰξεπιπολῆς δὲ πινθ εἰ-
 πόντῳ, ²³ ἐκ τῆς Ἰπιπολῆς εἶπεν, ὡς ἐκ
 τῆς πιθάρχης. λέγοντος δὲ τινός, ²⁴ σω-
 ετάξατό μοι, καὶ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν
 σωετάξατο. ἄλλος ὁ εἰπὼντος, ²⁵ παρ-
 ῖτω αὐτὸν, ὡς τε λαθεῖν, θαυμαστόν,
 ἔφη, εἰ εἰς ὧν παρῖεσης τὸν ἕνα. ἕτερος ὁ
 λέγοντος, ²⁶ συνεκρίνετο αὐτῶν, καὶ δεκρί-
 νετο πάντως εἶπεν. Εἰώθει ὁ καὶ παρὸς τοῦ
 σολοικίζοντος Ἀττικῶς παίζειν ἀν-
 επαχθῶς. παρὸς γὰρ τὸν εἰπόντα ²⁷ νῶϊ
 τῆτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ ²⁸ νῶϊν ἐρεῖς, ὡς
 ἀμαρτάνομεν. ἕτερος δὲ παρὰ δὴ διηγ-
 μύς τι τῶν Ἰπχωρίων, καὶ εἰπόντῳ
²⁹ ἢ ὁ παρὰ Ἡρακλεῖ μιχθῆσα, ἐκ ἄρα,
 ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. ³⁰ κα-
 ρῆναι δὲ τινός εἰπόντῳ, ὡς δέοιτο, πῆ-
 γας, ἔφη, σοι δεινὸν εἰργασαί, καὶ
 ἄξιον

quem ἐξορμάς. Εἰς ἐπιπολῆς autem quodam dicente: subjecit, ἐκ τῆς ἐπιπολῆς ὡς ἐκ τῆς πηδαύκης. Dicente autem quodam, συνεπιζήσατέ μοι, & manipulum, inquit, Xenophon συνελάζατο. Alio autem dicente: παρίεσθαι αὐτὸν, ὥστε λαθεῖν. Mirum, inquit, si tu cum unus sis, παρίεσθαι. Alio rursum dicente, συνεκρύνεθαι αὐτῷ, subjecit, καὶ διεκρύνεθαι πάντως. Solebat autem & eos qui solœcismum Attice loquendo committebant, eadem festivitate ludere. Nam ad eum qui dixerat, νῶϊ τὰτο δοκεῖ. Tu, inquit, etiam νῶϊν dices, ut peccamus. Alio autem serio narrante quippiam eorum quæ in patria sua acciderant, ac dicente, Illa vero Herculi μιχθεῖσαι: Non igitur, inquit, Hercules ἐμίχθη αὐτῷ. Porro dicenti cuipiam quod haberet opus καρτεῖναι: Quidnam grave adeo, inquit, & quod

ἄξιον ἀτιμίας; καὶ ζυγομαχεῖν δέ τι-
 νου λέγοντι, πρὸς τὸν ἐχθρὸν εἶπε,
³¹ ζυγομαχεῖς; ἑτέρας δὲ εἰπόντων
³² βασανίζεσθαι τὸν παῖδα αὐτῶ νοσῶν-
 τα, Ἰππὶ τῷ, ἔφη, ἢ τί βελομήδης ἔβα-
 σανίζοντι; ³³ πρὸς τὴν δὲ τινος εἰ-
 πόντι ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ ἦ Πλά-
 των, ἔφη, τὸ Ἰπποδιδόνα καλεῖ. ἐργ-
 μῶς δέ πινουσι, εἰ ³⁴ μελετήσῃ ὁ δεῖνα,
 πῶς ἔν, ἔφη, ἐμὲ ἐρωτῶν, εἰ μελετήθ-
 μαί, λέγεις ὅτι ὁ δεῖνα; Ἀθηκίζοντος
 δέ τινος, καὶ ³⁵ τεθνήξῃ εἰπόντος Ἰππὶ ἔ-
 τρείτε, βέλιον, ἔφη, καὶ ὀλιγαῦθα μὴ
 Ἀθηκίζειν κατὰρῶμενον. καὶ πρὸς τὸν
 εἰπόντα ἦ, ³⁶ σοχάζομαι αὐτῷ, Ἰππὶ ἔ-
 φείδομαι αὐτῷ, μή τι, ἔφη, διήμαρτες
 βαλὼν; ³⁷ ἀφιστᾶν δέ τινος εἰπόντος
 καὶ ἑτέρας, ἀφιστάνειν, ἀμφω μὲν, ἔφη,
 ὅκ

quod dignum ignominia ista sit, abs te factum est? Et ζυγομαχεῖν, dicente quopiam: Tune adversus hostem, inquit, ζυγομαχεῖς; Alio autem quodam dicente puerum suum morbo decumbentem βασιλεύειν: Cujus gratia, inquit, torquetur? aut quid vult ille qui torquet? προκἀπτεῖ vero cum quidam diceret ἐν τοῖς μαθήμασιν, respondit: At Plato ἑπιδιδόναι vocat. Interrogante autē quopiam, εἰ μελετήσῃ ὁ δαῖνα: Quomodo ergo, inquit, interrogans me an declamaturus sim, dicis ὁ δαῖνα; Volente autem quodam Atticissimum exprimere, & dicente, πρὶν ἤξει die tertio: Satiuse, inquit, foret, etiam hic non Atticissare adeo te, quando malum imprecaris. Ad eum autem qui dixerat, πῶς ἀζόμεαι αὐτῷ, pro φείδομαι αὐτῷ: Nunquid, inquit, aberrasti jaculando? Quodam vero ἀφιστάνειν dicente, & altero ἀφιστάνειν: Vtrun-

ὅκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸν λέγοντα ³⁸ πλὴν
 εἰ μὴ, ταῦτα, ἔφη, ³⁹ διπλᾶ χαρίζοι.
 καὶ ⁴⁰ χρεῶδες δὲ πυνθῆ εἰπόντι, ψα-
 δάττικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι
⁴¹ ἔκθλε, καλὸν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέ-
 ρυσιν· ὁ γὰρ Πλάτων, εἰς ποτε λέγει.
 τῷ δὲ ⁴² ἰδὲ Ἰππὶς ἰδὲ χρωμύς πνός,
 ἕτερα ἀνδ' ἐτέρων, ἔφη, σημαίνεις.
⁴³ ἀνιλαμβάνομαι δὲ Ἰππὶς σιωπή-
 μι λέγοντός πυνθῆ θαυμάζων, ἔφη,
 πῶς ἀνιποιέμενθ' ἔλεγοντι, φη-
 σιν ἀνιποιεῖσθ'. ⁴⁴ βράδιον δέ, τινθῆ
 εἰπόντι, ὅκ ἔστιν, ἔφη, ὅμοιον τῷ
⁴⁵ τάχον. ⁴⁶ βαρεῖν δέ τινθῆ εἰπόντος,
 ὅκ ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρυῖν, ἢ νενόμι-
 κας. ⁴⁷ λέλογχα δὲ, τὸ εἶληχα λέγον-
 τῷ, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς ἀμαρ-
 τάνειαι. ⁴⁸ ἱππας δὲ Ἰππὶς πέτασθαι
 πολ-

que, inquit, non novi. Ad eum autem qui dicebat *πάλω εἰ μὴ*: Hæc, inquit, dupla gratificeris. Et *χρᾶσαι* cum quidam diceret: Pseudaticum, inquit, verbum est. Rursum dicenti *ἔκλειπ*: Pulchrum, inquit, fuerit *ἐκπέρυσιν* dicere. nam Plato *εἰς ππ* dicit. Ei vero qui *ιδε* pro *ιδε*: Alia pro aliis, inquit, significas. Cum quidam autem *ἀνὴλαμβάνομαι* pro *σωζήμι* diceret: mirari se ait quo pacto *ὁ ἀνὴλπιέμεν* & *λέγοντ*, diceret *ἀνὴλπιείσθαι*. *βεβήδιον* autem dicente quopiam: Non est simile, inquit, verbo *πέριον*. Et rursum *βαρεῖν* dicente quopiam: Non licet, inquit, *βαρύνειν*, quemadmodum putasti. *λέλογχα* item pro *ἔληχα* dicente quodam: Modicum, inquit, etiam apud quos peccatur. Multis autem *ἱπιάσθαι* pro *πίπτειν* di-

πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς
 πλήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν.
 49. ὡς δὲ τινὲς εἰπόντες, ὥς
 εἴη Ἀΐτικόν, καὶ τὸν Φάππον ἐρεμν
 ἔφη. 50. φακὸν δὲ τινὲς εἰπόντες,
 ἐδοκίμασε, καὶ πῶς αὖν, ἔφη, φα-
 κόν τις Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σω-
 κράτεια. ἐπανίωμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ἐπὶ
 τῶν ἀμύλων τῇ περὶ τῶν λόγων,
 καὶ γὰρ μὲν καλῶ σὺ βελτίστες εἶναι
 ὄλεις, σὺ δὲ γνώεις οἶμαι γάρ σε
 καὶ νῦν διωκόμεθα, τούτων γε ἐπα-
 κέσαντα τῇ ἐξῆς λεγομένων. Σο.
 ἴσως μὲν εἴς γε νῦν διωκόμεθα
 λέγοντες, ὅμως εἰπέ. Δυ. καὶ πῶς
 φῆς εἰ διωκόμεθα; 11. ἢ γὰρ θύρα χε-
 δὸν ἀνέωγέ σοι τῆς γνώσεως αὐ-
 τῶν. Σο. εἰπέ τί μοι. Δυ. ἀλλὰ
 εἶπον.

centibus, quod *δοτὶ τὸ πῆγος* quidem verbum hoc descendat, plane scimus. *περὶ σερὸν* autem quodam dicente quasi hoc Atticum foret, etiam *τὸ φάνον* dicamus, inquit. Rursum dicente quodam se *φανόν* comedisse. Et quomodo, inquit, *φανόν* aliquis comederit? Atque hæc quidem Socratica illa sunt. Redeamus autem, si videtur, ad certamen priorum verborum. Ac ego quidem citabo ea quæ optima videntur esse tota, tu vero cognitionem fac. Arbitror enim vel nunc posse te, quippe qui tam multa ordine jam audieris. S O L. Fortassis ne nunc quidem potero te dicente, sed tamen dic. L Y C. Quomodo ais te non posse? Nam cognitionis ipsorum prope janua tibi aperta est. S O L. Dic igitur. L Y C. At

εἶπον. Σο. εἰδέν γε, ὥς τε ἐμὲ μαθεῖν.
 Λυ. εἴ γ' ἔμαθες, τὸ ἀνέωχον; Σο. οὐκ
 ἔμαθον. Λυ. τί οὐκ πεισόμεθα, εἰ
 μηδὲ νῦν ἀκολουθήσεις τῆς λεγομέ-
 νοις; καί τι πρὸς γε τὰ καὶ δρχὰς
 ῥηθέντα ὑπὸ σέ, ἐγὼ μὲν ¹² ὥμην ἰπ-
 πῆς εἰς πεδῖον καλεῖν, σὺ δ' οὐκ ἰππῆς
 καλενόνσας. ἀλλὰ εἰκας εἰ φροντί-
 ζεις τῶν λόγων μάλιστα, εἰς ¹³ νῦν κα-
 τὰ σφᾶς αὐτὰς δηλώσομαι. Σο. ἐγὼ
 μὲν φροντίζω, σὺ δὲ ἀδήλως αὐτὰς
 διεξέρχῃ. Λυ. πάνυ γὰρ ἀδηλόν ἐστι,
 τὸ κατὰ σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμε-
 νον· ἀλλὰ τὸ μὲν δήλον, σέ δ' εἰς
 ἂν θεῶν ἀγνοῶντα παύσειε, πλεονέχῃ
 Ἀπόλλων. ¹⁴ μαρτυρεῖται γὰρ ἐκείνῳ
 πᾶσι τῆς ἐρωτικῆς. σὺ δ' εἰς τὸ μαρτυρο-
 ῦμεν καλενόνσας; Σο. μὰ θεῶν θεός·
 εἴ γάρ

jam dixi. S O L. Nihil certe quod ego intelligam. L Y C. Annon intellexisti quod dixi ἀνέωγες? S O L. Non intellexi. L Y C. Quid igitur patiemur, si ne nunc quidem assequeris ea quæ dicuntur? Atqui secundum ea quæ ab initio abs te dicta sunt, ego quidem putabam me equites in campum provocare: tu vero equites cogitasti. Sed videris non curare verba, maxime quæ inter nos ipsos prosecuti sumus. S O L. Ego quidem curo, tu vero obscure ipsa prosequeris. L Y C. Nempe omnino obscurum est, quod dixi, κατὰ σφᾶς αὐτές. Sed hoc quidem manifestum est. Te vero nullus deorum ab ignorantia liberaverit, nisi fortassis Apollo. Vaticinatur enim ille omnibus interrogantibus. Tu vero neque ipsum ματρώμενον intelligis? S O L. Per deos equidem.

ἐγὼ ἔμαθον. Λυ. εἰ ἄρα¹⁵ καθείς λαν-
 θάνῃ σε δεῖπνόν. Σο. εἰκόασί γε. Λυ. ὃ ὃ
 καθείς πῶς παρήλθεν; Σο. ἐδ' ἐτ' ἔτ'
 μαθον. Λυ. οἶδ' αὖ δέ τινα¹⁶ μνησθού-
 μνον αὐτῷ γάμον; Σο. τί ἔν τ' ἔτ'; Λυ.
 ὅτι σολοικίζειν ἀνάγκη τὴν μνησθού-
 μνον αὐτῷ. Σο. τί ἔν πρὸς τέμνον πρᾶ-
 γμα, εἰ σολοικίζει τις μνησθούμνῳ;
 Λυ. ὅτι ἀγνοῖ ὁ φάσκων εἰδέναι· καὶ
 τ' ἔτο μὲν ἔτ' ἔχῃ. εἰ δέ τις λέγοι σοι
 παρελθὼν, ¹⁷ ὥς ἀπολείποι τὴν γυναι-
 κα, ἄρ' ἂν ἔπιτρέποις αὐτῷ; Σο. τί γὰρ
 ὅκ' ἂν ἔπιτρέποιμι, εἰ φαίνοί το αἰδι-
 κέμνῳ; Λυ. εἰ δὲ σολοικίζων φαί-
 νοιτο, ἔπιτρέποις ἂν αὐτῷ τ' ἔτο; Σο.
 ὅκ' ἔγωγε. Λυ. ὁρῶς γὰρ λέγεις·
 ἐ γὰρ ἔπιτεπλέον σολοικίζοντι τῷ
 φίλῳ. ἀλλὰ διδασκτέον ὅπως τ' ἔτ'
 μὴ

non enim didici. LYC. Si ergo καθεὶς
 latet te circumiens. SOL. Videntur
 certe. LYC. At καθεὶς iste quo pacto
 præteriit? SOL. Neque hoc didici.
 LYC. Nosti autem quempiam sibi
 ipsi γάμος μνηστέρῳ. SOL. Quorsum
 igitur hoc? LYC. Quod necesse est
 solæcismum committere τὸν μνηστέρῳ
 αὐτῷ. SOL. Quid igitur ad meum
 negotium hoc, si solæcismum com-
 mittit quispiam despondens? LYC.
 Quod ignorat is, qui se scire dicta-
 bat. Et hoc quidem ita se habet. Si
 vero quispiam dicat tibi accedens, ὡς
 ἀπολείπει τὴν γυναῖκα, num permittes
 hoc illi? SOL. Quid ni permittam si
 videatur injuria affectus esse. LYC. Si
 vero solæcismum committere vi-
 deatur, etiamne hoc permittes illi?
 SOL. Haud equidem. LYC. Recte di-
 cis. Neq; enim concedendum amico
 ut solæcisset: sed docendus potius est,

μὴ πείσῃται. καὶ ἴ^ς εἴ τις γενεῷ ψο-
 φοίῃ τινὲς θυρᾶν εἰσιῶν, ἢ ὀξίων κό-
 πιοι, τί φήσομεν σε πεπονθέναι;
 Σο. ἐμὲ μὲν οὐδέν, ἐκείνους δὲ ἐ-
 πεισελθεῖν βέλεσθαι, ἢ ὀξίεναι.
 Λυ. σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὸν κόπιοντα,
 ἢ τὸν ψοφῶντα, οὐδέν, ὅλως πεπον-
 θέναι δόξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; Σο.
 ὑβριστεῖς εἶ. Λυ. τί λέγεις; ὑβριστεῖς
 ἐγὼ ἴ^ς γενεῇ δὴ χρησομαι σοι διαλε-
 γόμενοι; ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ
 γενεῇ δὴ χρησομαι, σὺ δὲ οὐκ ἔγνων.
 Σο. παῦσαι περὶ τῆς Ἀθηνᾶς, ἀλλ'
 εἰπὲ τί τοιοῦτον, ὥς τε καὶ με μα-
 θεῖν. Λυ. καὶ πῶς ἂν μάθης; Σο.
 εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα φῆς σο-
 λοικίσας ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὅ-
 τι ἕκαστον σε σολοικίσαι. Λυ. μη-
 δαμῶς,

ut hoc ne illi accidat. Quod si quis autem nunc crepare faciat januam ingrediens, aut exiens pulset, quid dicemus tibi accidisse? SOL. Mihi quidem nihil: illum vero vel exire vellé, vel introire. LYC. Tibi vero, cum ignorares τὸ ἐπιόντα, aut τὸ ψοφέντα, nihil omnino accidisse putabimus indocto adeo existenti? SOL. Contumeliosus es. LYC. Quid dicis? Ego contumeliosus vero nunc ἡγήσομαι qui tecum disputo? Videtur autem solœcizare etiam ipsum ἡγήσομαι quo nunc usus sum: tu vero non cognovisti. SOL. Desine, quæso per Minervam: ac dic potius tale aliquid, quod etiam ego intelligam. LYC. Ac quo pacto intelligas? SOL. Si mihi omnia ista percurras quæ modo dixisti a te cum solœcismo dicta, a me autem non animadversa esse: & quo pacto in singulis peccatum sit exponas. LYC. Nequa-

δαμῶς, ὃ δ' αἰεὶ μακρὸν γὰρ ἀνποιή-
 σαμεν τὸν διάλογον. ἀλλὰ πρὶν μὲν
 τέτων ἕξασί σοι καθ' ἑκάστον αὐ-
 τῷ πικρῶναι. καὶ οἱ ἕτεροι ἅπαντα
 ἐπὶ λῶμεν, εἰ δοκεῖ καὶ πρῶτον γε
 αὐτὸ τέττοιο ἅπαν μὴ δασέως, ἀλ-
 λά ψιλῶς ὀξενεγκεῖν, ὁρθῶς φαίνε-
 ται ῥηθὲν μὲν τοῦ ἑτέρου συνπιθέμε-
 νον, μὴ γὰρ ἔτιως ἄλογον καὶ ἄν.
 ἔπειτα τὸ πῶς ὕβρεως. καὶ με φησὶ
 ὅτι ὕβρισαι, εἰ μὴ ἔτιω λέγοιμι, ἀλλ'
 εἰς σὲ φαίλω ἴδιον, ἐγὼ μὲν οὐκ ἔχω
 εἰπεῖν. ὅτι μὲν σὲ ὕβριζεν τὸ σῶμά
 ἐστὶ τὸ σὸν, ἢ τριπληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ
 ἄλλω τρέπῳ. τὸ δ' εἰς σὲ, ὅταν εἰς πρὶν
 σῶν γίγνηται ἢ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅς τις γυναῖ-
 κα ὕβριζεν τὴν σὴν, εἰς σὲ ὕβριζει. καὶ ὅς-
 τις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅς τις γε οἰκέ-
 τι.

quaquam, o optime. longum enim modo facturi essemus dialogum: sed de horum quidem unoquoque licebit tibi singulatim quærere. Nunc autem alia quædam persequamur, si videtur. Ac primum ipsum hoc ἄλλα, absque aspiratione, & cum tenui spiritu, utrum recte videatur dictum cum verbo ἐνέγκω compositum. Non enim ita præter rationem fuerit. Deinde & τὸ πρὸς ὑβρίσας, quæ te a me affectum ais, si non hoc pacto dicam, sed εἰς σέ, contumeliosum dicam, proprium id esse ego quidem non possum dicere: quoniam σέ quidem ὑβρίζων, idem est quod corpus tuum; siue plagis, siue vinculis, siue etiam alio aliquo pacto. At εἰς σέ quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumeliosus est, & qui puerum tuum, & amicum, & certe qui servum quoque.

τίνω. πλὴν γὰρ ποῦ τῶν πραγμά-
 των ἕως ἔχει σοι, ἐπεὶ τὸ εἰς πραγ-
 μα ὑβρίζειν λέλεκται· οἷον εἰς τὴν
 παρρησίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν
 τῷ συμποσίῳ. Σο. καὶ νοῶ τὸ διά-
 φορον. Λυ. ἄρ' οὐ καὶ τὰ κα-
 νοῖς, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάτ-
 τειν σολοικίζειν καλεῖται; Σο. ἀλ-
 λά νυν εἴρηκα. Λυ. αὐτὸ δὲ τὸ
 ἐναλλάττειν; Σο. ἐμοὶ μὲν ταῦτόν
 λέγειν δοῖται. Λυ. καὶ πῶς ἂν εἴη ταυ-
 τὸν τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν,
 εἴπερ τὸ μὲν ἑτέρου πρὸς ἕτερον γί-
 νεται, τὸ δὲ μὴ ὁρθεῖ πρὸς τὸ ὁρθόν,
 τὸ δὲ ἔμμηδον πρὸς τὸ ὄν; Σο. κα-
 τέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλλάττειν, τὸ
 μὴ κυριον ἀντὶ τὸ κυρίως λέγειν ἐστὶ.
 τόδ' ἐναλλάττειν πόλιν μὲν τῷ κυρίῳ,
 πόλιν

que. Nam præterquam de rebus ita tibi se res habet: quoniam & in res contumeliosum esse dictum est, ut in proverbium, quemadmodum Plato dicit in Symposio. SOL. Intellego differentiam. LYC. Num igitur & hoc intelligis, quod si dicam, *ταῦτα ὑπ' ἀλλήλων*, solæcismum vocant? SOL. At nunc scribam. LYC. Ipsum autem dici debere, *ἐναλλάξ*. SOL. Mihi quidem videtur idem utrunque dicere. LYC. At quomodo idem fuerit *ὑπ' ἀλλήλων* & *ἐναλλάξ*. quando illud quidem est alterum cum altero commutare, videlicet id quod rectum non est, cum eo quod rectum est: hoc autem, id quod non est, cum eo quod est. SOL. Intellego quod *ὑπ' ἀλλήλων* quidem sit id quod proprium non est, pro eo quod proprium est, dicere. *ἐναλλάξ* verò aliquando quidem eo quod propriū est, aliquando vero

ποτέ ὃ τὰ μὴ κυρίῳ χρεῖας. Λυ. ἔχειτι-
 νὰ καὶ ταῦτα κατανόησιν ὅκ ἄχαριν.
 τὸ ὃ⁶² σπαστάζειν πρὸς ἴνα, τὴν οἰκείαν
 ὠφέλειαν ὅ σπαστάζοντος ἐμφαίνει.
 τὸ ὃ πρὸς ἴνα, τὴν ἐκείνου πρὸς ὃν σπασ-
 τάζει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυ-
 ται, ἴσως ὃ καὶ ἀκριβὲς ὁ πρῶτος. βέλ-
 τιον ὃ τὸ ἀκριβὲς ἐκάστω. Σο. ὁρθῶς
 γὰρ λέγεις. Λυ. τότε μὲν καθέζεσθαι ὅ
 καθίσαι, καὶ τὸ καθίζον τῷ καθέθῳ, ἄρ-
 οῖσθ', ὅτι διενήνοχεν; Σο. ὅκ οἶδα.
⁶³ τὸ καθέθῳ ἢ πρὸς σε λέγοντος, ὡς
 ἔστιν ἐκφυλον. Λυ. καὶ ὁρθῶς γε ἠκυσας,
 ἀλλὰ τὸ καθίθῳ, τῷ καθέθῳ διαφέρειν
 φημί. Σο. καὶ τὰ ποτ' αὖ εἰς διαφέρειν;
 Λυ. τὰ τὸ μὲν πρὸς τὸν ἐς ὧτα λέγεσθαι,
 τὸ καθίσαι. τὸ ὃ πρὸς τὸν καθέζομε-
 νον, ὅσο ξεῖνε, ἡμεῖς ὃ καὶ ἄλλοι διήκοον
 ἑδρῶν,

vero eo quod proprium non est, uti.
 LYC. Habent quandam & hæc con-
 siderationem non injucundam. *πρὸς*

• *θάλασσαν* autem *πρὸς πῆμα*: id est, propriam
 utilitatem ejus qui satagit, indicat:
 cum autem dico *πρὸς πῆμα*, illius indi-
 cat, circa quem quis satagit, sive ob-
 sequiosus est. Atque hæc quidem
 fortasse confunduntur a quibusdam,
 fortassis autem etiam observantur:
 melius autem est observare unum-

quenque. SOL. Recte dicis. LYC. *κα-
 θέζεις* vero *ακαθήζεις*, & *κάθισον* *ακάθησον*,
 scis quo pacto differant? SOL. Haud
 scio. *καθέσθης* quidem audiui te di-
 cere quod sit alienum. LYC. Et re-
 cte quidem audisti. Sed *κάθισον* *ακά-*

θισον differre aio. SOL. Et quo tan-
 dem inter se differunt? LYC. Quod
κάθισον quidem ad eum qui stat, di-
 citur: alterum autem ad eum qui
 sedet. ut, *ἦσαν ἑαίν', ἡμεῖς δ' ἔξω ἀλλόθεν θέμεθα*

ἔδρην, ἀντὶ τῆς μὲν καθεζόμενον. πάλιν οὐκ εἰρήδω, ὅτι τὰ ταῦτα πρὸς ἀλάττειν, ἀμαρτάνειν ἐστὶ. τὸ δὲ καθίζω, τῆς καθεζομαι ἅρᾳ σοι δοκεῖ μικρῶ πινυ διαφέρειν, εἶπερ τὸ μὲν ἑτέρου δρῶμεν, τὸ καθίζειν λέγειν. τὸ δὲ μόνος ἡμᾶς αὐτὸς, τὸ καθεζεσθαι. Σο. καὶ ταῦτα ἱκανὸς διελήλυθας, καὶ δὴ λέγε· ἔγω γὰρ σε δεῖ πρὸς διδασκεῖν. Λυ. ἑτέρως γὰρ λέγονται καὶ κατανοεῖς, ὅσα οἶδα, οἷόν ἐστι⁶⁴ ξυγγραφῆς ἀνῆς; Σο. πάντως οἶδα νῦν γέ σε ἀκέσας ταῦτα λέγοντος. Λυ. ἐπεὶ καὶ τὸ⁶⁵ καταδελῆν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν πρὸς καταδελῆσθαι νενομικας, ἐγὼ δὲ οἶδα διαφορὰν ἐκ ὀλίγου ἔχον. Σο. τίνα ταύτην; Λυ. ὅτι τὸ μὲν ἑτέρω, τὸ καταδελῆν δ' ἐαυτῷ γίγνεται. Σο. καλῶς λέγεις. Λυ. καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ

ἔδρω. Rursum itaque dictum sit, quod qui hæc commutat, vitium incurrit. καθίζω autem a καθέζομαι, num tibi parum distare videtur? Siquidem καθίζεν dicendo, alterum sedere facimus: καθέζεσθαι vero, nosmet ipsos solos. SOL. Et hæc sufficienter prosecutus es. Atqui dic: ita enim oportet te docendo præire. LYC. Nam me alio pacto dicentem non intelligis. Non nosti quale sit ξυγγεγραμμένος ἀνὴρ? SOL. Omnino novi, ut qui te audierim hæc dicentem. LYC. Quoniam & κατὰδελεῖν tu quidem fortassis idem cum κατὰδελεῖσθαι putasti: ego vero scio differre non parum. SOL. Quomodo? LYC. Quod hoc quidem alteri, καταδελεῖν autem sibi ipsi fit. SOL. Pulchre dicis. LYC. Etiam alia vero multa licet tibi discere, si modo

πολλὰ ὑπάρχει μανθάνειν, εἴπερ μὴ
αὐτὸς εἰδέναι ὅκ εἰδὼς δόξεις. Σο.
ὅκ ἂν δόξαιμι. Λυ. ἐκὲν τὰ λοιπὰ
εἰσαῦθις ἀναβαλόμεθα, νυνὶ δὲ δια-
λύσωμεν τὸν διάλογον.

non ipse tibi scire, cum nescias,
videbere. SOL. Non videbor faci-
le. LYC. Proin reliqua in poste-
rum rejiciemus, in præsentia autem
dialogum dissolvamus,

N O T Æ

I N

LUCIANI SOLOECISTAM.

I. ῥη Σολοικισμῶ.] Hoc est, *modo solæcissabo*. Quæ locutio jam solæcismo fœdatur. Ἀρπ. enim non cum futuro jungebant Attici, sed aut cum præsentī, aut præterito. Ἀρπ. ἤξω, inquit Thomas Magister, ἔκ ἐπιπης ἀλλ' ἄρπ. ἔρχομαι καὶ ἀφικέμην. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: Ἀρπ. ἤξω μήδεποτε ἐπιπης ὅτι μέλλοντι, ἀλλ' ὅτι ἔνεσῶτι καὶ παρωχημύς, ἄρπ. ἤκω, καὶ ἄρπ. ἀφικέμην. Ubi male doctissimus interpres Joannes Nunnescius. Ἀρπ. ἤξω *nuper veniam*, cum vertendum, *nunc veniam*. Et ἄρπ. ἀφικέμην *modo veni*. Quibus significant ἄρπ. particulam futuro junctam non carere solæcismo, cæterum præterito & præsentī recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Jampridem enim solæcissare gestio*. quippe qui putarit σολοικισμῶ hic de-

fide-

fiderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum a themate σλοικίζω sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σλοιικίῃς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρπ non posse jungi præsentī, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρπ πεπίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρπ etiam præsentī jungi. Alioqui parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρπ ἢ ἡκεις ἢ πάλαι. Paria his Polux & Suidas, quorum hic ἄρπ dicit ἐξ ὑπογῶς significare, hoc est, modo, nuper, dicique de præterito, ut αὐτίκα de futuro. Ille ἄρπ, inquit, ὅ ἐστι παρὶ μικρῶ, καὶ νῦν δὴ ὅ ἐστι παντὶν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρπ, idem infra repetemus in νῦν δὴ. Proinde αὐτίκα μάλα σλοιικιῶ dicendum. Sic & modo futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo ut appareatur dicam, atque huc renuncio.* Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: οὐκ ἄρπ θύω τῶν δεκάτιν πάντων ἐγώ· καὶ τᾶνομα ὥσπερ παῖδι νῦν δὴ ἐθέλω. Idem in pace: ἴθι νῦν ἀκχοσον οἶον ἄρπ μ' ἤρετο. Eustathius ad Iliad. α. p. 75.

40 JON. GEORGII GRÆVII
 male putavit ἤδη ὃ σλοικιῶ hic legi. τὸ ὃ
 ἤδη, inquit, καὶ τὰς παλαιὰς πῶς τοῖς χρό-
 νοῖς συνεπιμερίζεται τῷ παρωχημένῳ, ὡς ἐν-
 ταῦθα ἐν τῷ ἤδη γὰρ ποτε ἐγώ. καὶ τῷ, δι' ἤδη δύο
 ἡμεῖς ἐφθιντο. τῷ ἐνεσῶπι, ὡς τὸ ἤδη γὰρ μοι εἰ-
 κοςὸν ἔπος ἐστὶ. καὶ τῷ μέλλοντι, εἰ καὶ δοκεῖ ὁ Λακκι-
 νὸς εἰς τὴν ἀπαρέσκειαν, ὡς τὸ ἤδη λοίγια ἔργα
 παῖδ' ἔσσι. εἰ δὲ πινες τὴν ἄλλως γράφουσιν, ἡ δὲ
 λοίγια ἔργα ἔσσι ἀντὶ τῆς, ὅλως δὲ. Idem alio
 loco: Καὶ τὴν ὁρὴν, πᾶσι λοιπὸν θήσμεν τὸ Λα-
 κκιάνειον σλοικισμόν, τὸ λέγοντα ἤδη σλοικιῶ,
 qui locus etiam a Suida refertur, sed ab
 interprete Latino male ille Suidæ locus
 versus est & intellectus. Ἀρῶν apud Latinos
 eleganter exprimitur per *tantum quod*, &
commodum. quæ & ipsa futurum respuunt.
 Sueton. August. cap. 94: *Juliam primum*
Marcello Octaviae sororis sue filio tantum quod
pueritiam egresso, deinde ut is obiit M. Agrippæ
nuptum dedit. Idem 94: *Vectores nautæque de*
navi Alexandrina, quæ tantum quod appule-
rat. In Ner. c. 6. *Nero natus est Antii &c.*
 XVIII *Kalendas Januarias tantum quod*
exoriente sole. Vespas. c. 4. Cic. xv ad Atti-
 cum ep. 13. *Hæc cum scriberem tantum quod*
existimabam ad te orationem esse perlatam.

II. Α' μὴ οἶδα, αὖ ὃ οὐκ οἶδα] Hunc
 lo.

locum exponit Thomas Magister: Ἄ μὲν
 αὖ ἢ μὴ εἴπῃς, ἀλλὰ πινὰ μὲν, πινὰ ἢ, εἰ καὶ Λε-
 κτανὸς λέγῃ. ὅσα οἶδα εἴπε παίζων, εἴπε παρ-
 δάζων. λέγῃ γάρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλίῳ.
 Εὔπειτα ἢ καὶ αὐτὸς αὖ μὲν περιόντι Ἰπιδεικνύς
 καὶ τὴν οὐδὸν, αὖ ἢ καὶ παραινῶν· καὶ πάλιν ἐν
 Τίμωνι. Διδῶς ἀπαρτίζει τοῖς δεομύοις αὖ μὲν πέντε
 διαρχμας, ὧς δὲ μναῖν, ὧς δὲ ἡμιπάλαστον. ὁ ἢ
 αὐτὸς ἔτῳ ἐξελέγχετ' ἐπεὶ ἐν ψευδοσοφιστῇ
 αὐτῷ. Male legitur in editis ψευδοσοφιστῇ
 qui alterius dialogi index est. Hic vero
 Thomas duobus productis locis altero ex
 Rhetorum magistro, altero ex Timone
 docet Lucanum eo ipso usum, quod in
 Pseudosophista suo damnat. Nec re-
 spuunt alii. Herodianus in tertio ὧν μὲν
 Ἰπιδεικνύς οἷς δὲ δῶρα ὀνειδίζων. Idem in v:
 ἔς μὲν ἀπέκλεινεν, ἔς δὲ ἐφυγαδύσεν. & in
 octavo: αὖ μὲν ἐκφορήσαντας, αὖ ἢ καταπρή-
 σαντας. Ibidem in eodem: δένδρα πάντα
 ἐξέκοπτον, αὖ ἢ ἐνεπύμπρασιν. Josephus: ἔς
 μὲν πατρῶα Φιλία προσῆλθον, ἔς δὲ τὸ αὐτῷ
 κλέῳ. Polybius in primo: ἔς μὲν ἐξέβα-
 λον τὴν πολιτῶν, ἔς ἢ ἀπέσφασαν. Et in de-
 cimo sexto: ἔς μὲν ἐπίτρωσκον, ἔς δὲ παρ-
 ἔλυον αἰεὶ πὶ πρὸς τὴν χρείαν ἀναγκαίων. A-
 postolus ad Romanos ix: ὁ μὲν εἰς πηνὴν

σκαῖ, ὁ δὲ εἰς ἀπμίαν. Et ad Timoth:
καὶ ἂ μὴ εἰς τιμὴν, ἂ ᾗ εἰς ἀπμίαν. Ae-
lianus: οὐς ᾗ ἀπέδοντο, ἔς ᾗ ἀπέκλεινον.

III. Ὅφελον διωήση] Hic rursus Tho-
mas: Ὅφελον ἀντὶ ἧς εἴθε ὅπερ αἰεὶ δὲ κλικῶ μὴ
σωταίσεται, ἢ παρεληλυθότι. ὡς τὸ, Ὅφελον κα-
ταβιωθεῖσαν αἱ ὁδοί μου. Παρεληλυθότι ᾗ ὡς τὸ
ὡς θεολόγω· Ὅφελόν γε μηδὲ λυῖ παροδία.
καὶ ἀπαρεμφάτω ᾗ ὅτε ἀντὶ ἧς εἴθε ἔμελλον τίθε-
ται. Ἡ ῥέδοι ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδεῖν Ὅφελον.
quo significat Ὅφελον semper cum optati-
vo jungi, quando significet utinam &
ponatur pro εἴδε, aut cum præterito, aut
cum infinitivo, præsertim cum pro ἔδε
ἔμελλον accipiatur. vide & Moschopulum
in collectione vocum Atticarum, qui
pluribus hoc exemplis declarat. Vides
igitur in Ὅφελον διωήση solœcismum, hic
enim cum conjunctivo conjungitur.

IV. Ὅλως δὲ ληγνείας] id est, omnes pu-
bescentes, cum δὲ ληγνήτας nuper natos, sive
recentes dicere debuerit. quemadmodum
ea voce utitur in Alexandro, Φέρων, in-
quit, ἅμα καὶ τὸ δὲ ληγνήτων Ἀσκληπίον. Idem
in Deorum dialogis: αὐτῷ πε καὶ τὸ βρέ-
φει αὐτῆς δὲ ληγνήτων. pro quo alibi νεο-
γνόν, & δὲ πίκρον dicit, de furto Mercurii
adhuc

adhuc infantis agens, qui cum id ætatis
esset fertur etiam testudinem, id est che-
lyn fabricatus in cunis, de qua Aratus:

καὶ χέλυς ἢ τ' ὀλίγη, πλὴν δ' ὅτ' ἐπὶ καὶ ὠρεῖ
λίγνῳ

Ἐρμείας ἐτόρησεν.

Ubi recte vertit Cicero:

*Inde fides leviter posita & connexa videtur
Mercurius p̄arvis manibus quam dicitur
olim*

In cunis fabricatus.

Sic enim legendum. vulgo ἀπροσδυονύσως
in finis fabricatus. Appianus in Libyca
historia: διέπλωσεν ἐς Σικελίαν ἔχων ἀμφ'
ἑαυτὸν δόλιχρούς, ὀπιλέκεις, τελακσίους. ubi
δόλιχμνήτης non potuisset dicere.

V. Μέγα ἔν' ἀθλον κατέπραξας ἄν] Hic
μέγαν ἀθλον dicendum fuit, masculino
genere. Proprie igitur Lucianus, ἀθλόν
πνα τῶτον τῷ βασιλεῖ Ὀπιπλῶν. Idem in fu-
gitivis: Τελοκαιδέκαλον γὰρ ἀθλον οἷς τῶτον
ἔμικρόν ἐκελέσαιν. Et in Deorum judicio:
ἔν' ἡ ἀγῶν τ' ἀθλον εἶσι ἀναγνῆς τὸ μῆλον.
Ubi legendum: τὸ ἀθλον, ut præmium si-
gnificet. Idem in Gymnasiis recte τὰ ἀ-
θλα διώαιντο ἀναιρεῖσθαι. Et in Saturnali-
bus: καὶ ἀθλα ἀναιρεῖσθαι τ' αἰλόντα. Quod
autem

autem Lucianus ἀθλα ἀναιρεῖσθαι dixit, id
 Plato in secundo de legibus φέρειν νικητή-
 ρια, accipere præmia. Αθλα, βραβεῖα,
 ἀρεταῖα, γέρα, ἐπέχειρα, ἐπαθλα & νικητή-
 ρια idem significant propemodum. De-
 mosthenes in epistola ad Athenienses de
 Lycurgi liberis: καὶ μὴ γήρας ἢ φυγὴν ὀπί-
 χειρα τ' ὑπὲρ ὑμῶν πεποιημένων ἔχων. Am-
 monius: ἀθλα, inquit, & ἀθλον λαφέ-
 ρει. δόσενικῶς μὲν γὰρ τ' ἀγῶνα δηλοῖ, εὐδετέρως
 ὃ π' ἐπαθλον. Paria his scribunt Moscho-
 pulus & Thucydidis interpres ἀνώνυμοι.
 ἀθλον, inquit Moschopulus, π' βραβεῖον,
 ἀθλα, ὁ ἀγῶν.

VI. Σωήσω ἂν εἴπερ θελήσεις] *Intelle-
 xisses utique, siquidem voluisses.* Sic inter-
 pretare. Ut σωήσω dictum inusitate, pro
 quo Atticus dixisset σωήσεις ἂν. Medius
 scilicet aoristus pro activo. Micyllus ta-
 men σωήσω putavit esse futuri activi pri-
 mam personam, & in εἴπερ θελήσεις ver-
 bo optandi modo juncto solœcismum ef-
 fe. forte non male. Nam εἴπερ indicativo
 junctum omnino usitatus est.

VII. Ἀλλὰ μὲν μετῆκα θεῶν λαγῶ] De
 hoc accusativo Athenæus lib. IX, p. 400.
 Τρόφον δὲ φησι, π' λαγῶν ὅτι αἰτιατικῆς ἐν

Δαναΐσιν Ἀριστοφάνης ὀξύτωνος, καὶ μὲν ἔν λε-
γῆ. Λύσας ἴσως ἀν τὸν λαγὼν σπαραπάσειεν
ἡμῶν καὶ ἐν Δαιτάλῳσιν. ὀπόλωλα πῶλων ἔ
λαγὼν ὀφθῆσθαι. Ξενοφῶν δὲ ἐν Κωμηγεῖσι
χωρὶς ἔν λεγῶ καὶ πειστωμένως, ἐπεὶ τὸ
καθ' ἡμᾶς ἐστὶ λαγός. Ὡς γὰρ ναὸν λεγόντων
ἡμῶν ἐκεῖνοί φασιν νεῶν, καὶ ναὸν λεῶν, ἔτω λα-
γὸν ὀνομαζόντων ἐκεῖνοι λαγὼν ἐρῶσι. τῇ δὲ ἔ
λαγὸν ἐνικῇ αἰτιατικῇ ἀκλόγητος ἐστὶν ἢ ὡς Σο-
φοκλεῖ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῇ πλεθυστικῇ ὀνο-
μαστική

Γέραντοι, κερῶναι, γλαῦκες, ἰκίνοι, λαγοί.
Τῇ δὲ λαγὼν ἢ διὰ τὸ ὡς ἀπλησίως προσ-
αγορεύομεν, λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν
ἵνα μὴ ὡς μὴ βαπόμεν καὶ λαγὼ, καὶ γυναι-
κες εἰλίποδες. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ ταῦτ' ἀλόγως καὶ
τὴν πλεονάζουσαν συλλαβὴν πειστωμένως προσ-
φέρονται. διὰ τὸ ὀξύτονον τὴν λέξιν. ἐπειδὴ πα-
ρὸς οὗς λέγονται τὰ ὀνόματα ὁμόπονα ἐστὶ, καὶ με-
ταληφθῆναι τὸν παρ' Ἀπικῶν, ναὸς, κάλῃς,
νεῶς, κάλως. ἔτως δὲ ἐχρήσατο τῷ ὀνόματι καὶ
Ἐπίχαρμῳ καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ ὁ οὗτος Εἰλωίας
ποίησας, εἰπέ ἐστὶ τὸ μὴ ἰακὸν λαγός.

Λαγὸν παρὰ ξας πείρη τὸ θαλάσσιον.
Τὸ δὲ λαγὼς Ἀπικόν. λέγεται δὲ καὶ Ἀπικὸν λα-
γοί. ὡς Σοφοκλῆς

Γέραντοι, κερῶναι, γλαῦκες, ἰκίνοι, λαγοί.

Τὸ

Τὸ μὲν τοι ἡ πῶκα λαγῶν, εἰ μὲν ἔστι Ἰωνικὸν
 πλεονάζει τὸ ω. εἰ δ' Ἀπικὸν τὸ ο. Tryphon in-
 quit: Aristophanes in Danaidibus τὸν λαγῶν
 accusandi casu acuto notavit accentu, addita
 ὦ littera. Sic pedicis solutum fortassis leporem
 nobiscum ille rapiet. Idem in Epulonibus:
 Perii dum leporem vello, me quisquam adspi-
 ciet. Xenophon libro de venatione λαγῶ dixit
 absque ὦ, accentu circumflexo. Nos enim λα-
 γὸς nominandi casu dicimus, & accusandi ca-
 su λαγὸν, veluti ναὸν, λαὸν, quod Athenien-
 ses λαγῶν, νεῶν, λεῶν, cum ω. Accusativo
 singulari λαγὸν respondet apud Sophoclem in
 Amyclo Satyrico nominativus pluralis λαγῶι.
 Grues, cornices, noctua, milvi, lepores. Accu-
 sativo vero singulari λαγῶν pluralis nomina-
 tivus λαγῶ scriptus per ω apud Eupolidem in
 Assentatoribus: Ubi aderant raia, lepores
 & fœmina inflexis pedibus incedentes. Qui-
 dam præter rationem horum ultimam sylla-
 bam cum accentu circumflexo proferunt.
 Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda
 est, quandoquidem quæ vocabula in Θ. fi-
 niunt, etiamsi ab Atticis in ω mutantur, re-
 tinent tamen eundem accentum, ut ναὸς κα-
 λὸς, νεῶς καλῶς. Sic Herodotus videlicet u-
 sus est hoc nomine, sic Epicharmus & qui Ei-
 lotas

lotas composuit. *Ionicum est λαγός. Ut λαγόν, id est, leporem turbatum ferit. Et λαγόν (h. e. leporem) marinum edit. λαγώς quidem cum ω Atticum est, quamvis & interdum Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, cornices, milvi, λαγοί. Quod vero dicunt πῖλῶκα λαγῶν, id est, timidum leporem, si Ionicum est redundat ω, sin Atticum redundat ο. Ex quo loco discimus Atticos dixisse λαγών in quarto casu, non λαγώ, ut hic Lucianus. qui & de domo sua: ἀνέχων τὸν λαγών. Herodotus λαγῶν μηχανήσάμεν. Ibid. δίδόντα τὸν λαγῶν κύρω. Idem in Polyhymnia: ἵππῳ γὰρ ἔτεκε τὸν λαγῶν. Herodotus in Thalia etiam λαγῶς dixit, & in Melpomene λαγόν in accusativo. Quod autem Athenæus recte observavit Xenophontem τὸν λαγῶ dixisse docent loca subiecta ex venatione: ὅταν ᾗ πρὸς αὐτὸν ὥσιν τὸν λαγῶ. Ibidem ἐπὶ τῇ καὶ ἀνδρὶ δὲ δρόσκῃ τὸν λαγῶ ἄγειν τὰς κυώας. Et in primo institutionis Cyri: πρὸς δὲ αὐτὸν λαγῶ. Et in secundo: Ἀετὸς δὲ πῖλῶκα αἰσὶν ὡς καὶ εἶδε τὸν λαγῶ. Quæ omnia loca circumflectenda erunt contra fidem exemplarium si Athenæo credimus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θείν ὑποσλοικίζειν. Liba-*

Libanius certe in ἀντιρρήτικῳ Ἀγαμέμνονα, inquit, πείθειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus in priore in Julianum invectiva, διὰ τὸ ἀγορεύς θύειν βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί.

VIII. πολλοὶ θρόμβοι λαγῶ] Hic λαγῶι dixisset Sophocles ut vidimus supra. Licet Pausanias λαγῶν καὶ ἑλαφοί, & οἱ λαγῶ εἰσι λευκοί, & Xenophon etiam λαγῶ dixit in primo institutionis Cyri: καὶ πρὸς οἷα χωρία φάσκειν αἰρῆνται οἱ λαγῶ ἐν τέτοις καὶ δίκτυα δυσέρχεται ἐνπεπλεκάντες ἵνα ἐν τῷ σφόνδα φάσκειν αὐτοὺς ἑαυτὸν ἐμπέκων ἐνέδου. Quæ male sic vertunt: In quas venatoribus capiuntur. Hic casses visu difficiles tetendisses, quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convinceret. Sed quis hæc intelligit? Verte: Quæque ad loca lepores fugere institerint, in eis latentia retia intendebas, ut rapido cursu ipse se in retia indueret. Dicimus enim φάσκειν αἰρῆσθαι pro fugam adornare, meditor.

X. Σὺ γὰρ ἐπὶ τὸ ἄγαθον παιδείας διέφθορας] Corruptus es, vel periisti. passive. cum tamen hoc verbum proprie perdidisti significet. Sic sane docuit Moschopulus: διέφθορον ἦτος τὸ διαφθεῖρον, & τὸ διαφθαζόμενον.
Δε-

Ἀριστοφάνης ἐν Κόραις· διέφθορον τὸν ὄρκον.
 Μένανδρον· Ἀδελφοῖς· εἰ δὲ ἔστι τὴν κόρην
 διεφθορώς. Ὅμηρον· Φρένας ἡλὲ διέφθορας,
 (id est, διεφθάρης πᾶς σεαυτῷ Φρένας) ὅθεν
 εἰ διεφθορὸς αἷμα· εἴπεις ἀπεχνῶς σολοικισίης.
 Phrynichus· Διεφθορὸς αἷμα τῷ ἀμαθῶν πι-
 νες ἱατρῶν ἔτω σολοικίζοντες. δεῶν λέγειν διε-
 φθαρώσον αἷμα. Τὸ γὰρ διέφθορε, διέφθειρεν.
 Ammonius ferme eadem omnia. Non
 satis igitur Attice Plutarchus in præce-
 ptis Politicis· Ἀφελὼν πολὺν ἔ· διεφθορότης
 αἷμα· Idem in præceptis valetudinis·
 Τοῖς μὴ καχεκλίῃσι μηδὲ διεφθορόσι φλέγμα
 καὶ χολῶν κινεῖ. Idem in libello εἰ περὶ
 πύρρον πολλοῦ. Διεφθορόσι πλείως ὑπὸ δέ-
 γμιας. Etiam in Phocione· Ἡ κατῶν δέ-
 γμιοιότης ὁππῆμοιότης βίοις διεφθορόσι. Jo-
 sephus V Orig· γάλα δίδωσι διεφθορὸς ἡδὴ.
 Corruptum las. Synesius· Ἡ μὴ κλίνωσιν οἱ
 διεφθορότες τὴν δικαίαν. nisi judicent qui cor-
 ruptis sunt judiciis. Audiamus nunc Tho-
 mam Magistrum qui in diversa est sen-
 tentia· Διέφθορεν, inquit, ἀντὶ ἔ· διεφθάρη.
 Λακκιανὸς ἐν τῷ Ἡρακλέους καὶ Ἀσκληπιῶ· Δι-
 λόγῳ· Ἦν αἰμοφοῖν διεφθορώς τὸ σῶμα. ἀπαξ
 δὲ ἀντὶ ἔ· ἐφθειρε. Σοφοκλῆς ἐν Ἡλέκτρᾳ·
 πᾶς ἔσας τέ με καὶ πᾶς ἀπ᾽ αἵμας ἐλπίδας διέφθο-

ρεν. ἔστι ἢ καὶ ὁ ὠφθαλμὸς, ἐν χρήσει. Ἀρ-
 σείδης ἐν Περικλει· Ἡ πῶς οὖν Ἀθιωαῖος εἶη
 διεφθαρκώς. Josephus lib. 2. διὰ αὐτοῖς καὶ τῶν
 διεφθορότων τὰς ὀφθαλμούς σπασμοσμήν. id
 est, captus oculis. Cleomedes lib. 2. κυ-
 κλικῆς θεωρίας· τὰ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν αὐτῶν
 διεφθορότα passive. Utraque significatio-
 ne utitur Philostratus. In Critia : τὴν
 Θεταλίαν καὶ τὴν ἐκείνη ὁμιλίαν διεφθόρεναι
 αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in Sco-
 peliano : ἐκέλευσε τὰς λίθους βάλλεσθαι ὡς
 διεφθορότας αὐτῶν τὸ ὕδωρ. *Fussit Rhetorum ima-
 gines lapidibus peti propterea quod sibi filium
 perdidissent.* Idem in Polemone : Φοεά-
 δην διὰ ἐσπεροῖτα διεφθορότων ἤδη αὐτῶν τῶν ἄρ-
 θρων. Et in eodem : ὄνομα ἢ τῶν μειρακίῳ
 οὐάρ, διεφθορὸς ὑπὸ τῶν καλῶν. Lu-
 cianus in Nigrino : ἀκῶν διεφθορότων ἀσ-
 μάτων. quod active & passive potest acci-
 pi *audiens corruptas cantilenas, aut corruptum-
 rentes.*

X. Οὐ γὰρ πείσονται αὐτῶν τὸ τίνα.] Eun-
 dem habet intellectum quem his verbis
 expressit Ammonius : διέφθαρχα μὲν γὰρ
 ὑφ' ἐτέρου, διέφθορε ἢ τὸν ἕτερον, ut τὸ τίνα &
 τὸν ἕτερον idem significet. Nimirum διέ-
 φθορε cum activum proprie sit exigere
 post

NOT. IN LUCIANI SOL. 51
post se accusativum. Interpres τὸ πῖνα pu-
tat referendum ad λαγῶ.

XI. Οὔτιν πι τῶν παιδίων γρή τῶν πᾶς τί-
της θηλαζόντων.] hoc est, *nutrices lactentium*
ut solœcismo solœcismum explicemus.
Audiamus nunc Thomam & Moscho-
pulum quorum hæc sunt verba: Θηλάζει
τὸ θῆλυ μετὰ βαλκῶς αἰ ἔπικε, καὶ θηλάζεισι τὰ
πεχθέντα ἀμετάβատως. *Lactat mulier quos pe-*
perit & lactent nati absolute. Attice igitur
Ælianus XIII, 1: Ἡ δ' εἶσε τῷ βρέφει ἐθή-
λασεν αὐτό. *Delectata infante ubera ei præ-*
buit. Et Philostratus Sophista in imagi-
nibus, λέγεται οὐδὲ πρὸς τὸ θῆλυ θηλάζειν τι
αὐτὸν αἰ ἔπικε. Et Lysias: Εἰπειδὴ παιδίον ἐ-
γύρειο ἡμῖν ἢ μήτηρ αὐτὸ ἐθήλασεν. Recte ha-
bet & illud in hymnis Davidis: ἐκ σώμα-
τος νηπίων καὶ θηλαζόντων. *Ex ore infantium*
& lactentium. Nec illud male in sacris co-
dicibus: οὐαὶ τῷ ἐν γαστρὶ ἐχέσας, καὶ τῷ θηλα-
ζέσας. Cum illo μακάρεσσι αἰ εἶραι καὶ καρδίαι
αἰ οὐκ ἐθύνησαν, καὶ μαστοὶ οἱ ἐκ ἐθήλασαν. Con-
tra illud Luciani præceptum vero facit:
Μακαρία ἢ καρδία ἢ βασύουσί σε καὶ μαστοὶ
ἐς ἐθήλασας. Dic igitur τῷ ἐκ τῷ πίνης θη-
λαζόντων non autem πᾶς πίτης αὐτοριτα-
tem secutus Luciani in Antiocho: τὸ θ

ἔπρον; inquit, ἐκ τ' ἵππου θηλάζει εἰς τ' πωλιν
 κὸν τρόπον. De Hippocentauro agens pul-
 lorum instar fugente. Male Plutarchus
 in Romulo matrem aut nutricem θηλα-
 ζομένην vocat, & pueri θηλάζοντες ὠφθησαν
 τὸ θήρεον. Galenus ὑγιεινῶν primo: Ἀφρο-
 δισίων τε παντὶ πᾶσιν ἀπέχεσθαι κελύω τὰς θη-
 λαζέουσας παῖδια γυναικάς. Idem eodem in
 loco: ἔγωγε συμβεβλῶσαιμι αὖν εἰ κυήσκειν ἢ
 θηλάζειν τὸ παιδίον. Suidas de hac voce
 paulo aliter: Θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀν-
 πλαμβανόμεθα ἔ ρήματι. ὅτι τ' παιδίων τ'
 θηλαζόντων. Λυσίας ἢ παθητικῶς ὅτι γυναικὸς
 παρεχόμενης γάλα. Attice igitur Lysias in
 supra posito exemplo. Interpres hic a ve-
 ro longissime aberravit.

XII. οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια σολοικισμόν
 ποιήσ[ει]. Carpit hic eos Lucianus, qui ver-
 bo αὐξάνω utuntur pro αὐξάνομαι, vel αὐ-
 ξομαι. Et sane apud idoneos auctores,
 Aristotelem, Theophrastum, Plato-
 nem, Demosthenem, Isocratem, Xe-
 nophontem, Thucydidem, Philostrat-
 um, Lucianum verbum αὐξάνω in no-
 tione passiva, ut loquuntur, nusquam
 invenitur. Active vero nonnunquam.
 Plato in Timæo: Σπείρας καὶ ὑπαρξάμε-

καὶ ἐγὼ ὁμιλώσω. Τὸ δ' λοιπὸν ὑμῖν ἀπα-
 κατῶ θυτὸν προσφαινομένης ἀπεργάζεσθε ζωὰ
 καὶ θνητῆς, τραφῆναι καὶ ἀδύτης αὐξάνεσθαι καὶ
 φθίνοντα πάλιν δέχεσθαι. Cicero elegantis-
 sime vertit in libro de universo ut om-
 nia: *Quorum vobis initium statusque tra-*
ditur. Vos autem ad id quod erit immortale
partem attexitote mortalem. Ita orientur
animantes, quos & vivos relatis, & consum-
tos sinu recipiatis. Sed pro *status* in hoc lo-
 co legendum est *satus*. Nec enim ratio-
 nem & conditionem harum rerum tra-
 dit, sed originem & causas originum.
 Et sic legendum esse ex Græco satis con-
 stat, ubi *αἰετός* legitur, quod Cicero *sa-*
tus vertit. Hac voce vero Cicero & alibi
 utitur. In eodem fragmento, & eodem
 cap. II, paulo ante: *Sic igitur, ut ab his*
traditum est, horum Deorum ortus habeatur,
atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Cæli
satu, Terraque conceptu generatos editosque
memoremus. Ibid: *Hac vos qui Deorum satu*
orti estis attendite. Tuscul. quæst. lib. II:
Cultura animi Philosophia est, quæ extrahit
vitia radicitus & preparat animos ad satus
accipiendos. Idem de senectute: *Quid ego*
vitium ortus, satus, incrementa commemo-

rem? Sed redeamus in orbitam. Scrip-
tor incertus apud Stobæum: αὐξάνειν
δ' οἶκός. Nam illud Euripidis apud Sto-
bæum: καὶ σὺ πονηρὰς μήποτ' αὐξάνειν πόλιν,
alibi apud eundem legitur castigatius αὐ-
ξάνειν ἐν πόλιν. Est tamen alius locus Euri-
pidis, in quo active capitur. In suppli-
cibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνδρες δίκης. Et
in illo Zoroastri: μὴ σύ γε αὐξάνει τὴν εἰμαρ-
μόν. Synesius πρὸ Φαλακρῆς passive di-
xit: ὅππῃ τρέχουσιν καὶ τοῖς ζῴουσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ'
ἐπὶ πθινούτων αὐξάνουσιν, id est, crescunt. Acti-
ve autem, ἔτι μὲν οὐ καὶ αὐξήσκειν ἡμῶν
ἐν τῇ πόλιν τὴν τ' ἐξωλεσάτων κατὰλογον. Sy-
nesius idem πρὸ προσωπίαις: αὐξάνει δὲ ἅπαν
ἀνάγκη τὸ πινώμενον, καὶ ἔρρειν ἀνάγκη τὸ ἀμε-
λόμενον. Ratione autem caret quod il-
lud Sophoclis in Traginiis. Τὸν καδμογε-
νὴ τέρεφει, τὸ δ' αὖξεν βιότῃ πολύπονον. Id est,
Herculem alit & auget industria. Interpres
Græcus ita interpretatur αὖξεν ἀντὶ τ' αὐ-
ξέται. Condonandum autem est reveren-
tiæ sacræ scripturæ, quæ his superstitioni-
sis Grammaticorum & Atticorum legi-
bus semper soluta fuit. Magnus Erasmus
in illud Apostoli scribens quarti ad E-
phesios: Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὴν τὰ πάντα, ne-
gat

NOT. IN LUCIANI SOL. 55
 gat verbum αὐξάνω aliam habere signifi-
 cationem quam neutralem. Sed præter
 superius a me adducta, hic producam
 unum locum, ubi citra controversiam
 bis capitur active. Is est in prioris ad Co-
 rinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν
 ἀλλ' ὁ Θεὸς ἤυξανεν, ὥς τε ἔτε ὁ φυλάων ἐστὶ π,
 ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In iis
 vero omnibus, quæ subjiciemus exem-
 plis passive capitur. Matth. VI, 28.
 Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7.
 VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Co-
 loss. II, 19. 11 Thess. I, 3. Petrus II
 ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάρις καὶ γνώσι ποῦ
 κυρίαι. Josephus in quarto antiquitatum:
 Πολλῷ μᾶλλον αὖξεν καὶ φύεσθαι. Thomas
 Magister sentiens cum Ecclesiasticis scri-
 ptoribus dissentit a Luciano, quem ope-
 ræ pretium est audire. Τὸ αὖξεν, inquit,
 ἵπτι ἐνεργεῖται, οἷον αὖξῃ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑψό-
 της πὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς τὸν Ἄλκιβ.
 Τὰς δόξιας τῆς παλαιᾶς γεραπείας, πάντας
 αὖξεν, μὴ τέτων εἶναι. Καὶ αὖξῃ ἀντὶ τῆς αὖ-
 ξεται. Ἀριστοτέλης ἐν τῷ εἰς Ῥώμην. Ἀλλὰ καὶ
 εἰκότως ἤυξεν ἡ δόξα. αὐξάνει ἵπτι παθητικῆς
 σημασίας, καὶ αὐξάνει πὰ φυτὰ, οἷον αὖξεν
 δέχεται καὶ αὐξάνεται ἵπτι τῆς αὐτῆς σημασιολογίας.

Ο' αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῷ αὐτῷ λόγῳ. οὐκ ἐν
ἐπέῳ καὶ ἡ πατρὶς ἡϋξάνετο. Hic docet αὐ-
ξάνειν esse augere, facere ut aliquid crescat;
interdum tamen accipi pro crescere,
quod unico ex Aristide exemplo pro-
bat. Αὐξάνειν vero accipi passive pro cre-
scere, quamvis etiam in illa notione le-
gatur αὐξάνομαι. Hæc quidem Thomæ
sententia. Tu vero, quisquis Atticus es-
se voles, active dicas αὖξω, & αὖξάνω,
passive vero αὖξομαι & αὖξάνομαι, tametsi
elegantissimus scriptor Josephus in se-
cundo δεχαιολογίας passive dixerit καὶ αὖ-
ξοντες ἔπαυσε. Et eodem capite active:
πλὴν οἰκείαν αὖξασιν δίδαιμονίαν. Et in octa-
vo Ἀλώσεως rursus passive: Φιλία δ' ἀπὸ τέ-
των ἡϋξήσε. passive. Nec nobis obstare
debet unius Aristidis exemplum a Tho-
ma adductum.

XIII. Μὴ ποίνω ἐπὶ λέγειν.] pro μὴ λέ-
γε. Lucianus in amoribus: Σὺ δ' ἡμῖν πὰ
πάλαυ κλέα τ' ἐρωτικῆς περαίνεις. pro πέρανεις.
Poëtis hoc & legum latoribus familiare,
haut scio an barbarum in prosa.

XIV. Πηνίκα ἔχεις.] Hic solæcismus
in hoc vertitur, quod πηνίκα posuerit, pro
quando vel quo tempore, cum Atticis signi-
ficet

ficet tantum *qua hora?* Docet Suidas: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, ἀντὶ τῆς ὁποίας ὥρα ἐστὶ τῇ ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἐξήταζον ὁ καιρὸς. Πηνίκα δὲ ἐξώρμησε τὴν νυκλὸς. Τὸ δὲ ἀνταποδιδόν, ὀπηνίκα; μικρόν τι μᾶλλον μεσημβριαν. Τὸ δὲ Πηνίκα αὐτὴ ἀπώλετο, ὅτι αὐτὴν ὁδὸν δερχαϊκὸν, ὁδὸν ἀκρεβίς. ἐπὶ δὲ ἀντὶ τῆς πότε δῆται. παρέλκει γὰρ τὸ αὐτὰ. ἐπεὶ ἔτι τὸ πινὰ σημαίνει. ἔτι τὸ αὐτὴν. ὁδὸν γὰρ τέτων ὁρμολὴ τῇ ὀπηνίκα. Sic hic locus legendus. ex scholiaste Aristophanis, cujus hæc sunt verba: πῶς ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας. τῷ τῷ ὅτι ὥρα ἐξήταζον ὁ καιρὸς. Sic enim legendum ex Suida, non *ὁ καιρὸς*. Apud Suidam vero male legitur ἐξήταν pro ἐξήταζον. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres vero Suidæ hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic autem hic locus est vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τῇ ἡμέρας, dicitur pro ὁποία ὥρα ἐστὶ τῇ ἡμέρας; (h. e. *quota est hora diei!*). Horas enim sic explorabant non tempora. Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic responderet est ὀπηνίκα. (id est, *eotempore.*) paulo post meridiem. Illud vero: Πηνίκα αὐτὴ ἀπώλετο, (*quando perit?*) neque Atticum est, neque obsoletum, neque rectum. Est vero dictum pro

πότε δῆτα, quando. Abundat autem illud ἄτ-
 τα. Quia neque πινὰ significat, neque ἄ πινα.
 Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπηνίκα.
 In eadem sententia est Thomas Magi-
 ster: Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ὅτι χρόνος.
 Ἐστὶ γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰπὼν ὅτι πινόν,
 πηνίκα ἀποδημήσεις; εἰάν εἴπῃς μὲν δύο ἢ τρεῖς
 ἡμέρας σὺν ὀρθῶς ἐρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφημερὴν
 εἴρηται ὅτι πᾶσι τοῖς δοκίμοις. ὡσαύτως καὶ
 τὸ πινικαῦτα καὶ τὸ πινικαῖδε, καὶ ἡνίκα λέγε.
 Πλάτων ἐν Κρίτωνι. Τί πινικαῖδε ἀφῖξαι ὦ
 Κρίτων; ἢ ἔκ περὶ ἐπὶ ἐσί; Κρίτ. πάνυ μὲν οὖν.
 Σωκρ. πηνίκα μάλιστα; Κρίτ. Ὁρθρὸν βαδύς.
 Καὶ αὐθις ἐν φαίδωνι. Μὴ αὖτε πινικαῖδε
 σκέπῃ ἢ ἀνθρώπων ἐδέξῃ. Hunc Platonis
 locum imitatus est Aristides in legatione
 ad Achillem: Τί κωλύει καὶ ἡμᾶς αὖτε πινικαῖδε
 κείνη πινικαῖδε; Id est, Cras hac hora. Phry-
 nichus fere eadem omnia: Πηνίκα, in-
 quit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τοῦ πίνε. ἔστι γὰρ ὥρας δη-
 λωτικόν. οἷον εἰπὼν ὅτι πινός. πηνίκα ἀποδημή-
 σεις; εἰάν εἴπῃς ἑωθινὴν ἢ μεσημβρινὰν ὀρθῶς
 ἐρεῖς. Male vir doctissimus Joannes Nun-
 nesiuss ὥρας exponit hic horas anni, & per
 eas quatuor anni tempora intelligit. cum
 de partibus diei, ut & ex Suida, & ex sub-
 jecta responsione apud Phrynichum ap-
 paret,

paret, sint capienda. Recte igitur Philostratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἦρετο ὁ παντοκράτωρ τὸν ὑποκριτὴν πηνίκα εἴη ὅτι τῆς σκληρῆς ἡλᾶθῃ, ἔῃ εἰπόν-
 τῳ, ὡς μεσημβρία τυγχάνοι ἔσθαι. Attice etiam dixit Lucianus in Gallo: καὶ πηνίκα ἡδὴ λελᾶσθαι θεοί. Et Aristophanes in Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ἄρα τῇ ἡμέρᾳ; ὁ πηνίκα. μικρὸν τι μὲν μεσημβρίαν. *Quota est hora diei? Ea paulo post meridiem.* Pro πότι dixit Lucianus in Electro πηνίκα. Ἀλλ' οἷγε κύκνοι πηνίκα ὑμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν. Et in Timone, ac Aristophanes ibidem in loco supra allato.

XV. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρώα.] hoc est, *Acquiesco patriæ legibus & consuetudinibus.* Cum proprie & Attice hæc verba significant, *habeo satis amplum patrimonium.* Πατρώα, inquit Thomas, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱὸς χωρῆντα, καὶ πατρώοι φίλοι. Πάτερα δὲ τὰ τῆς πόλεως ἔθνη. Divus Basilus contra foeneratores: Ὑστερον καὶ τῷ πατρώῳ ἐκθήσῃ, postmodum etiam cedes & everteris patrimonio. Laërtius in Solone: Ὅ τὰ πατρώα κατεδηδοκώς. Idem in Anaxagora: Ὅς γὰρ τὰ πατρώα περιχώρησεν τοῖς ἀκείοις. Lucianus in Dialogis meretricum. Εἰ κύριος
 γυνώμεναι

ὁμώνυμοι τῶν πατέρων. Ammonius eadem omnia nisi quod πατέρα καὶ φίλοι & ξένοι censet dicendum, non πατρῶσι ut Thomas. Pro Ammonio facit illud Aristophanis in Avibus: ὡς ἐμοὶ πατέρα καὶ φίλον. Pro Thoma facit Lucianus in Timone: πατρῶν, inquit, φίλον ὄντα. Et Herodianus in primo: Τιμὸν πάντων ἀπένεμε τοῖς πατρίσι φίλοις. Et non longe post τὰς πέντε πατρίδας φίλους πρῶτον διαβάλλειν ἤρξατο. Et Basiliius contra fœneratores: καὶ πᾶσι καὶ πατρίδας ἀπεμνήσθη φιλίας. Moschopulus: πᾶν τε πατέρα καὶ τὴν πόλιν, πατέρα καὶ φίλον καὶ πατρῶν κληῖον. Operæ pretium est & Pollucem, qui inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II, cap. 11: Ἡ δὲ πατέρων κτήσις πατέρα, πατέρα, πᾶν τε, πατρῶν. καὶ ἱερὰ πατέρα, καὶ πᾶν τε, καὶ πατρῶν, καὶ πατρῶν. Suidas vero Thomæ & Moschopulo consentit. vide verba pag. 465. Quia autem πᾶν τε πατέρα εἶναι scribendum esse dicunt, notandum est πᾶν τε πατέρα, vel καὶ τὴν πόλιν frequentia esse eo sensu apud auctores idoneos, præsertim apud Heliodorum Episcopum. Si quis igitur ἰκανὰ ἔχω τὴν πατέρα dixerit, pro ἰκανὰ ἔχω τὴν πόλιν, ut dixit Josephus,

NOT. IN LUCIANI SOL. 61
 phus, ἐξέβαινε τὴ πατρῶων ἐθῶν pro πατρίων
 ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc pa-
 tre dixerit, se satis amplum habere pa-
 trimonium non effugiet solœcismum. Si
 apud Lucianum in Dialogo Alexandri &
 Annibalis recte legitur δόποςαὶς τὴ πατρῶων
 προσκυνοῦσθαι ἡξίς καὶ διαίταν τὴν Μηδικὴν μετε-
 διήτησεν ἑαυτὸν, abusus est pro πατρίων. Sic-
 ut & Dion in XXIV libro de C. Cæ-
 sare: Ἀλλὰ ζῶν τίς τινα τὴ ὑπαθείας καὶ μὴ
 ἀναγκαζέντα, μήτε ἐκ πατρῶων, μήτε ἐξ
 ἐπηγορίας πινὸς, ἐκσῆναι. Ac ipse vivens & ne-
 que legibus patria, neque ob aliquam culpam
 eo sc. consulatu se abdicavit. Ubi male πα-
 τρώων pro πατρίων dixit. Recte Suidas in
 vita Christodori Coptitæ: ἔργαψεν, in-
 quit, πάτερμα Κωνσταντίνου πόλεως Ὀπικῶς βί-
 βλια ιβ. πάτερμα Θεσσαλονίκης βίβλια κε δα.
De moribus urbis Constantinopoleos, Thessalo-
nica &c. Eumolpidarum πάτερμα. Cic. ad
Atticum.

XVI. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] pro civis
 meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ με
 vel μοι. Ut hic locus intelligatur adscri-
 ptus Pollucis, Hesychii, Moschopu-
 li, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβα-
 ροὶ ἀλλήλους καὶ πολίτας ἀλλὰ πατριώτας λέγουσιν.

Αἴρ-

Ἀρχιπρωτὶς ἢ καὶ συμπαιρώτας ἔφη. Πλάτων
 μὲντοι ἐν τοῖς νόμοις καὶ ὅτι τῷ Ἑλλήων τὸ πα-
 τρώτας εἶρηκε. Locus Platonis est in sexto
 de legibus: δύο ἢ λέγεισθαι μὲν μηχανὰ,
 μήτε παιρώτας ἀλλήλων εἶναι οὐδ' μέλλοντος
 ῥᾶον δεξιόσιν ἀσυμφώνουσιν εἰς δύναμιν ὅτι μά-
 λισκε. Hesychius: παιρώτης παρ' Ἀθηναίους
 ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschopulus: Παιρώ-
 της, inquit, παιρώτα Ἀττικὸν ἐστίν. ὡς γὰρ φα-
 μεν πολίτην τὸ συμπολίτην, καὶ ἡλικιώτην τὸ συνηλι-
 κιώτην, ἔτω καὶ πατριώτην τὸ συμπαιρώτην. Καὶ
 ὅτι θηλυκὴ ἡ παιρώτης σολή καὶ τὰ πάτρια γι-
 νομένη. Sic Lucianus in Scytha: Ἡ σολή αὐ-
 τὸν ἐπιστάσκει τὸ παιρώτης εἶναι. Xenophon e-
 tiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius:
 Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δεῦρος δε-
 λω. Thomas: πολίτης, inquit, δημότης, φυ-
 λέτης, ἀνθ' ὧν λέγων Ἀττικῶς ἐρεῖς. Nimi-
 rum antiqui magistri docent ita inter se
 differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter
 se dicantur Græci, eique ingenui, πατριῶ-
 ται barbari & servi. neque dicendum esse
 συμπολίτης, συμπαιρώτης, συνηλικιώτης, συ-
 δημότης, συμφυλέτης, sed πολίτης, πατριώτης
 ἡλικιώτης, δημότης, φυλέτης. Sane nec apud
 Latinos recte dicitur, *conciivis*, *coequalis*,
contribulis. Hæc barbara sunt, pro quibus me-

melioris ætatis scriptores dicunt *civis*, *equalis*, *tribulis*. Insignis igitur error est L. Vallæ, qui existimavit *conciivis* esse vocabulum Latinum. Notavit tamen Polux Archippum Comicum *συμπατριώτης* dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse *συμπολίτῃ* in Theseo & Heraclidis. quod & Aristophanis Scholiastes annotavit, ad hæc verba in Pace: Ἡ ζῆσος ἀνὴρ πολίτης ἐστὶν ἅπασιν. In quem locum scribens interpres: οὐτε συμπολίτῃ, ἔτε σωδημότῃ λέγουσιν. Οὐ μὲν ποὶ Εὐραπίδης παρὰ λέγει ὡς συμπολίται τῇδε βοσκήσῃ χθονὶ καὶ τῇ πελάσῃ νηῶν ἄγκυραις ζευρών. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Josephum lib. XIX Ἀρχαιολογίας· οὐ μόνον εἰς αὐτὸν συμπολίτας ἀλλὰ καὶ εἰς συγγήμους καὶ φίλους. Et Ælianum III, 24: Νεανίσκοι τρεῖς εἰς δελφὰς ἀφικόμενοι θεωροὶ συμπολίται κακέρχοις συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam σωήλικες· Λησταῖς περιπεσὼν μετὰ τῇ σωηλίκων βοῆς γηρομυίας ἰδὼς ὁ δρεκίων καὶ αὐτὸν μὲν διεσκορπίσεν, ἑς δὲ ἀπέκλεινε. Quæ vox & apud Eupolin legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panethenaico συμφυλέται· Τὰς δὲ παρὰ κρήναις ὑπὸ τῇ συμφυλείῳ καὶ τῇ δημοσίῳ.

Quare

Quare minus mirandum de Apostoloqui ad Ephesios capite secundo dicit συμπλίται τῷ ἁγίῳ. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: καὶ παρέκοχον ἐν τῷ ἱεραϊσμῷ ὑπὲρ πολλὰς σινηλικώτας ἐν τῷ γένει. & epistolæ ad Thessalonicenses: ὅτι τῷ ἰδίῳ συμφυλῆῳ. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat παλριώτιν Oedipi: Α' πείρων ὃ Κιθαίρων ὅς ἐστι τὴν αὐρὸν πανσέλιον μὴ ἔσθ' ἔτι πατριώταν οἰδίπυ καὶ τροφὸν, καὶ μητὴρ αὖξεν καὶ χορῶσαται. *Dies crastinus hanc abibit, quin te ut civem Oedipi & nutricem & matrem augeamus & celebremus, in teque choreas ducamus.* Athenæus Nicostrati Comici fabulam adducit nomine παλριώτης. Apud Latinos *conterraneus*, qua voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, æque vitiosa est ac Græca συμπαλριώτης. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpam. Pro hac elegantiores dicunt *popularis, civis, municeps*. Sed de his nimis fortasse multa.

XVII. ὁ δὲ ἄλλος μεθύσης] Solœcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μέθυσις vel ἡ μεθύσις τῆς μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur

tur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γονή,
 ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις· Γραῦν μεθύσῃ, ἔ-
 κάρδακός ἐνεκα. Θεόπομπος ὁ Κωμικός. Πρεσβύ-
 τας Φίλοινος μεθύσῃ. Μέθυσος ἢ ἑπὶ τῷ δρᾶσενων ἔ-
 δως τῷ δομίκων εἶπεν. ἑπὶ ἢ θηλυκῇ Λιβαίνῃ. ἐν
 τῷ ὡεὶ τῷ λάλει μελέτη. Οὐκ ἔστιν ἡ γυνὴ μοι μέ-
 θυσος. Σὺ πίνω αἰθικῶς ἐπὶ μὲρ. ἑπὶ μὲρ δρ-
 σινικῶ μεθύων λέγει καὶ μεθυτικός. Ὡς Φιλόστρα-
 τος ἐν τῷ Ἡρώδου βίῳ. Εἴρατο ἢ αὐτὴν καὶ μεθυτικὸν
 καὶ ἀνοήτως ἐρώντα. Εἰπὶ ἢ θηλυκῇ, μεθύσκει καὶ με-
 θύσῃ. Illud legitur apud Ecclesiasten cap.
 XXVI: ἀργὴ μεγάλη γυνὴ μέθυσα. Pollux
 Menandrum etiam de viro μέθυσος dixisse
 auctor est. Non caret igitur exemplo
 quod Apostolus dixit in prioris ad Corin-
 thios cap. V: ἡ λοιδόρ ἢ μέθυσος ἢ ἄρπαξ.
 Et VI: οὐτε μέθυσι ἔτε λοιδόροι. Nam Lu-
 cianus etiam in Timone de viro μέθυσος καὶ
 πύρρινος dixit, quanquam & Phrynichus
 scribat: Μέθυσα ἀνὴρ σὺν ἐρεῖς, ἀλλὰ μεθυσι-
 κός· γυναῖκα ἢ ἐρεῖς μέθυσον ἢ μεθύστω. Barbari
 igitur, ut supra dixi, etiam de viro μεθύσης
 dicunt. quare μεθύσης per solœcismum est
 nominativus, & per Articismum geniti-
 vus. Alexis tamen in fragmento apud A-
 thenæum lib. XV: ἐξ οἴνου εἴρηκεν τὴν μεθύ-
 σην Ἀλεξίς. Ubi recte Casaubonus notavit

66 JOH. GEORGII GRÆVII
male non neminem emendare μέγιστον.
Et apud Arrianum lib. I V, cap. 2. ubi
tamen pro πότερον μεθύσης εἶναι θέλεις, le-
gendum μεθύσης.

XVIII. Λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ] *lucrum*
adest illi, cum λῆμμα πάρεστιν αὐτῷ, id est, fi-
ducia animique præsentia vel obstinatio
adest illi, dicere debuerit. Λῆμμα & λῆμμα
auctore Ammonio Διὰ Φέρει. Λῆμμα μὲν γὰρ
δὲ ἐνὸς μὲν τὸ ὠφέλημα τὴν ψυχῆς (sic enim le-
gendum est non τῶχης ut habent edita
exemplaria) λῆμμα δὲ Διὰ δύο μμ. hoc est,
λῆμμα *animi præsentiam significat*, λῆμμα
quicquid accipitur. Si Heliodori Episcopi
codex emendatus est λῆμμα ab illo dictum
est pro λῆμμα. Λῆμμα, inquit, αἰσθενέστερον in
secundo libro. Idem in decimo: ἀνδρείω
δὲ λῆμματι. Josephus VII αἰλώσεως καὶ
πολλὰ λῆμματι πλήρης γυρόμενον. pro quo
Lucianus in Demosthenis encomio. Ὡς
ἀνδρείον μὲν αὐτὸ τὸ λῆμμα. In Neophrone
quoque λῆμμα legitur pro λῆμμα in qui-
busdam libris. κάπηρε, inquit, λῆμμα καὶ
δένειν θεοσυγές. *compesce ferociam & vim*.
Ipsam carmen legitur in Stobæo. Quin
& in Philostrati Heroicis λῆμμα impres-
sum est pro λῆμμα. Τὸ δὲ λῆμμα, inquit, &

Αἰχλ.

Αχιλλεύως δηλαδὴ Φησι. In Dionysii Hali-
carnassensis libro V Eadem menda est.
ὑπὸ λήμματι καὶ προθυμίας ὁπότε μοι. Apud
Plutarchum in Cæsare quoque male le-
gitur ποιεῖν λήμματα ὁ Καῖσαρ ἀνέδρεψε
pro λήματι. Heliodorus tamen in sexto
recte dicit: ἡναία μὲν τὸ λῆμα, συνετὴ τὸ
φρόνημα. Euripides in Oreste: μενέλαε
παῦσαι λημὴν ἔχων περὶ γυμνόν. Idem in Iphi-
genia: ὦ λῆμ' ἄρυσον ὡς ἀπ' ὄψην ῥίζης
πέφυκας. Et in Heraclidis: ἄλλ' οἶδ' ἐγὼ
τὸ τῶνδε λῆμα καὶ φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα,
τὴν ὁρμὴν, τὴν ἀνδρείαν, τὴν ψυχῆς ὠφέλημα,
τὴν προθυμίαν. Joseph. III Ἀλώσ. Δεῖ δὲ
πόνον πρὸς τῷ τάχει καὶ λήμματι. Παράστημα
ψυχῆς autem, ut emendandum censui-
mus apud Ammonium, sæpissime pro
φρόνημα accipitur. Diodorus de rebus
Alexandri: οἱ δὲ Θεβαῖοι τῷ ὠφελήματι
τὴν ψυχῆς ἐνεκαρτέρουν τοῖς δαινοῖς. Josephus
in VI Ἀλώσ. Κακῶς ἐπὶ τῷ ὠφελήματι
τὴν ψυχῆς Ἰουδαίοις. Polybius: Ῥωμαῖοι δὲ
ἀλλήλων σώματα καὶ ὠφελήματα ψυχῆς ὀλίγον
δεῖν τὴν οἰκονομίαν ἐκράτησαν. Sed ut rever-
tamur ad λῆμα. Aristophanes in Nebu-
lis: Λῆμα μὲν παρέστιν τῷ δὲ σὺν ἀπλῶν. I-
dem in Ranis: καθ' Ἡρακλῆα τὸ χῆμα καὶ

τὸ λῆμ' ἔχων. Simonides: ἐντόλμῳ ψυχῆς
 λήματι παθόμενοι. *Spiritibus freti*. id est, in-
 trepidi pectoris. Ponitur autem hæc vox
 fere cum adjectivo laudis vel vitupera-
 tionis. Euripides in Iphigenia: ὦ λῆμα
 ἄριστον. Idem in Alceste: κακὸν τὸ λῆμα
 κέκ' ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in Medea: ἡ-
 κιστα τέρμον λῆμ' ἔφυ πρᾶννικόν. Aristopha-
 nes in Equitibus: Νῦν δὲ σε πάντῃ δὴ κά-
 λων ἐξίεναι καὶ λῆμα θάρον φορεῖν. Ubi
 perperam Erasmus legit λῆμμα & inter-
 pretatur *& lemma ferre vehemens*, quod
 dudum H. Stephanus notavit. Sopho-
 cles in Oedipo Coloneo: ὦ ἀναιδὲς λῆ-
 μα. Herodotus tamen sine laudatione
 λῆμα posuit pro præsentia & præstantia
 in Polymnia: Ἀπὸ λήματι, inquit, καὶ
 ἀνδρείης ἐσπλάσσετο ἐδεμιάς ἐκείνης ἀνάγκης. Et
 in Calliope: λήματι μὲν νῦν καὶ ρώμῃ τότε
 ἴσονται ἔσσαν οἱ Πέρσαι. quo utroque in loco
 perperam μμ impressum est. Nam λῆμ-
 μα duplici μμ lucrum, capturam, quæ-
 stumque significat, & syllogismi partem,
 quam Aristoteles πρῶτον Cicero *sumptio-
 nem* vocat. Hinc componitur dilemma
 & monolemma. Lemma etiam Plinio &
 Martiali argumentum significat. Cata-
 nzus

næus male λῆμα unico μ dici vult pro lucro, contra omnium exemplarium auctorumque fidem. Lucianus encomio Demosthenis: Λημμάτων πολλῶν ἔ, μεγάλων ἰσχυροφίας, id est, contentus magnorum & multorum amelumentorum. Josephus in I Α' λωα. ὡς μὴ κατάφορον τὸ λῆμα ποιήσεις: Idem in XIV ἀρχαιολογίας: ἵνα ὃ μὴ κατάφορον γῆρας τῆς λήμματος. Ne tamen quantum pecuniæ extorserit cognosceretur. Ubi exemplaria πολλήματα habent. & male Gelenius vertit: Ne tamen fraus deprehenderetur. Demosthenes: Τὰ σφῶν αὐτῶν μικρὰ λήματα πωλῶντες. Sophocles in Antigone:

οὐκ ἐξ ἀπειλῆς δαῖ τὸ κερδαίνειν φιλεῖν.

Ἐκ τῶν αἰσχροῶν λημμάτων τὰς πλείονας
 Ἀτωμύχης ἰδοὺς ἀν' ἡ σασσιμύχης.

XIX. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλ[ος]
 Hunc convitiari amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem dederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἡ μείραξ dixerunt non ὁ μείραξ vel μεραχίασ[κος], nisi cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud intelligendum in vita Demonactis: Ἡ κεκοιμημένος μεραχίασ[κος] ὥραϊ[ος], αὐτὸς ἀπολαύσεν ἐν αἵματι λέγων. Venit igitur quispiam effrauentis me

70 JOH. GEORGII GRÆVII
adolescens egregia forma. Ibidem in
votis: Καὶ μὲν ἔ πάνυ καλὸς ὁ μαιρακίσκος
ἔδοξέ μοι. Sed præstat hæc ita sese habere
ut testimoniis evincamus. Primus ita-
que & maxime idoneus testis est Tho-
mas Magister: Μείραξ, inquit, καὶ μαιρα-
κίσκος ὅτι δρσενικὸν ἀδόκιμα. μαιρακίον δὲ
ἑτετέρως πάντες οἱ ῥήτορες λέγουσιν. Μείραξ μὲν
οἱ ὅτι θηλυκὸν, καὶ μαιρακίσκη μόνον Ἀριστο-
φάνης ἐν Πλάτῳ. Σὺ δὲ ἅπθι χαίρων συλλα-
βῶν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν. Ὁ μαιρακίσκη
πρωτάνη γὰρ ὠρεκάς. Σὺ δὲ μαιρακίον καὶ ὅτι
θήλειον λέγει. Lucianus in Gallo de Da-
nae agens: Ὅς ποτε ἡρώδη τὸ δρσολικῆς
ἐκείνης μείρακον. Idem in Νεκροκῶϊς. Δύο
ἤδη ὁ μαιρακίσκος κύλικας ἐπίμυς ἔχων. A-
ristophanes ἐκκλησιαζέσσαις. Ἄγειν σε καὶ
ταῦτας μετὰ σε τὰς μείρακας. Idem in Plu-
to: Ἀλλ' ὡς νεανίσκος εἶναι ἐὼ τὴν μείρακα μί-
σῃν σε ταῦται. Et in Ranis: καὶ γὰρ ὡς
βλέψας τὴν μαιρακίσκης. Lucianus in mer-
cede conductis: Τιμώμενον μαιρακίσκον,
id est, masculum scortum. Parum igitur
Attice Parthenius in Eroticis: μαιρακί-
ον τις τὸ πάνυ δοκίμων Ἀντίπατρος ἡρώδη.
Ammonius quoque. hanc notavit diffe-
rentiam: Μείραξ καὶ μαιρακίον καὶ μαιρακί-
ον

σκⓈ Διὰ φέρει. Μειράκιον γὰρ καὶ μειρακίσκⓈ
 ὁ ἄρσων. Μείραξ δὲ ἡ θήλεια. Hæc Ammo-
 nii sententia de μειρακίσκⓈ intelligenda
 non de omnibus masculis, sed impudicis,
 pathicis. Postremo Phrynichus id con-
 firmat: Μείρακες καὶ μείραξ. ἡ μὲν κωμωδία
 παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ γὰρ μείραξ καὶ μείρακες
 ἐπὶ θηλειῶν ἀντίστοιχον. Τὸ δὲ μειρακίσκος καὶ μειρά-
 κιον καὶ μειρακίλιον ἐπὶ ἀνδρῶν. Ubi perpe-
 ram Nunnesius vertit: Μείρακες καὶ μείραξ
adolescentuli & adolescentulus. cum sit *puer-
 la & puella*, ut ex sequentibus verbis ap-
 paret & exemplis, quæ attulit. Sic & E-
 tymologici magni auctor. quem vide. Et
 Ælius Dionysius apud Eustath. Atticos
 hoc semper observasse ait. Attice igitur
 dixit Lucianus in Asino: Τῇ μείρακι συν-
 ὄναζόμενον. Et Heliodorus in primo:
 ὅπως δὲ καὶ αὐτὴν ἡ μείραξ. Idem tamen ma-
 le in quarto ait: Θεαγμένης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῇ
 μείρακες. Et in X: Τὸν μείρακα ὠδραλλάτ-
 των, excedens ex ephebis, vel ἄλλῃ μὲν τῇ
 ἰφθίον ὠδραλλάξας, quemadmodum in
 secundo eleganter dixit. Aristophanes
 etiam in Ἐκκλησιαζέσαις de masculo di-
 xit μείραξ, sed impudico: Ἡν μείρακ' ἰδὼν
 ἐπιθυμήσει καὶ βέληται τῶν σκαλαθύρα. Id

est, συναστίασαι, ut Scholiastes inquit. *Si adolescentulum videns cupiet & volet hunc subagitare.* Ubi Scholiastes: *Μείρακα δὲ ἐρπύδα δοκεῖ δρσενικῶς εἰρημῶν.* Deinde productis Ammonii verbis, quæ superius retulimus, subjicit: *ἡ πρὸς τὴ γυναικῶδες τῆ κιναιδῶν* scilicet respexit. quod verum est. Non enim alio sensu *μείραξ* Atticis de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. Micyllus ingenue fatetur se solæcismum hic deprehendere non posse.

XX. *Δεδίημαι τὸν ἄνδρα καὶ φύγω.*] Solæcismus hic in eo est quod *δεδίημαι* posuit pro metuo, cum sit terreo. Thomas Magister: *Δεδίημαι τὸν δαίνα ἢ γυνεὶ ἐκφοβῶ, ἢ ὡς πειληαῖς ἢ λογοχάφοις.* Ἀντὶ τῆ *ἐκφοβῆμαι ὡς πειληαῖς μόνους.* Ὁμηρὸς ἐν β. Ἰλιάδ. *Δαιμόνι ἔσέοικε κακὸν ὡς δειδιότατος.* Aristophanis Scholiastes ad Plutum notat *δέδοικα* poni pro metuo *δεδίτω* autem esse terreo. *Δέδοικα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, δεδίτω δὲ ἔπερον πρὸς αἰτιατικῶν πτωχόσομῶν.* Attice igitur dixit Lucianus de luctu: *κύων τῷ χάσματι δεδιήμενος.* *canis rictu sive oris hiatus terreus.* Idem in Philopseude: *καὶ δεδιήεσθαι καμὲ ἐλπίζων.* Et in bis accusato: *καὶ μὲν ἔτοι με ὦ*

με ὡς δὲ δεδίτηται. terrent. Aristophanes pro metuo videtur usurpasse in pace: Εὐλαβείσθ' ἐκείνον τὸν Κέρβερον καὶ δεδίτησθαι. Justinus Martyr in epistola ad Zenam & Serenum: Μηδὲ δεδιττόμενον σὺν χαιμώνας, ubi aliter δεδιότα *metuentem* legitur.

XXI. φίλων ὁ κορυφαίος [Θ.] *Amicorum summus*, ut Græcum solœcismum Latino exprimam. De hac voce Thomas: Τελείαιον μὲν λέγει. Τελείαιότατον ἢ ἀδόκιμον, ὡς καὶ κορυφαίον. Idem alibi: οὐ κορυφαίον δεῖ λέγειν, ἀλλὰ πρὸς τὴν ὑπερβολὴν καὶ ἐπὶ τὴν ὑπερβολὴν δεῖ ἐπείγειν. καὶ καὶ ὁ Δεκκιανὸς παιζὼν λέγει. Locus Luciani, quem innuit, est in libello quomodo historia sit scribenda: Δύο μὲν πάντα κορυφαίως οἰκθρὴν ἔχοντα. Negat hic Thomas superlativo addendum superlativum. D. Joannes Theologus tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica: Μειζοτέρα τούτων σὺν ἔχω χαρὰν. Phrynichus summo opere improbat hanc vocem: Κορυφαίον, inquit, ἐνεκαλυψάμενος ὄρων ὡς φαβωμένω. λέγει οὐκ κορυφαίον. *Supradixit me cum κορυφαίον reperi apud Phavorinum. Tu dic igitur κορυφαίον.* Simile huic

est ἐγκατάστατον a Thoma merito improbatum, & κεφαλαιωδέσταιον quod in Polemone Sophista notat Phrynichus. Parum igitur Attice Plutarchus πρὸς κλωτῶν· Περιπατήρηκων ὁ κορυφαίοτατος Στράτων. Idem in Pompeio : Ὡν Περιπέννας ὁ κορυφαίοτατος. Idem ibidem : κορυφαίοτατοι γὰρ ἦσαν ἐν καίδυνασαῖς καὶ πτηνοῖς ἔτι σύμβουλοι. Nec Dionysius Halicarnasseus lib. VI : Ἀπὸ πύξης ἢ γνώμης ἔκ κορυφαιοτάτης τῆς παρεστηκότων τῆς ἀρχοκρατίας αὐστηρὰ καὶ αὐθάδης. Nec Josephus : συνελέγησαν δὲ οἱ κορυφαίοτατοι. Idem in VIII Ἀλυστ. συνελθόντων ἐξ τῶν κορυφαιοπέτων. Utitur & alibi hac voce, ut & Laërtius in Socrate & Aristippo, Justinus Martyr in παραινέσει ad gentiles, & Herodianus in fine libri secundi : τὰ κορυφαίοτατα πόινω καὶ σωτέλειαν ἔχοντα τῇ καὶ μέρῳ πεπεραγμύων Σεβήρῳ ἐν τοῖς ἐφεξῆς.

XXII. καὶ ἐξορμῶ ἢ] Εἰς ορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. Moschopulus : Ὁρμάω ἐρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ ἢ ἄλλον. Philostratus certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis : Εἰς ορμά

τῷτον τὸν κινῶ καίτοι χρηστὸν ὡς ὄρεῖς ὄντα. Et in eodem opere : Τῷ τελαμῶν ἐξορμῶν τὸν Αἴαντα. Euripides in Iphigenia Aulidensi eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam : κλήθρων ἐξόρμα ἦν γάρ νιν πομπαῖς ἀντήσας πάλιν ἐξορμαῖσιν ὄντα χαλινῆς. Improperie igitur, si Luciano credimus, Heliodorus in secundo. καί μοι τις ἀπήγγειλεν ὡς ἐξώρμησεν. Idem in IV : ὁ δὲ πᾶς μόλις κέρως ἐφασκεν ἐξωρμηκέναι. Et sic sæpius ille scriptor, ut & Dio lib. XLII : Αὐτὸς δὲ πρὸς ὄντα τραυλώπας ἐξώρμησεν ; & sic idem frequenter, ut & Josephus, quin & Xenophon & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis Budæus in Commentariis utriusque linguæ. Sed ipse etiam Lucianus hujus præcepti sui oblitus dicit in Dialogo Diogenis & Antisthenis : πολὺ τῷ ἄλλων προεξορμήους. ante alios erumpens. Idem in Dialogo Alexandri & Annibalis : Ἐγὼ γὰρ μετ' ὀλίγων ἐξορμήους εἰς τὴν Ἰβηρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari cum Thucydide dicat : παρὰ ξυνάπῃ ὄντα Λακεδαιμονίους καὶ ἐξώρμησεν.

XXIII. Ἐξ Ἑπιπολῆς δὲ τινὲς εἰπὼν
cum quisdam dixisset ἐξ Ἑπιπολῆς, addita
 præ-

76 JON. GEORGII CRÆVII
 præpositione ἐξ, pro quo doctissimus
 quisque Ὀππολῆς omiffa præpositione.
 Pausanias in Corinthiacis: Ἐπὶ θαλάσῃ
 πελμαῖωδ' ἢ Ὀππολῆς μάλλον. Aristophanes
 in Pluto: Ταῖς μὲν ἄλλαις γὰρ χύτραις ἐπεσι
 ἀνωπαῖω θραῦς, ἢ παύτης ἢ νυῦ τ' θραῖς Ὀππολῆς
 ἔνειασι αἱ χύτραι. Idem in Concionantibus:
 Ἄνωθεν Ὀππολῆς ἔσιμαί. Herodotus: Ἐ-
 ππολῆς ἢ ἐπεσι αὐτὸ τὸ ἐλλύχνιον. id est, *super-*
ne inest ipsum ellychnium. Valla hic labitur
 legens ὅτι πολλὰ ἐλλυχνίς. id est, *cum multo*
lychno. Locus extat in Euterpe. Idem in
 alio loco: Τάφον ἐαυτῇ καποκλάσας Ὀππο-
 λῆς τὴν πυλῆαν. Theophrastus in primo de
 causis: Εἰ καὶ πνας εἰς βάθ' καθεῖσαν, ἀλλ'
 ἐνίας ἢ Ὀππολῆς. Plutarchus in eo libello
 cui titulus περὶ τῶν ζώων φρονιμώπερα τὰ θρα-
 πτόμωρα ψάυσαι τοῖς πῖλοις Ὀππολῆς. Et in
 libello περὶ κρινῶν ἐννοιῶν· ἐκ Ὀππολῆς ψάυσ-
 σαι τὴν ἐπιφανείας ἀλλὰ πάντη διὰ βάθους εἰς πλά-
 τ' ὁμᾷ. Sic Attice Plutarchus, qui tamen
 minus Attice dixit in Dione: Εὐέλσκειν ἐξ
 Ὀππολῆς μάλλον ἢ κατὰ φθορὰς: quod etiam a-
 pud Dioscoridem cum in capite de papa-
 vere tum alibi, uti & passim apud Græcos
 interpretes occurrit. Phrynichus hæc,
 quæ diximus, confirmat. Εἰς Ὀππολῆς λέ-

γχοί τινες οϊόμην οἱμοιον εἶναι τῷ ἐξαίφνης. οἶον
 ἐξ Ἰπιπολῆς ἐξαίφνης, ἀπόπως. Οἱ γάρ τε χαῖτοι
 αὐτοῦ τ' ἐκ προθέσεως ἐπιπολῆς. Thomas est in
 eadem sententia: οὐδείς τ' δοκίμων ἐξ Ἰπι-
 πολῆς εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τ' ἐξ προθέ-
 σεως Ἰπιπολῆς. Ἀρσείδης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ· Ε-
 πειδὴ σοι διὰ βραχέων καὶ Ἰπιπολῆς ἀπεκρ-
 νάμην. Θεκυδίδης ἐκλή. διὰ τὸ Ἰπιπολῆς ἔ-
 λε εἶναι, de Epipolis agens Syracusanor-
 um loco custodiis frequenti, ut loqui-
 tur Livius. Lucianus tamen hic non ca-
 vit quod aliis vitio dat. Dicit enim in
 secundo verarum narrationem: ὅτι ἐξ
 Ἰπιπολῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος.

XXIV. Συνετάξατό μοι.] *Fussit mihi.*
 Sic interpretor, non ut Micyllus, *compo-*
suit. In hoc enim videtur solæcismus esse
 quod συνετάσσειν dixerit pro κελύειν, cum
 συνετάσσειν proprie sit ordines instruere,
 componere. Pro jubere tamen utitur He-
 liodorus in secundo: Εἰπὶ τ' νεῶν τ' ἰσιδῶ
 ἔπερ συνετάτακτό μοι πρὸς τὸν ξένον ὥρμησαι.
 Idem in eodem: Εἰπὶ τὴν χέρον τὴν κώ-
 μων ἔτῳ θειάρχῃ συνετάτακτό ἐσθλὸν. Dio-
 dorus sæpe συνετάσσει pro jussit, & συνετί-
 τακτό pro jussus erat, utitur. Qui igitur
 Atticos imitari volent συνετάσσειν utentur
 de

de ordinibus instruendis, ut Xenophon.

Apud Josephum ὁπισταλάς τε καὶ λόχους
συντάσσοντες dixit, id est, *insidias ponentes*.

Lucianus alio sensu in Asino dixit: συν-
επάτηντο ἐπ' ἔργον. *Accingebantur operi*. &
Plutarchus συνεπάτητο πρὸς τὸ πρᾶξιν. *ad
negotium componebatur*. Eodem pertinet
illud Periclis ἀσώτακτός εἰμι, *imparatus
sum*. illudque Plutarchi de Solone: συν-
πεταγμένον ὑποβάλλειν τὸ νόμα, *paratum
subjicere nomen*. Demosthenes δ' αὐτίκα-
γισσι *non sum paratus, meditatus, instru-*
ctus.

XXV. Περιέστω αὐτὸν] *Circumstiti i-*
psum. Manifestus solœcismus, ut docet
Thomas: Μὴ εἴπης πεῖσαιμαι ἢ δεῖνα. Πῶς
γὰρ ὁ εἰς πῃνα πεῖσαιμαι; ἀλλὰ πεῖσαιμέθα.
Λιβάνιου ἐν Ὀπισολῇ· καὶ πεῖσαιμέθα πᾶς Ὀπι-
σολάς. Laërtius in Menedemo parum
Attice dixit πεῖσαιμαί· αὐτὸν ποτε Κράτη-
τος. Περιίσαμαι etiam fugio, vito signifi-
cat. Lucianus in fine Hermotimi: οὐ-
τως ἐκτραπήσομαι καὶ πεισήσομαι, ὥσπερ σὺ
λυτῶνίᾳς ἢ κυῶν. *Non secus ac rabiosos ca-*
nes fugiam, & vitabo. Josephus Ἀρχαιο-
λογίας libri primi capite secundo: πρὸς
τὸν ἡδόμενον· τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ νῦν φέρεται
ταῦτ' αὖτε

πάντῃ καὶ περὶ ταῦτα. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV, cap. 6: Περίστατο γὰρ μὴ πολλοὶ τῆς τ' λόγων ἀσολογίας αὐτὸ μιμηταὶ γηρόμυροι παρὰ-ξωσι τὸ πλῆθος. id est *verebatur*. Idem locus & a Suida refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον γὰρ ἐκείνῳ αἰεὶ καὶ σὺν ἰσορροφίᾳ περὶ ταῦτα μάλιστα. Idem, Suidas ἀλυσπάζειν περὶ ταῦτα, ἐκκλίνειν, φεύγειν, *cavere*, *declinare*. in qua notione etiam legitur II ad Timoth. II, 16. & ad Tit. III, 9. vide & Casaubonum ad Athen. Animadvers. lib. XV, 5. & Andræam Dunæum ad Johannis Chrysostomi in epistolam ad Titum orationem sextam.

XXVI. Ἐπεὶ δὲ λέγοντες *συνεκρίνετο αὐτῷ*] *judicio experiebatur*, vel *contendebat*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. Attice vero *συνεκρίνετο αὐτῷ* significat, una oriebatur, nascebatur, si-ve gignebatur, quemadmodum *διακρίνετο αὐτῷ* significat, una interibat, atque dissolvebatur. Διακρίνεσθαι tamen pro *judicio experiri* dixit Demosthenes: Εἰ μὲν οὖν ἐν τῷ Ῥοδίων δικαστηρίῳ διακρίνομεθα. Sed de *συνκρίνειν* audiamus Thomam: Ἐπὶ δικαστηρίῳ συνεδικάζετο χρηὴ λέγειν, & *συνεκρίνετο*. Συνεκρίνετο γὰρ αὐτῷ ὅτι ἦν ὅτι ὡς ἔχῃ καὶ ἡ ψῆφος
Φιλο-

Φιλοσόφως σύγκρισις, ἥς τὸ ἐναντίον ἀγάλυ-
 σις. ἔπει καὶ ὁ Φαῖδρος ἐν τῇ σωηθείᾳ συγκρίνειν
 ἀντὶ τοῦ πρὸς τὸ δεῖνα, τόνδε παρεξετάζειν ἔχ' ὁ-
 ρηται ὡς αὐτοῖς δοκιμωμένοις τῶν παλαιῶν. Ἀλ-
 λὰ ἀντὶ τούτου ὡς βάλλειν, καὶ παρεξετάζειν,
 καὶ ὡς λήθηναι. Pro quo & dicunt εἰκάζειν
 ὡς θεωρεῖν. Attice igitur dixit Epichar-
 mus: σωπερέμῃ καὶ διεκρέμῃ, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν
 ἦλθεν, πάλιν γὰρ μὲν ἐς γαῖαν, πτόμα δὲ ἄνω, τί
 τῶνδε χαλεπὸν; Attice etiam Chryso-
 stomus in comparatione monachi & Regis:
 καὶ ὡς θεῖναι νυκτὶ ἀλλήλοις τάτε καπέρρατυ-
 μεν ἡμῶς ὡς πολλοῖς τάτε πολλῆς τυγχάνοντα
 σωδῆς. Et Lucianus in imaginibus: καὶ
 τοὶ Νηρείων ἐκείνη παρεξετάζετο. Ibid. ἐγὼ
 θεὸς σε ἐδ' ἐκείνα ἡξίειν ἢ Ἡρώϊναις ὡς θεω-
 ρεῖν με. Et paulo post: οὐκ ἂν ὡς βάλλοιμι
 αἰχμῇ θεῶν γυναῖκα Φαιδράν. Ibid: Αἰγείρῃ
 δὲ αὐτῆς εἰκάζειν ἐκείνην τὸ Ὀμηκεῖς πῆ καὶ ὄρ-
 θιον. Quare minus Attice dixit Athe-
 næus: Τὸ δὲ Διονυσίᾳ χορηγεῖον παυσιελῶς ἂν
 ὀπλές πῃ φανείη πρὸς ἐκείνην συγκρινόμενον.
 Confudit etiam hanc differentiam ipse-
 met Lucianus in Parasitice: Ἀξίος, inquit,
 συγκριθῶναι ὡς σίτις τῷ σώματι. & Philo:
 Ὅς ἕνεκα ἀνθρωπείας ἐδενὶ θνητῷ συγκρίνεται, no-
 bilitate cum nemine mortalium comparandus.

Quare

Quare minus mirum de Apostolo, qui II ad Corinth. cap. 10 inquit: οὐ γὰρ πολυῶν ἐγκρίναι ἢ συγκρίναι ἑαυτοῖς πῶς τῷ ἑαυτοῖς συνιστανόντων. In eadem sententia Phrynichus: Σύγκριστις. Πλάττειται ἐπιγρᾶψι συγγράμματα πῶς αὐτῶν, σύγκριστις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς Φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφίγνεται, καὶ σαφῶς εἰδώς, ὅ, τι ποτὲ εἶναι ἡ σύγκριστις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ομοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίναι τῶν δὲ τῶν δὲ καὶ συνέκρινεν ἡμετέριαι. Χρὴ οὖν ἀντιθέσθαι, καὶ ὡς βάλδυν λέγειν, Cicero recte I de Natura Deorum σύγκρισιν vertit *concretionem*. Theophanes Cerameus, supra sui sæculi captum scriptor elegans, Hom. LVI in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα· κόσμος λέγεται τὸ ἐξ ἑρανῶ καὶ γῆς, καὶ τὸ ἐν μέσῳ σῆμα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex cælo terraque, & his quæ in medio sunt interjecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκριστις ponitur pro comparatione.

XXVII. Νῶι τὸ το δακεί] Ut solœcismo solœcismum explicemus: Nos hoc videtur. Ubi νῶιν nobis dicendum fuit.

F

quem-

82 JOH. GEORGII GRÆVII
 quemadmodum Plato loquitur in VI de
 legibus: θαυμαστῶς τόγα ἀκᾶσαι νῶϊν πάντως
 ξυδοκεῖ. Idem in symposio: πρῶτον μὲν ὁ
 αὖν φαίνεται νῶϊν.

XXVIII. Σὺ ἔφη καὶ νῶϊν ἐρεῖς ὡς ἁ-
 μαρτάνομεν.] *Tu etiam nobis peccamus dices*
pro νῶϊ ἁμαρτάνομεν, id est, *nos peccamus.*
 Utrumque hoc non videtur animadver-
 tisse interpres, ut ejus versionem legenti
 constabit.

XXIX. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσαι] Hæc
 Luciani verba ex sequentibus Thomæ
 Magistri erunt intellectu facillima: μί-
 γνυται, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ἢ ἡ γυνή
 τῷ ἀνδρὶ. Nimirum μίγνυται recte dici de
 viro cum muliere consuescente, male ve-
 ro de muliere, quæ cum viro rem habet.
 Hanc differentiam tamen non esse per-
 petuam argumento est illud Parthenii in
 Eroticis: Τίς αὐτῶν μιχθεῖται τῷ ξενῷ. He-
 rodotus in Clio: Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναικὰ ἐ-
 πιχωρεῖν ἰσορρόν ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἅπαξ
 ἐν τῇ ζῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ. Attice igitur
 D. Johannes Chrysostomus de Babyla
 martyre: Ποῖον δὲ ὄφελος μίγνυται μη-
 τράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὅπερ οὐ τοῦτως περὶ τῶν φι-
 λίστων ἐνομοθῆται, de Zenone agens. Sic
 apud

apud Hesiod. μίχθεις ἐν Φιλότητι, frequentissime. Homerus hymno in Lunam: τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίγη Φιλότητι καὶ Διὶ. Quin & Esdræ IX Hebræi dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentilium filias duxerant uxores.

XXX. Καρῶαι δὲ πν[?] εἰπόντος] Cum quidam pro κείραδα tonderi dixisset καρῶαι, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet Thomas: Καρῶαι ἢ ἐκάρῳ κυρίας οἱ Ἀττικὸὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνδρῶπων τῶτο κατὰ κερύντων. Τὸ δὲ κείραδα οὐκ ἐπ' ἀνδρῶν. Λιβάνι[?] ἐν Ὀπισθοῦ τῇ. Οἶμα καὶ δάκρυον ὑπὸ σὺ πημῶναι καὶ σάρον. Τὴν μὲν γὰρ πόλιν καὶ δημοσίαν κείραδα νομίζω. Πήματα ἢ καὶ ὅτι περὶ αὐτῶν. Philostratus in Heroicis: Τὴν κόμην μὲν ἐκείρατο ὅτι τῷ πατρὶ κλω. Lysias in Epitaphio: Ἀξίον μὲν ὅτι τῷδε τῷ τάφῳ τότε κείραδα τῇ ἑλλάδι καὶ πεινῆσαι οὐκ ἐνθάδε καὶ μόνως. Phrynichus adsentitur Luciano & Thomæ: καρῶαι enim tradit dici de infami tonsura, κείραδα autem de hominibus. Et Moschopulus: Ἐκάρῳ ὁ αἰὲν ἀπέπαι ὅτι ἀνδρῶν κεραῖς. Nimirum καρῶαι dicebatur de infami illa rasura, qua ute-

bantur in morionum & stupidorum, & γολοποιῶν, qui ad ciendos risus inducebantur, capitibus radendis. Illi enim ad cutem rodebantur, cum alii tonderentur. quo alludit Tertullianus de spectaculis: *Eos infideles ergo faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper contumeliis alaparum objiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones raso capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura.

XXXI. Ζυγομαχεῖν δὲ πιν@ εἰπὼν@]
 Cum quidam dixisset ζυγομαχεῖν pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc quod dixi Thomas: οὐ δεῖ λέγειν περὶ τῆς φίλης, ὡς περὶ τοῦ θεῖου περὶ τῆς δὲ πιν@ ἐζυγομάχην, ἀλλ' ἡμισοθήτην, ἡμιζην, ἐφιλονείκην. Τὸ γὰρ ἐζυγομάχην ὅτι ἐχθρὸν λαμβάνεται, ὡσαύτως καὶ τὸ ἐδικαζόμεν. Οἷον ἐδικαζόμεν τῷ θεῷ, περὶ τοῦ θεοῦ. Hesychius in diversa est sententia, qui ait hoc verbum significare τὸ πρὸς οἰκεῖσις ἀγαφείσθαι, cum familiaribus contendere.

NOT. IN LUCIANI SOL. 85
dere. quo sensu accipi debent Plutarchi
 loca a Budæo in commentariis collecta.
 Proverbium tamen quod affert Aristote-
 les III Rhetoricorum, Φιλάμων ζυγο-
 μαχῶν τῷ κερύκῳ pro Thomæ & nostra fa-
 cit sententia, ut & Demosthenes apud
 quem ζυγομαχεῖν cum hoste contendere
 est.

XXXII. Βασανίζεσθαι αὐτῷ τὸν παῖδα
 νοσῶντα] Reprehendit hic Socrates eos
 qui βασανίζειν, quod est probare, explora-
 re, quæstionem exercere, quæstioni subji-
 cere, torquere, ut vulgo loquuntur, ab-
 utebantur & usurpabant de homine qui
 morbo vexabatur. Eosdem & Thomas
 redarguit inscitix; Τὸ βασανίζειν, inquit,
 ὅτι δοκιμασίας λαμβάνει, καὶ τὸ διὰ λόγων, καὶ τὸ
 διὰ τιμωρητικῶν ὀργάνων. μὴ λέγει ὅτι βεβάνισται
 ὑπὸ νόσου ἀλλὰ ἐξήταται. Suidas paulo aliter:
 βασανίζειν ὃ τὸ αἰκίζεσθαι καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ μα-
 σιγῇ σημαίνει ὡς πῶς Ἀττικῶς, ἀλλὰ τὸ χω-
 ρεῖς πηλῶν ἀνακρίνειν καὶ ἐλέγχειν τὰ ληθῆς
 διὰ λόγων. Adducit tamen idem Aristo-
 phanis locum hunc contra se: Πῶς βασαν-
 ίζω. πάντα τρίπον ἐν πίνακι δήσας, κρεμάσας,
 ὑπερχίδι μασιχῶν, δέρων, σρεβλῶν, ἐπὶ δὲ εἰς
 πῆς ρίνας ὅςθι ἐγχείων, πλίνθας ὀπιηθεῖς.

Quæ profecta omnia sunt *πρωρητικά ὄργανα*. locus est in Ranis. Contra hoc præceptum facit illud S. Matthæi capite octavo: κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ θραυλικῆς δεινῶς βασιανίζομεθα. Adstipulatur Luciano & Thomæ Harpocratio & ostendit ex Dinarcho *βασιανίαις* esse *δοκιμασίας*, idque esse ex voce *βάσαν*, quæ lapidem significat, in quo aurum exploratur.

XXXIII. Προκέπιδί δέ πινει εἰπὼν ἐν ταῖς μαθήμασιν] Quod hic Socrates ait *ἑπιδιδόναι* non *προσκόπειν* dicendum esse, in eo forte illi assentitur Plato, Isocrates, & Philostratus pro *προσκόπειν*, *ἑπιδύουσι* *λαλαεῖν* & *ἑπιδιδόναι* dicentes, *progressiones facere*, procedere ut loquitur Cicero. Dissentiunt ab eo Thomas, Phrynichus, Suidas, Thucydides, Euripides, denique ipse etiam Lucianus qui ait in Hermotimo: Εἰ γὰρ μὲν *προσκόπειν* ἐν ταῖς μαθήμασιν. Et in Parasitice: Εἰ ἐκείναις ταῖς τέχναις *προσκόποντες*. Idem in amoribus: Εἰ γὰρ δὲ ἐνόμιζον ἄλλοι παιδίας ἱλαρὰν τὴν ἑμὴν ἡμῶν *προσκόψαι*. Aristides: Ὅσον γὰρ αὖν *προσκόψωσι* τῇ σοφίᾳ, ποσὸν αὖν ταφαιρῶσι μεγάλα φρονημάτων. Phrynichus: *προσκόπειν*, inquit, λέγουσι.

λέγχει. Τὸ δὲ ὄνομα *προκοπή* ἀδόκιμον. Suidas: Ἐπίδοσις, inquit, *προκοπή*, *προθήκη*, αὐξήσις. Ἐπίδοσιν μὲν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν, ἡ δὲ *προκοπή* παρ' ἑδενὶ τῶν ἐλλώων. Hesychius in verbo *ὑποσικκίζειν* *προκόπειν* dicit significare hanc vocem, quod Coelius interpretatur *pracidere*, vel *pracastrare vinum*, quod tum fit cum vini vires sacco franguntur, ut Plinius ait. tale vinum Theophrasto VI de causis plant. c. 24. *διηλεκόν*, quod male vertit Gaza *morale vinigenus*, cum sit saccatum, colatum *δοτὴς ἡγήσεως* ut pulchre docuit Vir summus Thomas Reinesius magno eruditorum dolore nuperius extinctus, lib. III Var. Lect. cum quo ipsæ litteræ in illa plaga videntur elatæ esse. In Hesychio pro *προκόπειν* legitur *προσκόπειν*. quare lexicographi *ὑποσικκίζειν* impingere interpretantur. Cum tamen in eodem Hesychio recte legatur *ὑποσικκισεν ὑπὸ τῷ σίκκῳ ἢ προσκόπειν*. sacco colabat, aut *pracidebat*. Apud Eustathium ad Iliad. V: Καὶ ὑποσικκίζειν τ' ὁδὸν τὸ *προκόπειν* καὶ ὑφαιρεῖσθαι. Τὸ τ' ἴσως καὶ *δοτὴς* ἔ' *κ'* μικρὸν ἐκ-κεχυμὸς σίκκος. *ὑποσικκίζειν* est etiam furari in itinere. nimirum *προκόπειν* dicitur

tur de iis qui saccos & marsupia præci-
dunt, qui nobis dicunt *Börs-schnyders*. Sed
ut redeamus ad priorem notionem ἢ
προέπτεν quam culpat Lucianus. In ea
legitur apud Euripidem in *Hecuba*:
Προέπτοντ' ἔδεν εἰς πρόθεον κακῶν. quibus
nihil proficimus ad levanda mala quæ sumus
passi, nihil facientia ad priora mala miti-
genda. Herodotus lib. I, voce passiva:
Οὐδέν τ' πραγμάτων προεπιπορεύων nihil re-
bus procedentibus. Idem in *Thalia*: Εἰς τὴν
πρῶτον τε ἔδεν προεπέπτε τῶν πραγμάτων.
Thucydides in IV; καὶ τῆς δόξης ἅμα
προεπτόνων. Id est, nobis agentibus illo-
rum imperium. Προοδοποιούντων, ὡς ἐπιζόν-
των, ἤγε προεπλῶ καὶ ἐπιδοσιν ποιούντων.
Hæc Thucydidis interpres. Eodem sen-
su Lucianus in saltationibus verbo ἐπιδι-
δόναι utitur. Οὐ πάλαι, inquit, δόξα μόνη
εἰς ποῦτο καλὰ ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τὴν Σε-
βαστὴν μάλισσα. Non olim initio factō tanti
incrementi in eam pulchritudinem, sed cir-
citer Augusti maxime tempora. Plutarchus
cuidam libellorum suorum titulum fe-
cit πῶς ἂν τις αἰδοίτο εἰ αὐτὸς προεπτόνῃ ἐπ'
δρετῇ, sæpe utens in eo opere verbis προ-
επέπτεν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens in-
terim

ferim a nomine προκοπή. Εἶδ' ἡ μηδεμίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιεῖσιν ἀνεσιν. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας καὶ προκοπὰς ἀνθεβάλλει. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἦσαν καὶ ἐγδοσιν ἡ δόλουται ἡ προκοπή ἡ καὶ σώζεται. Josephus etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, εἰδ' ἂν ὡς αἰλώσιμῳ ἡ πόλις εἰ προκοπὴ τὸ τεῖχος ὡς ἡρξάτο. Neque enim urbs ullis viribus capi potuisset, si murus processisset ut ceperat. Idem: Εἰς μεγάλῃ παιδείας προκοπὴν ἐπίδοσιν. Et in Ι αἰώσ. Γίνεται ὡς ἀδόξως Ἀντιπάτερ' αἰζόνῳ προκοπῆς αἴτιον. Idem in X Antiquitatum: Τῶν γραμμάτων καὶ σοφίας ἐν προκοπῇ γημορμύοις εἶχεν ἐν πμῇ καὶ ἐργῶν διετέλε. Diodorus Siculus de Dione, ἀνὴρ ἐν φιλοσοφίᾳ μεγάλῃ ἔχων προκοπὴν. Cic. XV ad Attic. ep. xvi: Sed mehercule litteræ πεπνορμύως scriptæ, quod ipsum προκοπὴν aliquam significaret. Non caret itaque exemplo quod dixit Apostolus I ad Corinth. 4: ἵνα σὺ ἡ προκοπὴ φανερά ᾖ. Et Epistolæ ad Philipenses cap. I: Εἰς προκοπὴν ὧ διαγγελίᾳ ἐλήλυθεν. Utitur eadem voce etiam Heliodorus in VII: Πολλὰ καὶ παρ' ἐαυτῆς εἰς προκοπὴν τῷ φαινορμύων λυσίτελῃ προσέθετο. Videtur autem

hic auctor in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui sæpe peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit Lucianus. Improbatur iste in Nefasto $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ pro $\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ vel $\acute{\omicron}\epsilon\pi\rho\circ$, $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ pro $\acute{\epsilon}\pi\epsilon\rho\circ$, & $\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ pro $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$. quæ omnia invenias in Heliodoro. Is in secundo: $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$, inquit, $\tau\acute{\iota}$ παίδων τὸν πρῆσβύτερον pro τὸν ἑτερον. Idem in VI: $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ $\delta\pi\iota$ - $\chi\lambda\acute{\omega}\alpha\sigma\epsilon\varsigma$ $\theta\acute{\alpha}\tau\epsilon\rho\omega$, ubi dicendum fuit $\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$, pro $\acute{\omicron}\epsilon\pi\rho\circ$. Et in VIII: $\kappa\omega\delta\epsilon\tau\acute{\iota}$ $\tau\acute{\iota}$ $\iota\omega\nu\iota\kappa\omega\acute{\nu}$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ $\tau\acute{\iota}$ $\epsilon\iota\varsigma$ $\lambda\iota\alpha\kappa\omicron\nu\acute{\iota}\alpha\iota$ $\omega\delta\alpha\tau\acute{\iota}\nu$ $\pi\rho\omega\tau\acute{\iota}\nu$ $\iota\pi\omicron\tau\acute{\iota}$ $\tau\acute{\iota}$ $\Lambda\rho\alpha\acute{\iota}\kappa\eta\varsigma$ $\kappa\acute{\omicron}\nu$ $\nu\epsilon\kappa\epsilon\varsigma$ $\delta\omega\rho\eta\theta\acute{\iota}\nu\iota\omega\nu$ pro $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$. Sed de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello de lectione poetarum, $\delta\upsilon\omicron\iota\nu$ $\omicron\mu\omega$ $\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$ η $\tau\omicron\iota\alpha\upsilon\tau\eta$ $\pi\alpha\iota\eta\sigma\acute{\iota}$ $\omega\delta\omicron\theta\epsilon\iota\varsigma$ dixit pro $\theta\acute{\alpha}\pi\epsilon\rho\circ$. vide & Thomam Magistrum.

XXXIV. $\epsilon\iota$ $\mu\epsilon\lambda\epsilon\tau\acute{\eta}\sigma\acute{\iota}$ $\acute{\omicron}$ $\delta\alpha\iota\tau\alpha$] Vitium est in $\mu\epsilon\lambda\epsilon\tau\acute{\eta}\sigma\acute{\iota}$ quod apud Atticos est secundæ personæ, pro *declamabis*. Barbaris vero est tertiæ personæ vocis activæ, ut loquuntur $\gamma\alpha\mu\mu\alpha\iota\kappa\omega\acute{\nu}$ $\pi\alpha\iota\delta\epsilon\varsigma$, pro *declamabit*. Meminisse hic debet studiosus lector verbum $\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\omega$ tametsi futurum medium usitatius habeat quam activum apud Attice loquentes, utendum tamen

tamen esse aoristo activo, non medio. Testantur hoc Philostratus & Lucianus. Philostratus in Marco Sophista: καὶ πρὸς βαλῆμαι ἔφη καὶ μελετήσομαι. Idem in eodem: μελετήσας δὲ καὶ μελετῶν] αἰροσάμεν] καὶ ἐθαυμάσθη καὶ ἐθαύμασεν. Lucianus in mercede conductis: οἶδα δὲ ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων ὅτι τῷ δέπνῳ κελδοθέντα μελετήσαντα μὰ τὸν δία οὐκ ἀπαιδύτως. Et in Demonacte: ῥήτορα δὲ πνι κάκιστα μελετήσαντι. Proinde dicendum: μελετῶ, μελετήσομαι, ἐμελέτησα, μελετήσας, ut ab ἐπαινῶ, ἐπαινέσομαι, ἐπήνεσα, ἐπαινέσας, ab ἀκύνω, ἀκύνσομαι, ἤκυσσα, ἀκύνσας.

XXXV. Αὐτὸν κίζοντός σιν] καὶ πθνήξῃ εἰπὼν] ὅτι τέλει] Cum quidam Atticorum amulus dixisset in tertia persona πθνήξῃ, quod apud Germanos Atticos est secundæ personæ: quare sequitur βέλπτον καὶ ἐνταῦθα μὴ αὐτὸν κίζειν κατὰ ῥαίμδρον. Hoc est: præsaret vel hic te non Atticissare moriemis. Aristophanis in Nebulis: σὺ δὲ ἐγχανῶν πθνήξῃ. tu morieris. Hoc quod diximus declarant etiam Thomæ verba ideo a nobis non ommissa: Τεθνήξετα, inquit, ὅτι μετ' ὀλίγον μέλλον] λέγε. Πλά-

των δὲ ἐν Γοργία ὅτι μέλλοντι ἐναρξητικῶς λέγει. Τεθνήξῃ ἔτι ὃν ἂν δόξῃ. καὶ Λιβάνιου. Εἰ μὴ τις ἄρτι μεταδοίῃ, πεθνήξῃ. ὅπερ καὶ Λακκιανὸς ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Græca tamen Platonis exemplaria, quæ ego quidem viderim, πεθνήξεσθαι habent non πεθνήξῃ, ut placet Thomæ. Proinde vitandæ amphibologiæ causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Platonis. πᾶσι καὶ πεθνήξεσθαι τὴν γερύων ἑκαστος. Micyllus hic perperam vertit ὅτι τρίτῃ in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona, subintelligitur enim περσώπῃ. Alioqui εἰς τρίτῳ ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium vel perendie significat. Synesius: Εἰς τρίτῳ ἤκειν ἐπήγερται. Aristides: καὶ ἤκειν εἰς τρίτῳ. Thomas: οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ ἀττικὸι εἰς τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ' εἰς τρίτῳ μόνον. Heliodorus: εἰς τρίτῳ ἐξώρμησαν. Addit tamen Aristophanes ἡμέραν in Lysistratē: ἀλλ' ἐς πλὴν τρίτῳ γ' οὐκ ἡμέραν.

XXXVI. Σπυχάζομαι αὐτῶν] Hic omnes Græci Magistri tacent. Apud unum Lascarem Constantinum legitur, Φεῖδομαι significat ἀμελεβολοῦμαι & ἐλεῶ, præparcum esse & misereri, quod an hic locum

NOT. IN LUCIANI SOL. 93
 locum habeat nescio. Ea certe significa-
 tione videtur verbum σοχάζομαι positum
 esse secundi Maccabæorum cap. 14: καὶ
 τὸ ἰδίῳ πολιτῶν σοχάζομαι. Id est, *para-*
cens, vel *misertus*, vel *consulens*, ut vertit
 interpret illic.

XXXVII. Α'φισαῖν δέ πιν[] εἰπόν[]
 Negat hic Lucianus recte dici ἀφισαῖν δε
 ἀφισαίνειν, pro eo enim dicendum ἀφισά-
 ναι. Thomas: ἰσάσαι ὥς ἰσάειν. Non imi-
 tandus igitur Heliodorus ἀνίσων καὶ ἀνε-
 λάμβανον, quemadmodum nec illud Ba-
 silius in epistola πρὸς τὸν ὑφ' ἐαυτοῦ ἀσκητῆς
 ὅτι αἰετὸς τὸ ἴδιον συμφέρον βλέποντες ἢ δι-
 βάλλειν πῶς ἢ σωίσαιν ὁππείρουσι. Sic τὰ ὅρη
 μεθισταίνειν legitur in sacris litteris pro με-
 θιστάσαι. Diod. Sic. libro 14. Τῆς μὲν πλε-
 λῶν ἀκρόντων ἐπετίμησεν ὥς διίστασθαι τὴν Φι-
 λίας. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν
 ἀποκαθιστῶν τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen
 eodem libro recte dicit: Τὸ μὲν πρῶτον ἐπε-
 χείρησεν ἀφιστάσαι τὴν Πολυπέρχοντα τὴν Ἀντιγόνη
 Φιλίας. Polybius: Εἰς πᾶσι τέτοις σωίσαι-
 νε τὴν συνακαλεσθήσασιν ἀνομιάν σφισιν. Quo
 verbo identidem ita utitur Apostolus.

XXXVIII. πλὴν εἰ μὴ] Ideo a So-
 crate reprehenditur hæc locutio, quod
 qui

qui paulo accuratius locuti sunt πᾶν εἰ
 tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor
 est Phrynichus. Cæterum Thomas est
 in diversa sententia, cujus hæc sunt ver-
 ba: Ἀμφοτέρω λέγει καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε, καὶ
 χωρὶς εἰ τὸδε εἰ καὶ Φρύνιχος· ἀδόκιμον εἶναι
 λέγει πημέδρον μὲν ἔμῃ. Ὡς περ γὰρ Φαίδρου
 πᾶν εἰ τὸδε καὶ πᾶν εἰ μὴ τὸδε, καὶ ἐκπὺς εἰ
 τὸδε, καὶ ἐκπὺς εἰ μὴ τὸδε ἔτω καὶ χωρὶς εἰ τὸδε
 καὶ χωρὶς εἰ μὴ τὸδε. Λεκιανὸς ἐν τῷ βίῳ πρῶ-
 σις· πᾶν εἰ μὴ σκαπνέει καὶ ὑδροφόρον αὐ-
 τὸν δαποδεικτεῖον. Κρεῖττον μὲν τοι εἰ χωρὶς ἔμῃ
 λέγοιτο. Lucianus hanc præceptionem
 suam sæpe non servavit. Dicit enim in
 dialogo Diogenis & Mausoli: πᾶν εἰ μὴ
 τῷ Φησὶ ὅτι μάλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem
 in mercede conductis: πᾶν εἰ μὴ καὶ κεί-
 νων τις; Moxque πᾶν εἰ μὴ δαποχρεῖται σοι.
 Idem in ratione conscribendi historiam:
 Ἐκπὺς εἰ μὴ τῷ ὑπολάβοι τις. Ibidem: Ἐκ-
 πὺς εἰ μὴ ὁξυαδα δέον. Idem in Imagini-
 bus: Ἐκπὺς εἰ μὴ σὺ τῷ εἶναι πᾶν Ἀθλητῶν ὑ-
 πέληφας. Et paulo post: Ἐκπὺς εἰ μὴ πᾶν
 νομίζεις ἀπροάστως Ὀδυσεῖν εἶναι. Idem in
 Piscatoribus: Ἐκπὺς εἰ μὴ καὶ τὸν Ἰάμβουλον ἢ
 τὸν Εὐρύστον εἴη πᾶν φύσιν ὡς ἔμῃ μέσαις ἀντά-
 δειν. Demosthenes περὶ τῶν ἐν Χερρόνησῳ.

πᾶν

πλὺν εἰ μὴ τῷ λέγῃσιν. Idem in IV Philippica: πλὺν εἰ μὴ τῇ περὶ τῆς τύχης βοηθείᾳ γενομένη. Sic & Heliodorus in VIII, πλὺν εἰ μὴ τις θαυμαστοποιία ἐστὶ δαίμων. Plutarchus in Coriolano, πλὺν εἰ μὴ τις θέλοι τὸν Ἀλκιβιάδην ἀποφαίνειν πλειότερον στρατηγόν. Idem in Demosthene: Ἐκτὸς εἰ μὴ νῆ δὲ πρὸς τῷ ὑπὲρ ἀλονήσας λόγον ὁ ἀντιφάνης τῷτο πίπαιχεν. Apostolus I ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ διερμηνεύῃ. Et cap. XV: Ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκὴ ὅστις ὄσαπ.

XXXIX. Ταῦτα ἔφη διπλαῖ χαρίζῃ] *Hæc, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. Micyllus gratificatur vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmuriensis editor, Joannes Benedictus, vidit.*

XL. Τινὲς ᾧ εἰπόν] χαῖται] *Cum quidam dixisset χαῖται pro χεῖται, uti vel oraculum consulere. Philostratus in Heroicis: Χεῖται μὲν γὰρ καὶ τοῖς οἴκοι μαυρίοις Ἀχαιῶς. Herodotus tamen χαῖν & χαῖται dixit in Terpsichore: καὶ ἔτω αὐτὲς πᾶσαι χεῖται. Ibidem: Ἡ δὲ πυθὴν οἱ χαῖται ῥήσεν. respondet. Idem in Clio: Τὰς προφύτας αὐτὸν ἀχχεῖται. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐχεῖτο ὑπὲρ τῆς νόσας.*
Cæte-

Cæterum de $\chi\epsilon\acute{\alpha}\delta\gamma$ & $\chi\epsilon\eta\delta\gamma$ Moschopus
 lus: $\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}\pi\alpha\gamma$, inquit, $\alpha\lambda\lambda\alpha\chi\epsilon\eta\pi\alpha\gamma$, $\chi\epsilon\epsilon\chi\epsilon\acute{\alpha}$
 $\delta\tau\alpha\gamma$, $\alpha\lambda\lambda\alpha\chi\epsilon\eta\delta\gamma$. Homerus: $\Psi\upsilon\chi\eta\chi\epsilon\eta\sigma\acute{o}$
 $\mu\upsilon\delta\upsilon$ $\Theta\eta\epsilon\alpha\iota\varsigma$ $\tau\epsilon\iota\pi\epsilon\sigma\iota\alpha\omicron$. *consulturus*. Liba-
 nius in Antirrhetico: $\tau\omega\Theta\epsilon\omega\chi\epsilon\eta\sigma\acute{o}\mu\upsilon\delta\upsilon$.
Deum consulturus. Latini in eadem notio-
 ne utuntur *adhibere*. Cicer. IX ad fam:
Cum adhibuisset domi mea Lupus me, & Libo-
nem & Servium consobrinum tuum, quæ mea
faerit sententia, cognoscere te ex En. Seio
arbitror. id est, Cum me & Libonem &
Servium, quos in ades meas arcessierat,
consultuisset. Id. III de Offic: Gratidia-
 nus *cum prator esset, collegiumque pratorum*
tribuni plebis adhibuissent. id est, in consi-
lium vocaverint. Sueton. Claud: *Adhi-*
bitis principibus. Florus I, 1. Gemini erant,
uter auspicaretur & regeret adhibere placuit
Deos. Id est, Deorum sententiam per au-
spicia explorare, consulere Deos per aves
 $\chi\epsilon\eta\delta\gamma$ $\theta\epsilon\omicron\varsigma$. Sic hic locus ex Jornande &
 antiquis Flori editionibus legendus. ut
 præclare vidit Gronovius $\omicron\pi\acute{\alpha}\nu\upsilon$. vulgo
 male *adhibuere oracula*. Cic. IV ad fam. 7:
A tuis reliquis non adhibemur. hoc est con-
sulimur. Sed de hac istius vocis notione
 pluribus egit vir doctissimus & ingenii
 elegans.

elegantissimi ac sollertissimi Joannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore ætatis, cum magna & præclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis præcipue quibus litterarum interiorum salus curæ, candor autem & morum sanctitas amori sunt, in notis in Senecæ declamationes propediem bono publico edendis.

XLI. τῷ δὲ λέγοντι ἐκδοτε.] De eo Phrynichus: Ἐκδοτε καὶ μηδὲνα τρόπον ἑπης, ἀλλ' ἐξ ἐκείνων. Idem inferius: Ἀπὸ τότε καὶ ἐκδοτε μὴ λέγε. ἀλλ' ἐξ ἐκείνων, καὶ καθόλου δὲ τοῖς ῥητορικοῖς ὑπερρήμασιν ἔσυνάψαντες τὰς προθέσεις. Et Thomas eadem fere, qui & alibi negat præpositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκπαλαι, ἐκδοτε, ἀποπέρυσιν, ἐκπέρυσιν, & ἀπὸ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνων, ἀπ' ἐκείνων, ἐκ παλαιῶν, ἐκ τέτων. Herodianus in IV: καὶ ἐξ ἐκείνων μὲν τὰ λοιπῶν θεῶν θρησκείῃ. Et paulo post: ἐξ ἐκείνων δὲ ἐκαστάζον πρὸς ἀλλήλους. Xenophon in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τέτων ὁ κύριος ὑπερέκειναι τὸ φρεῖον. Idem in eodem: Ἐκ τέτων ἔπνευσε περὶ πάντας καὶ ἔλεγον. Sic tamen sacri scriptores Matthæus

98 JOH. GEORGII GRAEVII
 cap. XVI: Α'πὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν,
 pro quo Lucianus in Demonacte, καὶ το-
 απεκείνους δὲ ξάμεν & πμᾶν καὶ αἰδεῖσθαι. Idem
 in Dialogo Cyclopi & Neptuni: καὶ ἀπ' ἑκείνους τυφλὸς εἰμί σοι ὡς Πόσειδον. Invenies
 apud Matthæum etiam ἀπαρτίζω, cap. 23,
 & 26, & apud Joannem cap. 13. In II ad
 Corinth. 8, 9 legitur ἀπὸ πέρουσιν. Pollux
 in primo περὶ πέρουσι inquit τρέπον ἐστὶ τρεπτόν.
 Lucianus omiſſa præpositione in Her-
 motimo: Μακρῶ τινι ἄμεινον εἶχε πέρουσι.
 Demosthenes in III Philippica: οὐδὲ
 αἱ πέρουσι πρὸς εὐθείᾳ. Xenophon in III ἐλ-
 ληνικῶν· ἡμεῖς μὲν οἱ αὐτοὶ νυκτὶ δὲ καὶ πέρουσι.
 Plato in Euthydemo πέρουσι δὲ ἢ περὶ πέρου-
 σι εἰδέναι ἤσκησεν σοφῶ. male περὶ πέρουσι im-
 pressum est. Meliores scriptores semper
 opinor sine præpositione utuntur πέρουσι.
 quare in eo quod sequitur εἰρωνίαν esse
 censeo. Καλὸν ἔφη τὸ εἰπεῖν ἐκπέρουσιν. In-
 venies tamen περὶ πέρουσιν etiam in epistola
 quadam Libanii ἀναμνησκόμεν & , inquit,
 οὕτως ἡλγεις περὶ πέρουσιν. Ἐκπαλα legitur
 II Petr. c. 2 & 3. Sed de hoc minus mi-
 randum quam de Arriano, qui in primo
 inquit: εἰς λογισμὸν & ἔκπαλα. Utuntur
 etiam D. Basilii & Plutarchus. Ille qui-
 dem

NOT. IN LUCIANI SOL. 99
 dem ad Athanasium scribens : ὡ, in-
 quit, ἑκπαλαι πρὸς τῆς πριότητος ὑπόλη-
 ψιν ἔχομεν. Hic vero in Themistocle, πα-
 ρεσκαδαικῶς ἑκπαλαι πσιδαις. Et πρὸς βρα-
 δέως. Τιμωρεμένων ἑκπαλαι δὲ ἡσανάκην.
 Idem tamen Attice dixit in Timoleonte :
 ὅπλων πθησανεσμένων ἐκ παλαιῶ. Et
 Philostratus in Heroicis Dialogis, ΦΟΙ-
 ΝΙΞ καὶ ἐκ παλαιῶ ἀρεὰ δοκιμὸν τε καὶ σο-
 φὸν ὡς ἡ ποίησις, ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ
 παλαιῶ ξένη. Herodotus : Ἐπείγε ἀπεκρίθη
 ἐκ παλαιότερα. Idem in eodem primo li-
 bro : Ἦν γὰρ αὐτόθι μαντήϊον ἐκ παλαιῶ ἰδρύ-
 μενον. Idem in Urania : ἡπερ ἡμετέρη τέ ἐστι
 ἐκ παλαιῶ. Pollux in primo : Πάλαι, in-
 quit, πρὸ παλαι, τρέπαλαι. Aristophanes
 in Equitibus : Τρέπαλαι κώημα βελόμε-
 νος Ὀεργεῖν. ΑΛΛ. Εἰ γὰρ δὲ δεκάπαλαι γε
 καὶ δωδεκάπαλαι, καὶ χιλίοπαλαι, καὶ πρὸ παλαι
 πάλαι πάλαι. Jam vero de illo ἐκτοτε quid
 mirum a scriptoribus sacris usurpari, cum
 ne ipse quidem Lucianus ab eo prorsus
 abstinerit : Ἐκτοτε, inquit in Asino suo,
 ἐξ ἐμῶ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ἔ-
 τῃ ἐξ ὄντος ὡρακύνεως. Athenæus in Di-
 pnosophistis : καὶ ἐκτοτε οἱ πρῶτερον καλέ-
 μενοι Διονυσιοκάλαιες, Ἀλεξανδροκάλαιες

ἐκλήθησαν. Arrianus I ἀναβάσ. καὶ ἔκπτε
οἱ Σιδίται ἐβαρβαρίζον. Josephus: ἔκπτε
μετ' ἀδείας ὁ Ἀρχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν.

XLII. τῷ δὲ ἰδὲ ὅτι ἔ' ἰδε] *Cum qui-
dam* ἰδὲ pro ἰδε *utretur*. Haut scio an ve-
lit Lucianus ἰδὲ adverbium poni sine ac-
cusativo post se. Nam ita video plerof-
que omnes eo usos, ἰδε vero verbo addi
accusativum. Nam quod ἰδὲ Attice dici
pro ἰδε scribit Thomas, id nobis non ob-
stat. Nam ἰδὲ de quo Thomas, agit ver-
bum est imperativi modi, scribiturque to-
no circumflexo. ἰδὲ, inquit Thomas,
Ἀττικαὶ λέγουσιν οὕτω ἰδε. Εὐεμπίδης Ἐκάβη.
ἰδὲ με κἀνθάρσος οἷα ἔχω κακά.

XLIII. Ἀνὴλαμβάνομαι ὅτι ἔ' σωίη-
μι] *Cum quidam diceret ἀνὴλαμβάνομαι
affirmo pro σωίημι intelligo*. Sic tamen Jo-
sephus VI Ἀλώσ. Πρῶτον μὲν κινήσεως ἀν-
πλαθεία ἔφασαν καὶ κλύε. id est, *se sensis-
se, audisse, intellexisse*. Suidas dictione κογ-
χύλη; κλύες τ' ὁσμῶν ἀνὴλαμβάνονται. Scho-
liastes Sophoclis in illud in Ajace Masti-
gophoro: Καὶ ξυαρπάζω φρενὶ, ἦτοι, in-
quit, ὅξέως σωίημι καὶ ἀνὴλαμβάνομαι. Sui-
das θηλάζειν ἐνεργητικῶς ἡμεῖς ἀνὴλαμβανέ-
μεθα, id est, *accipimus, intelligimus*. Vide
etiam

NOT. IN LUCIANI SOL. 101
 etiam Budæum qui duobus Alexandri
 Aphrodisei locis ostendit ἀνλαμβάνεσθαι
 esse sensu percipere & ex Basilio ἀνπληψιν
 perceptionem.

XLIV. Βεράδιον δὲ πιν[θ] εἰπὼν[θ].] *Cum*
quidam dixisset βεράδιον pro βεραδύπερον.
 βεραδύπερον, inquit Thomas, ἐβεράδιον; ποιη-
 τικὸν γὰρ, καὶ Ἡσίοδ[θ] ἐν ἡμέραις βεράδιον ἢ
 παρ' ἐλλώεσι φαίνει. ἐκείν[θ] ἢ μάρτυς Λιβα-
 νι[θ] ἐν Ὀπισσολῇ. καὶ σὲ εἰσὶν βεραδύπερον ἀλλὰ
 καὶ σμινόπερον ὀψομαι. Attice igitur Lucia-
 nus in mortuorum Dialogis: Εἰ καὶ ὀλίγω
 βεραδύπερ[θ] λῶ. Et Diodorus Siculus: καὶ
 ταῦτα μὴ πολὺ βεραδύπερον κατὰφέρειται. Au-
 diendus & Phrynichus: βεράδιον, inquit,
 τῷ Ἡσίοδ[θ] μὴ ἔλεγχ[θ]. βεράδιον τε παρ' Ἑλ-
 λήνεσι φαίνει. Πλάτων ἢ καὶ Θεκυδίδης καὶ οἱ
 δακιμώπαι βεραδύπερον. Thucydides in II:
 Τὸ ὕδωρ τὸ γρόμφον τ' νυκτὸς ἐποίησε βεραδύπε-
 ρον αὐτὰς ἐλθεῖν. Plato in Timæo. θαῖτον
 μὴ τὰ τ' ἐλάττω, τὰ ἢ τὸν μέζονα βεραδύπερον
 περιιόντα, τῇ δὲ ταυτῇ φορεῖ τὰ πᾶσι περὶ
 ταῦτα ὑπὸ τῶν βεραδύπερον ἰόντων ἐφαίνετο κατὰ-
 λαμβάνεσθαι κατὰλαμβάνοντα. πάντας γὰρ τὰς
 κύκλους αὐτῶν σφύρασαι ἔλκεα διὰ τὸ διχῇ καὶ
 ἀνεναντία ἅμα περιέναι πρὸ βεραδύτατα ἀπὸν
 ἐφ' αὐτῆς ἔσσης περὶ τῆς ἐγγύτατα ἀπέφαιναν.

Hæc Platonis verba Cicero elegantissime vertit: *Cum alia majorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quam majorem, celerius quæ minorem, motu unius ejusdemque naturæ, quæ velocissime movebantur ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi helici inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant ut quod esset tardissimum id proximum fieret celerrimo.* Parum igitur Attice Plutarchus in Dæmonio Socratis: κελαινεῖν, inquit, ἀνοίγειν καὶ ἀθανάθειν βεβήδιον ὑπαρκόντων. Sic & loquitur in Pompeio, in Catone majore, in libello περὶ ἀοργησίας, Heliodorus in III, & initio libri VI. Josephus in IV Orig: βεβήδιον γὰρ ἀπέλυον οἱ γονεῖς πρὸ θυγατέρας. Notandum porro in Platonis loco Attice dictum esse θᾶττον pro quo minus eleganter πᾶρρον, & ἰονικῶς παχύτερον diceretur. Heliodorus in IV: Εἰ μὴ θᾶττον ἐξήιοι μὲν. Idem ἐκείνης μὲν δὴ καὶ λόγῳ θᾶττον, melius dixit quam in primo καὶ λόγῳ παρίων ἀποδειχθεῖσαι. Thomas: θᾶττον, inquit, Ἀττικῶς, πᾶρρον ἑλλήτως. Idem Phrynichus, quare ea verba quæ sequuntur apud Lucianum omnino per ironiam vel

NOT. IN LUCIANI SOL. 103
 vel cum interrogatione sunt legenda
 (XLV.) εἴ ὅμοιον τῷ πάχον; an non est si-
 mile? vel scilicet non est simile. Philostratus in Heliodoro: Εἰσκαλέμεν ὃ ἡ γῆ πᾶσαν
 ἢ ὥστε εἰς τὸ νοσῆντα ἀνεβάλλετο. Lucianus in
 ratione conscribendi historiam: Θᾶπτον
 αὐτὸν καὶ ὁμαρέστερον. Idem in Toxari γῆτ-
 τον γὰρ τὸ νόμα ἕκαστος αὐτῶν ὀπιλάδοιτο,
 & mox καὶ γῆτον ἐνδῶσῶ. Non dicit ta-
 men sine exemplo Apostolus I ad Timo-
 theum: ἐλπίζων ἐλθεῖν πρὸς σε πάχον. Et ad
 Hebræos μεθ' ἧς εἰάν πάχον ἐρχηται, ibid. ἵνα
 πάχον δοτακατασταθῶ ὑμῖν. Plutarchus enim
 in connubialibus præceptis σθένευσται ὃ πά-
 χον αἰ μὴ τινος ἐπὶ πρὸς διωκτὰς στέγειν ἅμα καὶ
 τρέφειν ὀπιλάδῃ. Josephus IV. δὲ χαριολο-
 γίας. Ἀναλισκομένων τε τῶ ἐπητηδείων πάχον
 ὑπὸ αὐτῆς. Idem in secundo Originum:
 Ἀλλὰ πάχον ἐλθεῖσιν ὅτι πλεὺς ἀγορῶν ἔστιν.
 Idem: πάχον ἐξήλθον ἀλύοντες. qui tamen
 alibi fere γῆτον dixit. Dionys. Halicar-
 nass. lib. VI ἀγωνιστὰς παχέας ἢ φρανιμώτε-
 ροι. Herodotus in Melpomene: πάχον
 συμμίσγοιμεν αὐτὸν ἐς μάχην ὑμῖν. Diodorus
 Siculus in XX: καὶ πάχον μὲν ἐπλεον αἰτὶ
 βαρβάρων. Idem in eodem: Τάχον τῆς
 περσοδοκίας ἀπάντων ὀπιτελεσμένων. Id est,

expectatione celerius. Arrianus in Periplo:
 οὐδὲν δὲ κωλύει καὶ πᾶν. Idem in VIII
 expeditionis Alexandri, qui liber solus
 Ionice scriptus est, παχύτερον, dicit, ἥς γὰρ
 πᾶσι γῆρας παῶδε παχύτερον ἐπέρχεται. Et
 paulo post: καὶ γὰρ οὐτ' καρπὸς ἐν ταύτῃ
 τῇ χώρῃ πεπαίνεισθαι τε παχύτερον μὲν τῆς ἄλλης
 αὐτὸς ἔστι. Μεγαθένης ἀνέγραψε καὶ Φθίνων
 παχύτερον. Sed hoc facit hic imitatione
 Herodoti, qui in Thalia, ἐπίησε, inquit,
 παχύτερον ἢ σοφώτερον. quod & Diodorus
 Siculus imitatus est in XX libro suæ bi-
 bliothecæ: Ταχύτερον ἐκινδυνύειν αὐτὰνδε
 πασι σκάφησιν γλυκυθλίωσι.

XLVI. Βαρῶν δὲ πιν[θ] αἰών[θ] Idem
 Thomas docet: Βαρῶν, inquit, χρήσι-
 μον, Βαρῶν δὲ ἀχρηστον ὡς αὖ τοῖς δοκιμαστέ-
 τοις τῶν παλαιῶν. πᾶσι δὲ πᾶσι ἀχρηστοῦς ἔ-
 βαρύνεσθαι, λέγουσιν ἀλλὰ βεβαρύνεσθαι εἰς παθη-
 κὴν σημασίαν. Ἀρσείδης ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν.
 οἱ δὲ ἦσαν οἶνον βεβαρυνότες οἱ νεώτεροι. Plato
 tamen in Symposio hoc ipsam passiva
 voce dixit. βεβαρυνόμεθα, inquit, ὁ πόρ[θ]
 μεθύομεθα τῶν νέκταρ[θ] (οἶνός γάρ ἐστιν ἡ) εἰς
 τὸν τῶν Διὸς κῆπον εἰσελθόντων βεβαρυνόμεθα ὄ-
 δον. Suidas in eandem sententiam, quam
 Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνεσθαι κω-
 ρῶ-

ελαίτερον, ἔ γάρ δέι λέγειν ἐβαρέετο, ἢ βαρέ-
μαι, ἢ βαρέμην. Οὐδὲ ἀλλεύ τινα κλίσιν
ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρυνόμεναι, ἢ βαρυνόμεν. Πο-
λίτι. Ο' ὃ ἐξαναστὰς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῷ
ἀρρώστιας, τὰ ὃ ὑπὸ τῷ ἡλικίας βαρυνόμεν.
εἶχε γὰρ ἐβδόμηκον ἔτη. καὶ αὐτὸς ἀρῶν διὰ
τῶν βαρυνόμενων πῶν σύγκληρον.

XLVII. Λέλογχα ὃ τὸ εἰληχα λέγον-
ται.] Cum quidam pro εἰληχα dixisset λέλογ-
χα. Εἰεἰληχεν, inquit Thomas, εὖ οὐκ ἐ-
λογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit
in amoribus. Χαερκλῆς ἐλελόγχη. Tametsi
idem in eodem libello Attice dixit ἀν-
δράσι σύγκληρον εἰληχα ταῖςιν.

XLVIII. ἱππιαδαὶ διὰ Ἰππὶ & πέπειται
πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent ἱππιαδαὶ
pro πέπειται. Sic legitur, sed perperam uti
apparet ex Thoma & Luciano in Nefa-
sto: Εἰώ, inquit, iste τὰ δρχαὶ τῶν τελευτῶν μη-
νοῖν, καὶ τὸ ἀνηνεμία, ἢ τὸ πέτασμα, ἢ τὸ ῥα-
χιώειν. Thomas vero: πέτασμα εἰς τὸ Πῆ-
τόρων εἶπεν ἀλλὰ πέτομαι. Quare hic pro πέ-
πειται omnino legendum πέπειται. Sed ut
ad ἱππιαδαὶ redeamus reprehenditur ἱππα-
τα a Luciano in Lexiphane. Locus infra
referetur. De πέτασμα vero & ἱππιαδαὶ Tho-
mas. Πέτασμα, inquit, εἰς ἱππιαδαὶ. Καὶ Λι-

βάνιⓈ ἐν τῇ οἶδα ὅτι σε διφραίνῃ ακῶμματα ἐ-
 μὸν ὀπισθολῇ· σὺ γὰρ ἐκεῖνⓈ ὁ πετόμηνⓈ μὲν
 ὅπως ἂν ἡμῶν ἀκέσαιοι, πετόμηνⓈ δὲ αὐτοῖς
 ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῷ συλλέγω. Phrynichus:
 ἱππάρχου παραιτητέον εἰ καὶ ἀπαξ εἴη πρὸς κείνους
 ἢ δις πέπαθ' ἢ λέγε. Utitur Lucianus utro-
 que vicissim, frequentius tamen τῷ πέτο-
 μαι. In Dialogo Tritonis & Nereidum;
 Ἡδὴ πρόσγεⓈ πετόμηνⓈ. Et in Musæ
 encomio: ἀλλὰ μετ' ὠδῆς πέπαθα. Idem
 in libello de ratione scribendi histo-
 riam: καὶ τῷ Περίως ἐπὶ σὺν τῇ μεθέσει τῶν
 ἐκάστου γνώμην πεπιπομύμεν. Idem tamen in
 amoribus dixit, ἐλάττειν ῥοίζῳ διήπιαμεθα.
 Et in Deorum judicio, ἐξ ἀφανῆς καδι-
 πλάμμοι. Ibidem, ὅποτε ἤδη ἐν τῷ αἵματι
 συμπεριπλάμνην αἰσῶ. Heliodorus initio V:
 Μανὸν δὲ διήπιαμμένῳ τῶν ἐλκᾶδων παρεμείβοντο.
 Gregorius Theologus Basilio: Τὰς περὶ ὀδι-
 κὰς ὀρνίθας ἀδοντάς μὲν ἀλλὰ τὸν λιμὸν καὶ παρ-
 πιαμμένους μὲν ἀλλὰ τῶν ἐρημίων.

XLIX. Περίσσερον δὲ πινⓈ εἰπὼνⓈ.]
 Adversatur Luciano recta Athenæus Di-
 pnosophist. IX: Ἀτὴ καὶ ἡ δόστικῶς πε-
 σσερὸν καλεῖσιν. Ἀλέξιος Συναγρέχων. Οἱ δὲ
 καὶ Ἀφροδίτης εἰμι γὰρ περὶ σπέρμα. Φερεκράτης
 ἐν Γραφῶσι φησιν ἀποπεμψέναι ἀγγέλλοντα τὴν
 περὶ σπέρμα.

L. φα-

L. φαχὸν δὲ τινὲς εἰπόν[τες] ἐδηδοκέναι] *Cum quidam dixisset se edisse φαχὸν*, id est, vasculum olearium cum φακῶ *lenticulam* dicere debuerit singulariter, vel φακῆς pluraliter. φαχὸν pro vasculo oleario legitur IV Reg. 9: Λάβε τὸ φαχὸν τῆς ἐλαίας, moxque λήψῃ τὸν φαχόν. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακῆς dixit pro lentigine morbo, ἀλλ' ὥσπερ οἱ φαῦλοι τῶν ζωγράφων, τῶν καλῶν ἐφικνέσθαι μὴ δυνατόν· οἱ δὲ αἰσθένειαν ἐν ῥυτίσι καὶ φακῆσι καὶ ἐλαῖσι τοῖς ὁμοιότητες ἀναφέρουσιν. *Rugis, lentiginibus & cicatricibus similitudines referunt.* Quid præterea φακῆς significet pete ex Hesychio. Nunc Ammonium si placet audiamus: φακῆς, inquit, φακῆς ἀναφέρειν φασίν. φακῆς οἱ ἐπὶ ὤμοις ἔχ' ἐνικῶς· φακὴ δὲ ἢ ἡ ὑψηλὴ. πετρήρεται ὡσαύτως τοῖς πτερυγοῖς ἢ ἀσπιδόεσσι. Vitandæ igitur amphibologię causa φακὴ dicendum unius numero pro legumine cocto, & φακῆς numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vasculo autem φαχὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores quos Athenæus adducit modo φακῆς modo φακῶ dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Saturnalibus epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὑμῶν
συντί-

σαπέρδω ἐνπετηχότα ἔξῃ. Et in Hermotimo, καὶ οἱ φακὲς ὕτακεις. Theophrastus, Dioscorides, Paulus Ægineta etiam de legumine φακὸν dicunt, quod hic improbat Lucianus.

L. I. Ἡ γὰρ θύρα ἀνέωγέ σοι.] ἀνέωγε male dicitur pro ἀνέωκται. Phrynichus: Ἀνέωγε ἡ θύρα, σαλοικισμός, χρηὴ γὰρ λέγειν ἀνέωκται. Contra tamen hoc præceptum ἀνέωγε passive posuerunt Herodianus IV: Πυλίδας ἔχον καὶ θύρας ἀνεωγίας. Lucianus περὶ Γυμνασίων, καὶ ἀνεωγίοι τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόνων. Idem in votis: ἦν πως ἀνεωγῆαι ἐπὶ πλὴν πάλαστρον κατὰ λάβωρον. Plutarchus in vita Pyrrhi: Τῷδε Πύρρῳ πολλὰς ὁδὸς ἀνεωγῆαι πρὸς θάνατον. Sic in vita Martii Coriolani, & Sozomenus V Histor. Ecclesiast. οἱ ναοὶ ἀνεώγησαν. Josephus in IIII Originum: Εἰκόσι μὲν πόλεις ἀνεώγησαν καὶ πόλεις. Apostolus I ad Corinth. 16: Θύρα γὰρ μοι ἀνέωγε μεγάλη. Passive tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα. Thomas Magister hic dissentit a Phrynicho: Ἀνέωγε ὅτι μὲν ὡς ἀλάκῃ ἀντὶ τοῦ ἡνοιγῆναι. Ἀρεσιδὴς ἐν τῷ Παναθηναϊκῷ. Ἐξέρχεται γὰρ πάντες ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἱερῶν γλῆσσῃ γε, καὶ διεπρεσβόετο πρὸς τοῦ θιγῆναι πνέχαιον

δρχαῖον τρόπον. καὶ Δημοσθένης· ἡ γραμματεὺς
 ἔκλεπεν ἢ ὑπανάγων. Ἀπὸ γὰρ ἔ' ἀνοίγω, ἀ-
 νέωρον, ἀνέωγες, ἀνέωγρον. Ἐπὶ ᾧ μέσθ' ὅρα-
 κειμήριον τὸ ἀνέωγρον ἀντὶ ἔ' ἡνεώχθη. Ἀνοίγω
 γὰρ ἀνοίξω, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Σιω-
 σι[Ⓢ] ἐν Ὀπισθο[Ⓢ] τῇ ἀγαθὸν πεποιημέναι ὅτι κύ-
 ρον· πίνες οἰκίαι τοῖς λησταῖς ἀνέωγασιν. Λα-
 κκιανὸς ἐν τῷ Μίκυλλ[Ⓢ] ἢ Ἀλεκτρυόν, καὶ ἐνδια-
 τρέ[Ⓢ] ἀνεωγῶσι τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11.
 Suidas Comicos citat Pherecratem in
 Crapatallis & Amipsiam in Moechis, qui
 ἀνέωγε active dixerunt. Sic & Homerus
 Iliad. π. χηλῆ[Ⓢ] δ' ἄπο πῶμ' ἀνέωγε. Et He-
 rodotus in Clio: Εἰ μὴ ἀπληστές τε εἴης χρη-
 μάτων καὶ αἰχροκερδῆς σὺν ἂν νεκρῶν θήκας
 ἀνέωγες. Apostolus passive dixit: Τὸ σῶμα
 ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς ὡς Κορίνθιοι.

LII. Ἰππῶ[Ⓢ] εἰς πεδῖον καλεῖν] Nomina
 in *eus* apud medios inter Atticorum ve-
 terum & Sophistarum ætatem, Diodo-
 rum Siculum, Polybium, Laërtium & e-
 jusdem notæ scriptores fere εἰς contra-
 ctum habent in accusativo plurali: apud
 veteres Atticos Aristophanem, Demo-
 sthenem, Aristotelem, Theophrastum,
 Isocratem, Platonem, Lyfiam, Thucy-
 didem, Xenophontem, & ejus imitato-
 rem

110 JOH. GEORGII GRÆVII
 rem Arrianum, tum apud Sophistas,
 Pausaniam, Heliodorum, Libanium, A-
 ristidem, Lucianum, alios ejus ætatis scri-
 ptores Dionem, Appianum, Herodia-
 num, & ex nostris Chrysostomum, Basi-
 lium, Gregorium Theologum, Syne-
 sium sine contractione fere in εας, quod
 & notavit vir summe eruditus P. Leo-
 pardus in Miscellaneis. Thomas Magi-
 ster: Εἰμῶεας, βασιλέας, ἱερέας καὶ ὅσα
 ποιαῦτα Ἀτλῆκαὶ, τὸ δὲ σωρημηδῶς ταῦτα λέ-
 γην ὅσα ἔστιν ἐκείνων. Plato in Theæteto,
 unde hic Luciani sumtus est: ἱπῶεας εἰς
 πεδίον προκαλεῖς Σωκράτῳ εἰς λόγους. Luce
 igitur clarius est in ἱπῶεας esse solæci-
 smum, ut recte Thomas observavit con-
 tra omnium Grammaticorum præceptio-
 nes. Plutarchus & Josephus modo εας
 modo εας dicunt, nisi illud quoque typo-
 graphis aut intempestivis emendatori-
 bus debemus. Plethon certe Gemistus
 Plutarchi & Diodori Siculi verba trans-
 scribens pro ἱπῶεας accusativo semper ἱπ-
 πίας habet. Plutarchus in Timoleonte:
 Οἱ Κορίνθιοι πέμπουσιν αὐτῷ διαγλίχας ὀπλίτας
 καὶ διακρούσας ἱπῶεας. pro quo Plethon: Κο-
 ρίνθιοι Τιμολέοντι πέμπουσι διαγλίχας μὲν ὀπλί-
 τας,

τας, ἰππέας ἢ Διαικασίους. Diodorus Siculus: Θηβαῖοι δ' ἀπέσειλαν πεζὺς μὲν τετρακιχλίς ἰππεῖς ἢ φ. Gemistus autem: Θηβαῖοι δ' ἀπέσειλαν πεζὺς μὲν τετρακιχλίς, ἰππέας ἢ πεντακασίους. Sic & alibi. Illud Luciani quod mox sequitur σὺ ἢ σὺν ἰππεῖς καλενόνους; ita vertendum fuit: *An tu vocem ἰππεῖς notasti vel animadvertisti?* Pro quo interpres, *tu vero equites cogitasti.* Aristophanes in equitibus: Μῆτ' ἐν γῇ μῆτ' ἐν θαλάττῃ διαφυγεῖν σὺν ἰππέας. Idem in Acharnensibus: Ταῦθ' ὡς ἐξανώθλω καὶ φυλῶ σὺν ἰππέας. Plato in VI de legibus: Χωρὶς δὲ σὺν ἰππέας. Xenophon in primo Institutionis Cyri: Πολλοὶ ἢ ἔς αὐτὸς ἔχων ἤκεν ἰππέας καὶ πεζὺς. Et in eadem pagella: καὶ σὺν ἰππέας ἡσυχίαν ἀγόντας. Sic idem in sexto, & septimo libro. Thucydides in sexto: Εὐφηφίσαντο πλὴν τε τροφῶν πέμπειν τῇ στρατιᾷ καὶ σὺν ἰππέας. Et in eadem pagella. Καταλαμβάνουσι τὰς τε ἰππέας ἠκόντας ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Demosthenes I Philippic. Μετὰ τέτων ἰππέας Διαικασίους. Idem in III Philipp. Ψιλὰς, ἰππέας, πξότας, ξένους. Ibidem: ἢ πότεροι σὺν ἰππέας πρέδουσαν. Sic & Philostratus in Heroicis, Heliodorus in VIII, Lucianus in votis, &
in

112 JOH. GEORGII GRÆVII
 in Toxari, Arrianus in VI expeditionis
 Alexandri, Josephus in fine VII Αλώ-
 στως, Pausanias in Atticis, Plutarchus in
 Alcibiade, Chrysostomus in compara-
 tione monachi & regis: καὶ τοξότας, καὶ ἱπ-
 πείας, καὶ στρατηγός. Sic usi sunt jam dicti
 auctores semper præter Plutarchum &
 Josephum. Nam quod apud Platonem
 XI de legibus legitur ἱππεῖς καὶ ἱππείας in
 accusativo eodem loco typographis ad-
 scribendum est, ἱππείας, inquit, εἰς αὐτῶν ἱπ-
 πεῖς. Quare viderint Grammatici qui hos
 accusativos docent contrahi. Eodem
 modo etiam veteres dicebant νομέας, βα-
 σιλίεας, Φονέας, σφαγέας, τροφέας, γονέας, πα-
 κέας, σόας, κερέας, κναφέας, σκαφέας, ἱερέας,
 ἀρχιερέας, ἐρμηνέας, ἀμφορέας. Sic genti-
 litia Εὐαγρέας, Αἰχαρνέας, Φωκέας, Μαντι-
 νέας, Καλκιδέας, Δωρεέας, Πλαταιέας, Μεγα-
 ρέας &c. Apud Herodianum semper βα-
 σιλίεας leges nunquam βασιλεῖς in accusa-
 tivo. Ergo scribis debetur quod illic
 ἱππεῖς, τροφεῖς, Φονεῖς legitur pro ἱππείας,
 τροφέας, Φονέας. Apud eundem etiam &
 Josephum recte invenitur ἀμφορέας. Sic
 & Alciphron: Εἰς Δαναΐδων αὐτῶν ἀμφορέας
 ἐκχέομεν πίδαξ. Librariis etiam debet ac-
 ceptum

ceptum referri quod Isocrates in oratione ad Philippum habet βασιλεῖς μεγάλας παροργισμούς, cum in aliis locis semper scribat βασιλέας, præsertim in ad Nicoclem παραινέσθ, sive hic ipse Isocrates illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud Demosthenem in ea oratione qua respondetur Philippi litteris γονεῖς pro γονέας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναῖκα. Certe in quarta Philippica recte habet: οὕτω συμπάσης τῆ πόλεως κρινέας δεῖ γονέας εἶναι ἑξυμπαντας ἡγεῖσθαι. Sic νομέας apud Herodotum Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, *costas* navium significans non *pastores*, ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi Brodeus & Leopardus hoc pridem notarunt. De his costis vide quæ docuit Vir Clarissimus & pereruditus Johannes Schefferus de re militari Navali lib. I, cap. 6. Non dissimilis locus est Luciani in votis: ὅσπερ οἱ βασιλεῖς ἐπακρομένωμοι τραγωδοί, pro quo alibi semper βασιλέας dixit. In Iongævis: οἷς συνάψω καὶ εἶναι λοιπὸν βασιλέας. Ibidem: καὶ ὅτι τροπείαις πολλὰς Μακεδόνων βασιλέας. Et paulo post: πσυχὰς ἐδυνάμην βασιλέας ἀθροῖσαι.

LIII. κατὰ σφᾶς αὐτὰς διήλθομεν] *Luculentus solœcismus*, ut si dicam *inter eos ipsos narravimus*, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum Platone in Gorgia: ἀδικῆσι σφᾶς αὐτὰς. *Eos injuria afficiunt*. Et Thucydide: καὶ παρέδοσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτὰς. *Omnes enim σφᾶς αὐτὰς* tertiæ personæ pronomen junxerunt verbo tertiæ personæ.

LIV. Μανιδέται γὰρ ἐκείνῳ πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσιν] Recte notavit Micyllus *μανιδέται* dici proprie de consulentibus. Æschines: οἱ ἄλλοι ἀμφικλύοντες μανιδίαν ἐμανιδέσαντο ὡς δὲ τῷ Θεῷ, πῖνι χρῆ πμωρία τὰς ἀνθρώπους τέτρε μετελθεῖν. Herodotus: Μαντήια εἰς τὰ ἀπεμψε μανιδόμην ὁ Κροῖστος. Plato in Apologia Socratis: Χαίρεφῶν ἐτόλμησε τέτο μανιδέται. Xenophon in initio commentariorum: Εἰδέναι πὰς συμφέροντα τοῖς μανιδόμοις. Moschopulus hoc paulo aliter: Χρῆ, inquit, ἀντὶ τῆς πρέπτης βαριύνεται. Χρῆ ἢ πεισσωμένως ἀντὶ τῆς χρησμὸν δίδωσι, καὶ χρᾶν ἀπαρέμφατον. Χρᾶ γάρ ἐστι καὶ τροπὴ τῆς αἰσῆς καὶ χρῆ. καὶ ὁ μὲν Θεὸς χρῆ, ὁ δὲ Θεὸν μανιδέται. Hanc Moschopuli sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum

dum non *χεῖρ*; fretus maxime auctoritate Herodoti, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est *η*, identidem tamen *χεῖρ* usurpavit. Ο' Α'καρνάν, inquit, *χρησμολόγ* ὁ ἀνὴρ ὅς οἱ περσιῶν *χεῖρ* ἐν ἑξαμέτρῳ πόνῳ. Et paulo post: ο' μὲν δὴ οἱ ἐκ θεάζων *χεῖρ* πᾶδε. Moxque: ἡ ὅτι πυθίη σφρα *χεῖρ* ἐν τετράμετρῳ πόνῳ. Lucianus in Dialogo Menippi & Trophonii: *χεῖρ* ὡς Μένιππε ἐν Βοιωτίᾳ. Sed ut ad *μανιδεύεσθαι* revertamur non semper observatur illud Luciani de hac voce præceptum, sed ab accuratissimis & ἀττικωτάτοις scriptoribus *μαντεύεσθαι* etiam dicitur de diis & hominibus respondentibus. Demosthenes περὶ στεφάνου· καὶ τὸν ἀπὸλλω τὸν Πύθιον *μανιδεύμενον*. Lucianus in Demonacte: καὶ μάντιν δὲ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μειδῶ *μανιδεύμενον*. Idem in Alexandro: κοσκίνω τὸ *εὖ λόγῳ μανιδεύμενον*. Pauloque post: προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικόμενοις ὡς *μαντεύεται* ὁ θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiresiae, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii. in hoc Apollo dicit: πλὴν ἄλλα ὥστε ἐγὼ *μαντεύομαι*. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere *χεῖρ* καὶ ἀναίρεσθαι.

Isocrates in Archidamo: οὐ δὲ θεὸς πει-
 ῶν μὲν ἐπηρώτησεν οὐκ ἀνέειλεν. Libanius in
 Antirrhetico: οὐ γὰρ ἀνέειλε πρὸς τῷ τρώσαν-
 τι καὶ πλὴν ἴασιν ζητεῖν. Herodot. in II: ὡς μὲν
 δὴ ἀνέλεθ' ἐμιν βασιλέα εἶναι. Chrysostomus
 in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸν
 δαίμονα χρησμὸν ἀπαλιῶν καὶ ἀξιώων ἀναιρεῖν
 πρὸς τὸ καὶ γνώμην αὐτῷ. Urgebat, inquit,
demonem ab oraculis reposcens postulansque
sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas
animo versabat.

L V. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαυγάνε' σε περιών]
Nam singuli solæcismi tibi latent circummeun-
tes. Sic legendus hic locus & vertendus.
 sensus est singuli qui circa te oberrant, a
 me tibi obijciuntur solæcismi, te fugiunt,
 a te non animadvertuntur. Solæcismus
 versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicen-
 dum fuisset καθ' ἓνα, Mycillus hic puta-
 vit καθ' εἰς esse participium fecitque lo-
 cum suspectum de mendo, cum nihil sit
 scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam
 hic reprehendit Lucianus sæpe in sacris
 scriptoribus. In epistola ad Romanos
 cap. 12: οὐ γὰρ καθ' εἰς ἀλλήλων μέλη. Mac-
 cabæorum libro III: οὐ καθ' εἰς δὲ τὸ φί-
 λων σκυθρωπῶς ὑπεκρεών. Marc. XIV:

οἱ δὲ ἕρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτὰ εἰς
καθ' εἰς, μή τις ἐγώ; Et Johan. VIII: ἐξ-
ήρχοντο εἰς καθ' εἰς. *exibant singuli*. Ubi
Beza καθ' εἰς putat positum pro καὶ ἕκαστος εἰς.
inde & in quibusdam editionibus scribi-
tur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis
καθ' εἰς. perperam. καθ' εἰς enim per He-
braicam enallagen dicitur pro καθ' ἕνα,
quo Attici scriptores utuntur. Philo-
stratus in Heroicis: καὶ καθ' ἕνα σὺν ἡρώς.
singulos heroes. dicit idem in eodem ope-
re εἰς ἕνα, κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἕνα. *pu-
blice & privatim*. Idem in vita Herodis:
τῷ τ' Ἀθλιναίων δῆμῳ καθ' ἕκαστον ἑστὸν μνᾶν
καθ' ἕνα. *singulas minas*. Plutarchus in
præceptis Politicis: καθ' ἕνα καὶ κοινῇ. He-
liodorus II: καθ' ἕνα συλλεγόμεναι ποτέ. Æ-
lianus καὶ ἐν τ' καθ' ἕνα. Lucianus Dialo-
go Martis & Mercurii: Εἰγὼ δὲ ὅτι μὲν
καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur:
καθεν' ἀπάντων. Idem in Harmonide, &
Dialogo Plutonis & Mercurii: μελετᾶ-
σόμεν γὰρ σοι ἤδη αὐτὰς καθ' ἕνα ἐξῆς. Basi-
lius Libanio: αἰχμώομαι καθ' ἕνα σοι περισ-
τάγων σὺν καππαδοκάς. Et sic Apostolus
quoque more Atticorum in epistola ad
Ephesios cap. V: πλεον καὶ ὑμεῖς οἱ καθ'

ἓνα. Et I Cor. XIV, 31: Διψάουσιν γὰρ καθ' ἓνα πάντες προφητεύειν. Demosthenes in III Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἓνα ἕκαστον ἔτῳσι περικέπην. Idem ἄνδρα addit in Corona: καὶ ὅσον καθ' ἓνα ἄνδρα. Thomas Magister: καὶ καθ' εἷς ἀλλὰ καθ' ἕκαστον δεῖ λέγειν. Sed nec καθ' ἕκαστον recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. vide Budæi commentaria utriusque linguæ, Et sic puto apud Thomam legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. Socrates Ecclesiasticæ historiæ lib. XVI, 13: Ἐπειδὴ γὰρ ἄλλ' ἄλλα δόγματός οἱ καθ' εἷς ἐπελάμβανον. Eusebius historiæ Ecclesiasticæ X: καὶ μὴ μόνον γε ὁ καθ' εἷς ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀθρόως ἀνέφηναν. Ad eandem formam factum ἀνὰ εἷς pro ἀν' ἓνα. Joannes Theologus Apocalypf. XXI: καὶ αἱ δώδεκα πυλῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἀνὰ εἷς ἕκαστον τῶν πυλῶνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἀν' ἓνα ἕκαστον. *singula porta*, aut potius καθ' ἓνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est καθ' εἷς Lucianum dixisse cum singulari λαμπρύνει, at Solœcistam conjunxisse cum plurali εὐόκασι, quemadmodum & Marcus &

NOT. IN LUCIANI SOL. 119
& Joannes, ut duplex forte hic sit folœ-
cilmus.

LVI. *μνησδόμενον αὐτῷ γάμον*] In hunc
locum Thomas: ἐπ' ἀνδρὸς, inquit, τὸ μνᾶ-
ται, οἷον μνᾶται γυναικα, ὅτι ἡ γυναικὸς τὸ
μνησδέεται ἀνδρὶ. Moschopulus in eadem
est sententia: Μνᾶται ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικα,
ὅτι δὲ γυναικὸς μνησδέεται ἡ γυνή. Nimi-
rum magistri docent μνᾶσαι proprie esse
ambire puellam, sive foeminam, & dici de
viris Attice, μνησδέεται vero de puellis &
foeminis quæ despondentur & nubunt.
Attice igitur Evangelium: μνησθεύσης
γὰρ τῆ μητρὸς αὐτῆς Μαρίας τῷ Ἰωσήφ. Proprie
etiam Lucianus in Nefasto: πρῶτον γέν
ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῷ μνᾶσαι ἐτόλμησας. Et
Plutarchus in amatoriis narrationibus:
Ταύτῃ μνῶνται Στεφάνων Ὁρχομενοῖς καὶ Καλ-
λιόθενος Ἀλιάρῃ. Herodotus quoque
in Clio: ταύτῃ πέμπων ὁ Κῦρ ἐμνᾶτο τῷ
λόγῳ, θέλων γυναικα λυῖν ἔχειν· ἡ δὲ Τόμυρις
συνείσατο αὐτῷ μιν μνώμενον. Plutarchus
in Erotico etiam usus est eo verbo de
muliere vidua nobili & prædivite, ultro
ambiente nuptias adolescentuli cujus-
dam, quemadmodum Martialis dixit:
Uxori nubere nola mea. οὐ γὰρ ἀπολείψασαι

δοξας, inquit, καὶ γῆν τηλικαῦτα καὶ πλεῖ-
 τ' ἐμνάτο μείρακιον ἐκ χλαμύδ' ἐπὶ παι-
 δαγωγείῳ δέομαι. Improprrie igitur Lu-
 cianus in Toxari: καὶ ὅπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γά-
 μοις ὀπιπλὺ μνηστρόμοι. Ibidem: Δεῖ δὲ
 τ' μνηστέρων ἕκαστον προσεγγέιλαντα ἑαυτὸν διό-
 πι μνηστρόμῳ ἡκέ. Et paulo post: μνη-
 στρόδοι πλὴν παῖδα πολλὰ ἐπαινέοντα ἑαυτὸν.
 Parum igitur Attice Plutarchus in nar-
 rationibus amatoriis, ἐμνηστρόνο αὐτῶν
 τεράζοντα νεανία. Moxque in iisdem: μὴ
 μνηστρόδοι τινας τὰς κόρας. Sic & Pausanias
 in Laconicis, Heliodorus in V, Laërtius
 in Hipparchia, Josephus Originum Ju-
 daicarum lib. V, & XII. Activa tamen
 voce μνηστὴρ γάμον legitur apud vetustissi-
 mum quemque. Dicit enim Plato in se-
 xto de legibus: μνηστῆρ γάμον αὐτῶ. A-
 pud Euripidem in Iphigenia Aulidensi
 Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πέπονθα δεινὰ μνη-
 στὴν γάμος ὅκ' ὄντας. Isocrates βεληθέντ'
 αὐτῶ μνηστῆρα κόρην. Diodorus XX: Ἀ-
 ξιολογώτατοι τ' ἡγαμόνων ταύτῃ ἐμνηστῶν.
 Sic plures alii. Nubere quoque dicitur
 semper, si proprie accipiat, de puellis
 & foeminis, ut ducere de viris, apud au-
 ctores Latinæ linguæ locupletes. Nam
 de

NOT. IN LUCIANI SOL. 121
 de Tertulliano, Hildeberto & Fulgen-
 tio, quos & de viris *nubere* dixisse hone-
 ste C. Barthius docet Advers. V I, c. 14.
 non contenderim. Nam & multa alia a-
 pud illos leguntur scriptores, quæ a me-
 lioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc in-
 ter eruditos jam decisa sunt, ut risum de-
 beant qui aliter sentiant.

L V II. Α'πολείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc
 Solœcismum Thomas aperit: Α'πολείπει ἡ
 γυνὴ τὸν ἄνδρα. Α'ρχιφάνης ἐν Νεφέλαις. Α'πο-
 λιπῶσα γὰρ αὐτὸν ὄχλο. ἐκβάλλει ὁ ἄνθρωπος τὴν
 γυναῖκα. Λιθάνιος ἐν Μελέτῃ τὴν Λάλη· ἐκβάλλει
 τὸ γυναικόν. Nimirum uxor cum viro nun-
 tium remittit, dicitur Græcis ἀπολείπειν
 ἄνδρα, Latinis *divortere*, *discedere à viro*.
 vir vero cum repudiat uxorem ἐκβάλλειν
 γυναῖκα. Latinis *exigere*. Cic: *Mimam ex-
 egit*. Eleganter igitur Josephus ἔπειθε τὸν ἄν-
 δρα καταλιπῶσαν αὐτὴν γήμασθαι. Attice idem
 dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Ef-
 dra: λογίζομεθα ὅτι εἰάν ἐκβαλεῖν αὐτὰς
 τὰς γυναῖκας περὶ τῆς. pro quo eodem in
 loco etiam dicit ἀποπέμψασθαι. Quare mi-
 nus Attice ipse Luc. in I Dialog. Junonis
 & Jovis: Α'πολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ χαμετῶ.
 Ibidem in bis accusato: Τὴν νόμῳ χαμε-
 τῶ

τὴν ἕτως ἀτίμως δοπολείη. Plutarchus in Stoicis controversiis confundit etiam hanc differentiam, ὥσπερ ἐπὶ τις τὴν γαμετὴν δοπολιπὼν ἑταίρα διὰ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ διδῆς γυναικὶ δοπολείπειν ἢ ἄνδρα, διδῆς ᾧ ἐκβαλεῖν γυναῖκα ὑπὲρ Φαρμακεία τέκνων. Ibidem: ἀπέμψατο γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔξεσι γαμεῖν ἔθεν βέλεται τις καὶ δοποβαλέατ τὴν ἑσσην γυναῖκα.

LVIII. Εἴ τις γὰρ νυκτὶ ψοφοίῃ τὴν θύραν εἰσιῶν καὶ ἐξιῶν κήπιοι] Hæc verba bene vertit interpres per *concrepuit ostium & pulsavit*. Nam quod apud Latinos discrimen est inter *ostium crepat & pulsatur*, eadem est apud Græcos inter κήπειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque absistere, ne læderentur, apud Atticos enim fores non introrsum trahendo, sed in viam publicam pellendo aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Turnebus, Cujacius, Muretus; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat dicuntur Latinis *fores crepare*, Græcis ψοφεῖν: cum vero introiturus fores percutit ut aperian-

riantur, dicuntur Latinis *fores pulsari*, & *pultari*, Græcis κέπτεσθαι; ut docent Suidas, Thomas, Ammonius, Phrynichus, Moschopulus. Attice igitur dixisset κέπτοι τῷ θύραν εἰσιῶν ἢ ψοφοῖη ἐξιῶν. Lucianus in Philopseude: Εὔπεση κέπτεσαι τῷ θύραν ἐκείνῃ. Idem in fugitivis: Ὡς δὲν δει κέπτειν τὸ θύραν. Aristophanes in Ranis: Ἄγε δὴ τίνα τρόπον τῷ θύραν κέψω. Moxque: οὐ μὴ διαλείψης ἀλλὰ γῶσαι τὸ θύρας. Et in Nubibus: γῶσαι τὸ θύρας. Lysias in Apologia de Eratosthenis adulteri cæde: Ἐρομῆς δὲ μὲ τί αἱ θύραι νύκτωρ ψοφοῖεν. Heliodorus in I: Τάσπε θύρας ὅτι πλεῖστον ἐψόφησεν. Phrynichus addit male quoque κρέσται τῷ θύραν pro κέπτειν poni. Sed contra hunc facit illud Xenophontis in Symposio: φίλιππον ὃ ὁ γελοιοποιὸς κρέσας τὸ θύραν εἶπε τῷ ὑπακχόσαντι. Et Evangelista: Μὴ ἄρξῃθε ἐξω ἐστάναι καὶ κρέειν τὸ θύραν,

LIX. Νυῦ δὴ γνήσομαι] Solœcismus est hic, quod νυῦ δὴ cum futuro conjungatur, cum debeat cum præsenti jungi. Attice enim dicendum erat νυῦ δὴ γνήσομαι. Pollux: Ἄρξῃ ὃ ἐστὶ πρὸ μικρῶ, καὶ νυῦ δὴ ὃ ἐστὶ πωτόν. Suidas: Νυῦ δὴ, ἐλίγον ἐμπροσθεν, ἀρτίως. Πλάτων νόμων γ. Νυῦ δὴ ἐλίγον

ὀλίγον ἔμπροσθεν τέτοις πειτυχόντες τοῖς λό-
 γοις, ἔτω ταῦτα ἐπιθεῖν, νῦν δὲ ὀπιλελήσμε-
 θα. Καὶ αὖθις ἐν πρώτῳ νόμῳ. Πλάτων Δια-
 λεκτικῶς εἶρηκε ὅτι τὸ παρόν τὸ χροῖον, τὸ δὲ
 δὴ ὅτι σωδῆσμεν. ὅς δὴ πάντων τῶν πλέμων χα-
 λεπώτερον ὡς φανερὸν ἡμεῖς νῦν δὴ. καὶ Εὐρι-
 πίδης ἐν Ἰππολύτῳ. Νῦν δὴ μὲν ὅρῳ βᾶσ'
 ὅτι θήρας, πόθον ἐσέλλα. Νῦν δὲ αὖ ψαμά-
 ροις ἐπ' ἀκυμάλιοις. καὶ ἐν Μελεάγρῳ. Οὐ γὰρ
 σὺ νῦν δὴ μὲν ὡς ἐπράυνας τόχην. Homerus:
 Νῦν γὰρ δὴ γῆρ' ἐστὶ. Idem: Νῦν δὲ ἐξαπύ-
 λῳλε δόμων κειμήλια καλὰ. Eustathius:
 Νῦν δὲ ἀντὶ τῆς δριμύτους ἐν ἐνὶ τῶν, ὅ καὶ φασὶ
 μόνῳ παρωχημένῳ σωτάσσεσθαι. Euripides
 Phænissis: ἄκχε δὴ νῦν θεσφάτων ἐμῶν ὁδόν.
 Ibidem: Ἀκχε δὴ νῦν καὶ πὰ πρὸς τέττας κα-
 κά. Plato in Gorgia: δὲ οὐκ καὶ νῦν δὴ
 λέγομεν ἰατρικῶν. & sic frequentissime
 tum in illo Dialogo tum in aliis ejus li-
 bris. In his autem, quæ attuli, exemplis
 τὸ νῦν δὴ nusquam junctum invenitur fu-
 turo. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γηήσο-
 μεν, is solœcismum commiserit. Nec est
 solœcismus in simplici voce γηήσομεν,
 quod putavit interpres, sed in νῦν δὴ fu-
 turo γηήσομεν hic juncto, ut dixi. Huic
 simile est ἄρτι σολικῶν de quo in initio ha-
 rum

rum notarum disputavi. Plato enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι, πρῶτον, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγω πρῶτερον, πρῶτερον & πρῶτῃ. Cum futuro autem αὐτίκα, μάλα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσον ἔπω, ὅτι τάχιστα, οὐκ εἰς μακρόν. Occurrunt tamen etiam loca quædam ubi νῦν δὴ futuro jungitur, contra hanc Luciani & magistrorum præceptionem. Homerus Iliados H. Νῦν μὲν δὴ ἔπατρὸς ἀεικέα πίστετε λώβω. Et alio loco: Νῦν ᾗ δὴ Αἰνείας βίη Τρώεσσι ἀνάξῃ. & sæpius alijs in locis. Νῦν δὴ, inquit Plato, de legibus libro III, μᾶλλον βεβαιωσόμεθα. Idem in fine ultimi de legibus: Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι θαυμαστὸν ἔδεν. Idem in Phædone: Ως ὁ κρᾶτες ὕστατον δὴ σε προσεῖπον νῦν οἱ ὀπιτήδαιοι. Xenophon IV institut. Cyri: Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. Thucydides VI: καὶ ἀσφάλεια νῦν δὴ καὶ πολλὴ ἔσται. Thomas ait etiam νῦν aliquando futuro junctum solæcismum esse. Εἰ ὡρᾶται, inquit, δηλοῦν τότε τὸ νῦν πηδύμον σολοικισμόν ποιῶν, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γηρύσμενος. δεῖται γὰρ ἡ σοφία χρόνου. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non alicubi labefactetur, ut superius posita exempla ostendunt.

LX. Ὡς ἔτι σε καὶ εἰς σε] Ὡς ἔτι σε scilicet

licet est contumelia te afficio, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet contumeliosus & injurius sum, Moschopulus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τῆς καὶ πάντα τρέπον ἀπιμάζω σε. δηλονότι δι' ὑβρεώς καὶ πλεηγῶν, καὶ ἄλλης πινὸς ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σε ἀντὶ τῆς ὑβριστικῆς τινα εἰς φίλον σὸν, ἢ εἰς τὰ παρὰ σε ἐνδείκνυμαι ὡς ἀναφέρειαι τὴν ὑβριν ὅπῃ σε. Attice igitur Plato in VI de legibus: μήτε πινὰ ὑβριν ὑβρίζειν εἰς ὅν οἰκέτας. Quod vero Lucianus subjicit ἐπεὶ τὸ εἰς προῖγμα ὑβρίζειν λέλεκται οἷον εἰς τὴν παροιμίαν ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁ μὲν γὰρ κινδυνεύει καὶ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ καὶ ὑβρίσται εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in bis accusato: Ὑβρίζεις εἰς τὸ διάλογον.

LXI. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopulus videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετατιθέναι τὴν τάξιν ἀντιστρόφως, καὶ ἐναλλάξ ὅπῃ τῶν ποιόντων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῆς κυρίας λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἔπρον ἀντὶ ἐτέρου εἰσάγειν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicant ταῦτα ὑπαλλάττειν solacismum vocant, ut

ut vertit Micyllus: sed ὅτι τὸ παῦτε ἐπαλλάττειν σλοικίζειν καλῶσιν, hoc est, *enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt solacisum committere*. Sic ἐναλλάττειν est his abuti per ἐναλλαγῶ.

LXII. Σπχδάζω πρὶ σε, & πρὸς σε] De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπχδάζω, inquit Moschopulus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξιῶ Ἰπριμελείας ἔ' σώματ' , σπχδάζω πρὶ σε ὅταν Ἰπριμελῶμαι τῶν πρὶ σε πραγμάτων.

LXIII. Ἀλλὰ τὸ κάθισον ἔ' κάθησο Διγφέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici adstantem, quem jubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam sedet, quemque rogamus, ne surgat. Thomas eadem tradidit quæ Lucianus: Ἀλλὰ, inquit, κάθισον καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινα ἰστέμνον λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸ καθήμενον ἵνα κάθηται καὶ μὴ ἐξαναστῇ ὡς τὸ παρ' Οἰμήρῳ. Ἦ' σ' ξεῖν' ἡμεῖς δὲ καὶ ἄλλοι δῆο μὲν ἔδρῳ. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum. quod vero paulo antecedit, τὸ καθεσθῆναι ἤκκόν σε λέγοντ' ὡς ἐσιν ἐκφυλον. *audivi te dicentem imperativum καθεσθῆναι sede, vocem esse peregrinam*

nam vel barbaram, Luciani forte respicit verba quæ in Lexiphane suo posuit: Τὸ ἴπιατο, καὶ ἀπανλώμεθα, καὶ τὸ καθεαίς εἰδὲ μετοικικὰ καὶ Ἀθλωαίων φωνῆς. Micyllus ex superioribus Luciani verbis colligit hic aliquid desiderari. cui equidem non invitus assensero vel propter hæc verba quæ infra habentur. οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφῶς ἀνὴρ. Σολ. πάνυ οἶδα νῦν γέ σε ἀκέσας παῦτα λέγοντα. Nam Lucianus de proprietate vocabuli συγγραφῶς nusquam in hoc libello locutus est. Nunc vicissim Thomam & Phrynichum audiamus. Ἐκαθεώλω; inquit Thomas, καθεαίς, καθεοθήσμεν, καθεολώμεν, καὶ ὅσα διὰ τῶν βάρβαρα. λέγε ἐν καθεζομεν, ἐκαθεζομεν, καθεδέμεν, κατεδέμεθα, καθεῖδαι καὶ ὅσα διὰ τῶν. Phrynichus ἐκαθεόθη, καθεαίς, καθεοθήσμεν καὶ πληθυντικὰ καθεοθήσονται ἑκφυλα. Parum igitur Attice Heliodorus in IV: καθεαίς ἢ πλησίον θάρσθ θυγάτηρ ἔλεγον. Et Basilus in epistola: Ταῦτα λογιζόμενοι πολὺν χρόνον ἐκαθεόθημεν. Lucianus in priore verarum narrationum: Ὁ πτωμένων δὲ περικαθεοθέντες ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν. Herodianus in V: Συγκαθεαίς αὐτῷ ἐν τῷ βασιλικῷ Φορείῳ.

Josephus Ἀρχαιολογίας libro II: καθεαίς
 ἐπὶ τὴν Θ. φρέατ. Idem libro VIII: κα-
 θεαίσει δὲ ἡ Βεθουλή. & pluribus aliis in lo-
 cis. De καθίζω & καθίζομαι Thomas Ma-
 gister: καθίζω ἐγὼ καὶ καθίζομαι καὶ καθίζω
 ἔπερον. Pollux scribit Xenophontem καθί-
 ζειν usurpasse pro καθίσαι ποιεῖν. Locus est
 in II ἀναβάσεως· Καὶ ἀπαγγελλόμεθα ὅτι Ἀ-
 ραίω ἐὰν ἐνθάδε ἔλθῃ εἰς τὸ θρόνον τὸ βασιλεῖον
 καθίσαι collocaturos esse. Sic καθίζειν δικαστὴν
 apud Demosthenem & Galenum. Mo-
 schopolus: καθίζω ἔπερον μεταβαλὼς. καὶ
 καθίζω ἐγὼ ἀμεταβάτως. Κάθημαι δὲ ἐγὼ
 αἰεὶ μετόπιστον, &c. Τὸ καθεδήσομαι, καὶ ἐκα-
 θεάσω βάρβαρα. Alibi Thomas: Τὸ κα-
 θίζω ἔπερον πηχέων ἀντὶ τῶν ἔπερον ποιεῖν κα-
 θίζειν ἀλλὰ καὶ ἐμαυτὸν. Lucianus in Ni-
 grino: Καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥστε ἐν θεά-
 τῳ.

LXIV. Συγγραφεὺς ἀνὴρ] Συγγρα-
 φεὺς, inquit Thomas, ἔπερον ὁ συγγρα-
 ψάμενος πόλεμον πῆναι, ἢ πᾶν ἄλλο ἐφ' ἑαυτοῦ
 ἡμῶν, οἷον ὡς θεκυδίδης, ἀλλὰ καὶ γρά-
 φοντας ψηφίσματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγρα-
 φέας ἐκάλει. Θεκυδίδης· Καὶ εἰσήνεγκαν οἱ
 συγγραφεῖς, ἄλλο μὲν ἔδεν. Ammonius
 quoque poene eadem habet: Ἰστοριογρά-

ΦΘ μὲν γάρ ἐστιν ὁ πὰρ αὐτῆ γεγονότα συγγραφά μὲν Θ ὡς Ἡρόδοτος. Ξυγγραφεὺς δὲ ὁ πὰρ ἐφ' ἐαυτῆ γεγονότα ὡς Θουκυδίδης. Itaque secundum horum sententiam Ξυγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba senatus, aut alius collegii.

LXV. Τὸ μὲν κατὰ δαλῆ μνη ἐτέρω, τὸ δὲ κατὰ δαλῆν ἐαυτῷ.] Moschopulus paulo aliter: δαλῶ ἐμαυτὸν, κατὰ δαλῆ μνη τῷ Ἑλλάδα. Pro Luciano facit illud Thucydidis: Τὰς μὲν Ξυγκατὰ δαλῆν ἀν σφισίν ἔ αὐτοῖς τὸ τ' θαλάττης μέρ Θ. Ex Moschopuli sententia dixit idem in III: Τὰς μὲν κατὰ δαλῆ μνῆς τῷ Ἑλλάδα.

Τ Ε Α Ο Σ.

Δόξα τῷ Θεῷ.

A D D E N D A.

P Ag. 23. versu 16. post κατὰ σφᾶς αὐτῆς, adde: *cum de nobis loqueremur.*

Pag. 40. v. 13. post intellectus, adde: Recte Matthæus IX, 18: Ἀρὴ ἐπελῶτισε, *modo defuncta est, iam obiit.* Sic III, 15. XXVI, 53. Joh. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12.

Pag. 48. v. 5. post λέγοντες Χριστιανοί, adde: Cæterum pro ἀεὶ παρῆξαι; lege ex MS. Codice, *cujus excerpta in meas manus pervenerunt postquam hæ notæ typis fuerunt descriptæ: ἀεὶ παρῆξεν. Sane præterit.*

Pag. 65. v. 12. post γυνὴ μέγιστος, adde: Idem tamen XIX: πῶς γὰρ μέγιστος καὶ περὶ πάντων χρίσται.

Pag. 66. v. 4. post μεθύσης, adde: In his quæ statim apud Lucianum sequuntur, ἐτέρη ἢ λέοντας, διπλασιάζεις, ἔφη σὺ λέοντας, nemo unquamprehender Solæcismum. Locum esse corruptum dudum vidi. sed quomodo emendandus esset nec ego, nec facile quivis alius me longe doctior potuisset subodorari. Absque excerptis illis vetusti codicis, quæ modo laudavi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἐτέρη ἢ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη σὺ ἐξελοχότας. Attici enim respuunt ἐκλελοχός. vide quæ notavi de λέλοχα p. 105.

Pag. 74. v. 19. post τοῖς ἐφεξῆς, adde: Et Clemens Alexandrinus Pædagog. lib. I, c. 13: καὶ μὴ τὸ κρυφαίωτον. *quod est supremum omnium.*

Pag. 105. v. 17. post σύγκληται, adde: Improprie igitur Lucianus in Aëtionē: ὁπότε δεικνὺν φέροντες βαροῖντο.

Pag. 107. v. 7. post τὸν φακόν, adde: Latinis dicitur *lenticula*, Plinio auctore, ut egregie Caſaubonus ad Athenæum observavit.

Pag. 114. v. 9. post, *tertia persona*, adde: Male igitur Clemens Alexandrinus Pædagog. II, 1: ἐναργὲς ἐκπιδείγμα ἁρετῆς σφᾶς αὐτὸς παροισνύς. *Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes.* Et cap. 21. σφᾶς αὐτὸς πρὸς τὸ ἀμεινὸν χρηματίζειν. *Nos ipsos ad meliorem vitam componere.*

Pag. 115. v. 10. post ἐν βωιωπία, adde: sed pro Moschopulo stat Eustathius ad Iliad. 1. p. 625: Ἰσως δὲ ὁξυπονήθη πρὸς Ἀγασπλὴν ἢ χεῖρ ὁ ἴσιν μαντάειται. οἷον χεῖρ μοι πιαῦτ' ὁ φοῖβε.

Pag. 127. v. 5. post ἐναλλαγῶν, adde: In ills quæ sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est sic ex vetere codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν εἴ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειεν λέγειν. Nihil certius.

INDEX SCRIPTORVM,

qui in transcurso in his notis
emendantur.

- A** *Ammonius* 66.
Arrianus 66.
Cicero 43, 53.
Demosthenes 113.
Diodorus Siculus 111,
Herodianus 212.
Herodotus 68, 76.
Hesychius 87.
Isocrates 112.
Iosephus 69.
Iustinus Martyr 73.
Lucianus 43, 113, 117.
Moschopulus 126.
Plato 98, 112.
Plutarchus 110.
Scholiastes Aristophani 57.
Suidas 57.
Thomas Magister 41, 118, 127.
Xenophon 48.

I N D E X.

A μὲν αὐτὸν pro πινὰ μὲν, πινὰ δὲ respuunt Attici. 41.

Accusativos numeri multitudinis nominum in *δς* veteres scriptores Attici semper in *εας* non in *εις* formant. 109.

Adhibere. 96.

Adverbia cum præpositionibus componere vitio vertunt Attici. 97.

Ἀθλῶ certamen, Ἀθλον præmium Atticis. 43.

Ἀθλα ἀναιρεῖσθαι. 43.

Αἰρῶμαι φέρειν. 48.

Ἀνα εἰς pro ἀν ἕνα solæcismus. 118.

Ἀναιρεῖν proprie dicitur oraculum cum responderet consulenti. 115.

Ἀνέωγα pro ἀνέωκμαι improbant Attici. 108.

Ἀνὴλἀμβανομαι pro intelligo reprehenditur ab Atticis, 100. sed exemplis defenditur. ibid.

Ἀπαρῆ. 98.

Ἀπὸ τότε, ἀπὸ πέρυσιν vitant Attici. 97.

Ἀποβάλλειν γυναῖκα. 122.

Ἀποκαθιστάνειν pro ἀποκαθίστην improbum. 93.

Ἀπολείπειν ἀνδρα proprie dicitur mulier, quæ divortit: ἐκβάλλειν vero γυναῖκα vir qui repudiat uxorem. 121.

Ἀποπέμπειν γυναῖκα. ibid.

Ἀρῆ non cum futuro jungitur, sed cum præsentis. 38.

Ἀρῆσθαι & ἀρῆσθην quomodo differant. 42.

Ἄπερ pro ἵαπερ vitiosum Atticis. 90.

Ἀφιστάναι dicunt Attici, non ἀφίστην & ἀφιστανεῖν. 93.

ΑΥ-

I N D E X.

Αὐξάγω & αὐξω pro αὐξάνομαι & αὐξομαι, seu cresco apud meliores scriptores non invenitur, sed activæ notionis est pro alere & augere. 52, 53. dissentit Thomas Magister. 55.

Βαρεῖν pro βαρυῖν repudiant Attici. 104.

Βασανίζειν Atticis est explorare, quæstioni subijcere, non autem morbo vexare. 85.

Βεβαρηκώς Attici utuntur pro βεβαρημένος. 104.

Βεβήδιον pro βεβήδυρον non ferunt Attici. 101.

Concivis, coæqualis, conterraneus, contribulis barbara sunt. 62.

Δεδίττομαι Atticis est terreo, non metuo. 72.

Διακρίνεσθαι. 79.

Διαφθείρειν contra usum Atticorum in passiva notatione vulgo ponitur. 48.

Διαχρᾶσθαι. 95.

Διεφθρὸς male secundum Atticorum dialectum pro διεφθαρμένος. 49. alii tamen tuentur. ibid.

Διψάνειν pro διψάναι rejicitur ab Atticis. 93.

Δοκεῖ male cum nominativo ponitur. 81.

Εἰ μὴ dicunt Attici pro ἄλλω εἰ μὴ. 94.

Εἰληχα Atticis familiare, non λέλοσχα. 105.

Εἰς τείτῳ ponunt Attici pro εἰς τείτῳ ἡμέραν. 92.

Εκβαίνειν γυναῖκα proprie dicitur maritus, qui repudiat uxorem, sicut mulier ἀπολείπειν ἄνδρα quæ a viro divorcit. 124.

Εκπαλαῖς dicunt Attici pro vulgato ἐκπαλαι. 99.

Εκτὸς εἰ μὴ pro εἰ μὴ alienum est ab Atticis. 94.

Εκπτε pro ἐξ ἐκείνης refugiunt Attici. 97. sicut & ἐκπαλαι, ἐκπέρυσιν. ibid.

Εξ ἐκείνης Atticum est pro communi ἐκπτε. 97.

I N D E X.

Εξορμῶ Atticis incito, impello proprie, cum vulgo pro exeo, proficiscor usurpetur. 74.

Ἐπιδιδόναι Atticis est incrementa capere, progredi. 88.

Ἐπιπολῆς Atticis in usu, pro quo vulgus ἐξ ὀπιπ-
λῆς. 75.

Ἐχάτωται barbarum. 74.

Ζυγομαχεῖν Atticis est cum hostibus contendere,
non cum amicis, quod tamen non perpetuum.
84.

Θάπτει pro αἵπτει ab Atticorum consuetudine
abhorret. 90.

Θάπτειον Atticum est, pro quo vulgus τάχον, & τα-
χύπερον. 102.

Θέειν dicebant Attici non θέν. 47.

Θηλάζειν dicitur mater ubera præbens infanti,
male vero infans sugens, pro quo dicitur θηλά-
ζειν ὁ κτῆ πτῆς. 51. aliter sentit Suidas. 52.

Ἰδὲ sine accusativo adjecto simpliciter positum
pro ἰδὲ rejiciunt Attici. 100.

Infinitivis pro imperativis poetæ utuntur & le-
gislatores, non scriptores in prosa. 56.

Ἰπτασθαι pro πέτασθαι volare non probant Attici. 105.

Καθ' εἰς vitiose ponitur pro καθ' ἓνα. 116.

Καθ' ἓνα Atticis *singuli*. 117, ut & καθ' ἓνα ἕκαστον. 118.

Καθίσω sedeo, & sedere jubeo. 129.

Κάθισον dicitur ad stantem, quem jubemus sessum
capere: καθήσον ad sedentem, quem rogamus
ne surgat. 127.

Καρῆναι Atticis de infami tonsura, κείρεσθαι de ho-
nesta. 83.

Κα-

I N D E X,

καταδελέν & καταδελέμω ut differant. 130.

Κείρεθ de tonsura honesta. 83.

Κεφαλαιωδέσσι barbarum. 74.

Κορυφαϊόται barbari pro κορυφαῖ.

73.

Κάπτεσθ dicuntur fores cum pulsantur, ψοφεῖν cum crepant. 133.

Κρεῖν τι ὄντιον. 123.

Λαγώ & λαγῶ in accusativo vitiosum Atticis, pro quo hi ponunt λαγών. 45, 47.

Λαγοῖ in nominativo plurali Atticis est familiare, non λαγώ. 48.

Λῆμα est fortitudo, præsentia animi, λῆμμα lucrum, quæ male confunduntur. 66.

Λῆμα plerumque ponitur cum adjectivo laudis aut vituperii. 68.

Λῆμμα syllogismi pars. 68. argumentum. ibid.

Μανιθεῖσθ proprie consulere oraculum, 114. dicitur etiam de oraculo respondente. 115.

Μεθιστάνειν pro μεθιστάναι improbatum Atticis. 93.

Μέθυσθ barbarum pro ἡ μέθυσθ. 64.

Μείραξ ἡ Atticis dicitur, non vero μείραξ ὁ, vel μείραξις, nisi de molli & pathico. 69.

Μελετήσθ Atticis est secundæ personæ, barbaris tertiæ. 90.

Μελετῶ futurum medium in usu apud Atticos magis quam activum & aoristus medius. 90.

Μίγνυθ Attice dicitur de viro cum muliere coalescente, non vero de muliere. 82. quod tamen non est perpetuum. ibid.

Μνασθ proprie est ambire puellam. 119. interdum

I N D E X.

etiam usurpatur de muliere ambiente nuptias viri. *ibid.*

Μνησδένει proprie dicitur desponderi fœminæ.

119. μνησδένει γάμον recte etiam dicitur. 120.

Νικητήρα φέρειν. 44.

Nomina in εὐς apud Atticos veteres scriptores accusativum pluralem semper in εας non in εις formant. 109, 110.

Νῦν δὲ contra consuetudinem Atticorum cum futuro jungitur, a quibus præsenti adjungitur. 123. sed huic consuetudini nonnulli præclari scriptores refragantur. 125.

Εὐσγεφός scriptor libri, & scriba collegii. 129.

Ὁφελον pro εἴδε male cum conjunctivo ponitur.

42.

Παράσημα τῆ ψυχῆς. 67.

Πάτρια Atticis leges & consuetudines patriæ, πατρῴα patrimonium, hæreditas paterna. 59.

Παλιώτης barbaris dicebatur, qui Græcis πολίτης.

64.

Περίστας male pro circumstare. 78. eleganter pro fugere & vitare. *ibid.*

Μερίπερος improbat Lucianus pro μερίπερος. 106. dissentit Athenæus. *ibid.*

Πέρυσι pro ἀπὸ πέρυσι dicunt Attici. 98.

Πέτομαι volare Atticum est. 105.

Πηνίκα Atticis est qua hora. 56. male generaliter pro quando seu quo tempore ponitur. *ibid.*

Πάλιν εἰ dixerunt Attici pro πάλιν εἰ μή. 93.

Προσπὴ pro incremento Attici respuunt, 87, 88. multi tamen eo vocabulo usi sunt. 89.

Προ-

I N D E X,

Προέπειν pro ὑπιδιδόναι, seu progredi, incrementa capere, improbant Attici secundum quosdam magistros. 86. sed optimorum scriptorum exemplis refelluntur. 86, 88.

Προέπειν οἶνον est decolare vinum. 87.

Πρόπερυσι. 98.

Σπιδάειν. 127.

Στοχάζομαι pro φείδομαι est inter improbara. 92.

Συμπαιρώτης rejicitur ab Atticis. 61.

Συμπολίτης, σωηλικώτης, σωθημότης, συμφυλίτης
barbara sunt. 63.

Σωήσω male pro σωήκας αν. 44.

Συγκρίνεσθαι πινι cum aliquo nasci significat Atticis. 79. male pro comparari cum aliquo vel
judicio experiri. 79.

Σύγγραμμα. 81.

Σύγχεσις proprie concretio. 81. male pro comparisone. 81.

Σωπτάσθην proprie ordines instruere. 77. male
pro jubere vulgo capitur. ibid.

Σωπτάσθαι ἐπ' ἔργον. 78.

Σφᾶς αὐτὸς tertiæ personæ est Atticis, barbaris
primæ. 114.

Tantum quod pro ἄρῃ, modo, commodum. 40.

Τάχυν & ταχύπερ & rejiciunt Attici, qui pro hoc
ταχύν utuntur. 102. multorum tamen bonorum
scriptorum exemplis illud asseritur. 103.

Τεθνήξει Atticis est secundæ personæ, morieris,
barbaris ponitur pro πεθνήξεται, morietur. 91.

Τελδιαι Atticum. 73. τελδιαιόται barbarum, ibid.

Τεει-

I N D E X.

Υβρίζειν πρὸς est contumelia aliquem afficere,
υβρίζεις εἰς πρὸς alicujus amicos contumelia af-
ficere. 126.

Υπαλαΐτειν. 127.

Υποπικίζειν οἶνον. 87.

Φακὴ lens. 107. item tentigo. ibid.

Φακοὶ lentes crudæ. 107.

Φαλῆς est vasculum. 107. pro φακὴ improbum,
ibid.

Χεῖρ & χεῖρ. 95.

Χεῖρ est oraculum consulere Atticis, pro quo
vulgo χεῖρ. 95. χεῖρ tamen dicebant non
χεῖρ. 114, 115.

Ψοφῆν dicitur ostium cum crepat, ψοφῆν cum
pullatur. 127.

Expositio Solacismorum & verborum Græcorum in Latina versione occurrentium.

- P** Ag. 11. v. 18. Πηνίκα ἔξεισι. quando exhibit?
 Ibid. v. 21. Ἰκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα. satū habeo
 paternorum bonorum.
- P.** 13. v. 2. Συμπαιεώτης ἐσί μοι. est meus civis.
 Ibid. v. 5. Οὐ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης. ille est ebrius.
 Ibid. v. 7. Λέοντες. leones.
 Ibid. v. 10. Λήμμα πάρεστι αὐτῷ. in eo est lucrum.
 Ibid. v. 13. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλος. Acce-
 dit adolescens meus amicus.
 Ibid. v. 16. Δεδίημι καὶ ἀνδρα καὶ φάγω. Timeo vi-
 rum & fugio.
 Ibid. v. 19. Τῶν φίλων κορυφαίότατος. amicorum
 summus.
 Ibid. v. 22. Ἐξορμῶ exeo, sive erumpo.
- P.** 15. v. 1. Ἐξορμῶς. impellis.
 Ibid. v. 1. Ἐξ ὀπιπλῆς. superne, in superficie.
 Ibid. v. 2. Ἐκ τῆς ὀπιπλῆς ὡς ἐκ τῆς πίπτουσης. Ex
 superficie ut ex dolio.
 Ibid. v. 4. Σωετάξατό μοι. Iussit mihi.
 Ibid. v. 5. Σωετάξατο, composuit, ordinavit.
 Ibid. v. 6. Περιέστω αὐτὸν ὥστε λαθεῖν. Circumsteti
 ipsum ut laterem.
 Ibid. v. 8. Περιέστης. circumsteteris.
 Ibid. v. 9. Σωεκέινετο αὐτῷ. comparabatur cum ipso.
 Ibid. v. 10. Καὶ διεκέινετο πάντως. dijudicabatur
 quoque omnino.
 Ibid. v. 13. Νῶϊ τῷτο δοκεῖ. Nobis hoc videtur.
 v. 14. Νῶϊν. Nobis.

- v. 18. Μιχθεῖσα. *rem habens.*
v. 19. Εμίχθη αὐτῇ. *Cum illa rem habuit.*
v. 20. Καρῶμαι. *tonderi.*
P. 17. v. 2. Ζυγομαχεῖν. *contendere.*
v. 4. Ζυγομαχεῖς. *contendis.*
v. 6. Βασανίζεσθ. *torqueri.*
v. 8. Προσθίψεν ἐν ταῖς μαθήμασι. *Proficit in disciplinis.*
v. 9. Επιδιδόναι. *proficere.*
v. 10. Εἰ μελετήσει ὁ δεῖνα. *An declamaturus ille est.*
v. 13. Ο' δεῖνα. *ille.*
v. 15. Τεθνήξῃ. *morietur.*
v. 18. Στοχάζομαι αὐτῷ. *parco ei.*
v. 19. Φείδομαι αὐτοῦ. *parco ei.*
v. 19. & 20. Αἰφισαῖν, αἰφισάνειν. *ad defectionem sollicitare.*
P. 19. v. 2. Πλὴν εἰ μὴ. *nisi.*
v. 3. Χρωσθ. *oraculum consulere.*
v. 6. Ἐκτοτε. *ab eo tempore.*
v. 7. Ἐκπέρυσιν. *superiore anno.*
v. 8. Εἰς τότε. *in id tempus.*
v. 9. Ἴδε, ἰδὲ. *vide.*
v. 11. Ἀνὴλ αὐτοῦ νομοῦ, συνίημι. *intelligo.*
v. 12. Ο' ἀνὴλ τοῦ νόμου & λέγοντι, *cum dicente certaret.*
v. 13. Ἀνὴλ ποιεῖσθ. *certare.*
v. 14. Βραδύθιον. *tardius.*
v. 16. Τάχυν. *celerius.*
v. 16. Βαρύν, & v. 18. βαρύνειν. *est gravare.*
v. 19. Λέλοιπα, εἴληχα. *nactus sum.*
v. 20. Ἰπτασθ, πέτασθ. *volare.*
P. 21. v. 1. Ἀπὸ τοῦ πτήσεως. *a volatu.*

- P. 21. v. 3. Περαιτερόν. *columbum.*
 v. 5. Τὸν φάλλον. *palumbum.*
 v. 7 & 8. Φακόν. *lentem.*
- P. 23. v. 3. Ἀνέωγμ. *aperuit, pro apertum est.*
 v. 16. Κατὰ σφᾶς αὐτῆς. *inter eos ipsos narravimus.*
 v. 21. Μανιδόμῳρον. *vaticinantem.*
- P. 25. v. 1 & 3. Καθεῖς. *singuli.*
 v. 6. Γάμψ μνησδόμῳρον. *nuptias ambientem.*
 v. 8. Τὸν μνησδόμῳρον αὐτῶ. *sibi ipsi despondentem.*
 v. 14. Ὡς ὀπολείποι τὴ γυναῖκα. *ut repudiet uxorem.*
- P. 27. v. 7. Τὸν κῶπλοντα, τὸ φοφῶντα. *qui pulsat, qui crepare facit.*
 v. 11 & 13. Γενήσμαι. *ero.*
- P. 29. v. 11. Τὸ τὸ ὕβρεως. *contumelia.*
 v. 15. Ὑβρίζειν. *contumelia afficere.*
- P. 31. v. 8. Ταῦτα ἐπαλλάττειν. *per hypallagen istis abuti.*
 v. 10. Ἐναλλάττειν. *Abuti per enallagen.*
- P. 33. v. 4. Σπυδαίνει περὶ πνα. *obsequiosum esse erga aliquem.*
 v. 6. περὶ πνα. *circa aliquem.*
- Ibid. Κάθισον, κάθησο. *sede, noli surgere.*
 v. 22. Ἡσὺ ξεῖν ἡμεῖς ἢ καὶ ἀλλόθι δῆουμν ἔδρην.
Sede hospes, nos autem etiam alibi inveniemus sellam.
- P. 35. l. 12. Ἐν γροφῶς ἀνῆξ. *Historiarum scriptor.*

Emendanda.

P. 31. vers. 9. *At nunc sciam.* p. 32. v. 10. Καθί-
 ζεν ἢ τὸ καθίσαν. p. 47. v. 18. τ' λαγῶ. p. 48. v. 22. IX.
 p. 50. v. 2. Ἀελεΐδης. p. 51. v. 20. *industria, interpres*
Gracius. p. 57. v. 24. Ὁ πηνίκα (*id est illa hora*). p. 59.
 v. 20. Ἐα, paulo post. Ibid. v. 26. παρεχώρησε τοῖς εἰ-
 κείοις. p. 61. v. 27. ἀλλήλῃς. p. 65. v. 2. Γραῦν με-
 θύσω. Ibid. v. 4. Μέθυσε. Ibid. v. 5. δοκίμων. p. 76.
 v. 13. ἐαυτῇ. p. 79. v. 12. *Andream.* p. 82. v. 7. νῶϊ.
 p. 83. v. 16. πόλιν. p. 86. v. 13. πρὸς πλεῖν. p. 87.
 v. 14. *eruditorum cum dolore.* p. 92. v. 25. legitur
 σχάζομαι φείδομαι. p. 96. v. 16. *vocassent.* p. 103.
 v. 17. Πιτυδείων. p. 121. v. 10. *uxor cum a viro di-*
vorat.